

فیرناندو ئارابال

بژی مه‌رگ

(به‌عه‌لی بابل)

وه‌رگیترانی: دلشاد هیوا

کتابی ژنه فتن

۱۶

فیرناندو ئارابال

بڑی مهرگ

(به‌عہلی بابل)

وہرگپڑانی: دلشاد ہیوا

فیرناندۆ ئارابال

بژی مه رگ

(بههلی بابل)

وهرگیرانی: دلشاد هیوا

وهشانی ژنهفتن

jineftin.krd

ناونیشان: بژی مه‌رگ (به‌ع‌لی بابل)

نوسینی: فیرناندۆ ئارابال

وه‌رگیڕانی: دلشاد هیوا

بابه‌ت: رۆمانه‌ کورته‌کانی ئەده‌بیاتی جیهان

دیزاینی: گه‌یلان عه‌بدو‌لا

میژووی پلاوکرده‌وه:

هه‌ولیر، ئابی ۲۰۲۲

چاپی دووه‌م: ئەلیکترۆنی

۱۶۷ لاپه‌ره

Email: jineftin@jineftin.krd

مافی له‌چاپدانه‌وه‌ی ئەلیکترۆنی و کاغ‌زی پاریزراوه.

پلاوکرده‌وه‌ی پاژ یان به‌شیک له‌ وتار و کتێبه‌کان ته‌نیا به‌ ئاماژه‌دان به‌ سه‌رچاوه‌که‌ ری

پیتدراوه.

پیشه‌کی

له سالی 1969وه، واته له سالی بلاوبونه‌وهی ئەم رۆمانه‌وه، نووسینه‌کانی ئارابالّ فروشیکی بیۆینه‌یان هه‌بووه، هه‌ندیکی توشی سه‌رسورمان کردووه و چه‌ندیکیشی له خۆی ته‌راندووه، به‌لام که‌سی بییه‌ش نه‌کردووه. ئارابالیّ چیرۆکنووس، له فه‌ره‌نسا به‌ ناحه‌ق گومناوه. بۆچی به‌ ناحه‌ق؟ چونکه‌، هه‌ر به‌و جۆره‌ی که‌ خۆینه‌ر به‌سانایی لیّ تیده‌گا، ناوه‌رۆکی بایه‌خداری شانۆییه‌کانی ئارابالّ و وه‌سوه‌سه‌کانی ئەم نووسه‌ره‌، به‌ هه‌مان ئەو واقیعییه‌ ته‌ ئازاربه‌خشه‌وه که‌ هه‌یه‌، له چوارچێوه‌ی چیرۆکه‌کانیشیدا جیی خۆی ده‌کاته‌وه.

بژی مه‌رگ «به‌ع‌لی بابل»¹، به‌و ناوینیشانه سه‌یره‌وه که‌ له ته‌وراته‌وه وه‌ریده‌گرئ («به‌ع‌ل له بابل به

1. به‌ع‌لی بابل ناوی چیرۆکه‌که‌یه. بژی مه‌رگ ناوی فیلمیکه‌ که‌ ئارابالّ له‌سه‌ر بنه‌مای ئەم چیرۆکه‌ دروستی ده‌کا. له‌ کۆتاییه‌کانی جه‌نگی ناوخۆیی و به‌رقه‌راری حکومه‌تی نویدا دروشمی ده‌وله‌تی فرانکۆ وه‌ها بوو: «بژی مه‌رگ، بمرئ هزر»، «بژی مه‌رگ»یش به

سزای خۆی دهگهیهنم»²، «ئاشوب و ناشیرینییهکانی»
ئیسپانیای کۆماریکوواز - که لیڤه‌دا باوک ئه‌و پۆله‌ ده‌نوینتی

جۆری چیرۆکی ئیسپانیای ژیر ده‌سه‌لاتی فرانکۆ له دیدی منالیکه‌وه
ده‌گوازیته‌وه.

وشه‌ سامییه‌که‌ی به‌عه‌ل مانای «ئاغا، ئه‌رباب» ده‌دا و له‌ زمانی
ئیسرائیلی و فینیقیدا به‌ مانای خوا دێ (به‌عه‌لی بابل؛ خوی بابل)،
له‌ لایه‌کی تریشه‌وه به‌عه‌ل ناویکی تری ئه‌و ئاسنگه‌ره‌یه‌ که به‌ شوین
خوادا ده‌گه‌ری و له‌ ته‌وراتدا به‌کیکه‌ له‌ ناوه‌کانی شه‌یتان و به‌ مانای
بت هاتوه‌.

بابل به‌کیکه‌ له‌ شاره‌ دێرینه‌کانی جیهان که میژوه‌ه‌که‌ی له‌ ۲۱۰۵
سال به‌ر له‌ زاینه‌وه ده‌ست پێ ده‌کا و له‌ گه‌ل «حامورابی» دا ده‌گاته
لوتکه‌. له‌ پاش ئه‌وه‌وه پوو له‌ ناوچوون ده‌چێ و له‌ ناوه‌پاسته‌کانی
سه‌ده‌ی هه‌ڤده‌ی پیش زاین وێران ده‌بن. ئیستاکه‌ش که‌ لاه‌ه‌کانی
بابل له‌ سه‌ه‌ر پۆخی پووباری فورات له‌ ۱۶۰ کیلۆمه‌تری به‌غدا
به‌رچاو ده‌که‌وێ.

². ته‌ورات، کتییی ئه‌نبیا، کتییی جه‌ریمی ۱۴۴ - ۵:

«به‌عه‌ل له‌ بابل به‌ سزای خۆی ده‌گه‌یهنم»

ئه‌وه‌ی که دزیویه له‌ ده‌می ده‌رفینم

ئیدی خه‌لکی به‌ره‌و لای وی نارپۆن

– له دیدی ژنیکی راست‌ره‌و، کاسۆلیک و چه‌پینه‌ره‌وه وه‌یاد
دینیت‌ه‌وه. ئەم ژنه، هەر ئەو ژنه ترسناکه‌یه که به‌و بوونه
کو‌توبه‌ندکه‌ر و خه‌سینه‌ره‌ی خو‌یه‌وه، وینه‌که‌ی له هه‌ندی
له شاتۆنامه‌کانی ئارابالدا، له دوو جه‌للاده‌وه بگه‌ره تا
میعمار و ئیمپراتۆری ئاشوور، ده‌یبینن.

«به‌ع‌لی بابل» هه‌رچه‌نده له رواله‌تدا نامه‌یه‌کی
دوورودریژی پیاویکی نه‌خۆش و ته‌نیا‌یه بو‌ دایکیکی دوور
— دایکی، که ئەو ئومیده‌کانی به‌ با داوه — له راستیدا
دانپیدانانی پر راز و به‌چه‌ی نوسه‌ری چیرۆکه‌که‌یه.
رۆمانه‌که له چه‌ندین به‌شی کورت پیک هاتوه که به
شیوازیکی ره‌وان و خزۆک، به شیوه‌ی ئاویکی ر‌وون،
به‌دهم ئاوازی وێرد و نزاوه، واته‌ بیده‌نگبوون و
دووباره‌بوونه‌وه، نوسه‌راوه. هه‌ندی جار یه‌ک «به‌لئ» ی

چونکه‌ ته‌نانه‌ت، هه‌ساره‌کانی بابلیش ده‌رووخینم»

خواوه‌وند بو سزادانی پاشاکانی یه‌هود که باوه‌ریان به‌ به‌ع‌ل
هینابوو، نه‌بوخوزه‌سه‌ر ده‌نیرئ و ئه‌ویش، به‌یتولموقه‌ده‌س کاول
ده‌کا. جه‌ریمی په‌یامبه‌ر له‌م گوتاره‌دا پیشینی ر‌ووخان و که‌وتنی
شاری بابل و ر‌زگاری دووباره‌ی یه‌هود له‌لایه‌ن کورشه‌وه، ده‌کا.

ده‌کرین و پو‌له، دایک و باوکی خو‌ی تفره د‌دا، ه‌ندی له زیندانییه‌کان دیوانه د‌بن و ه‌ولی خو‌کوشتن د‌ده‌ن. ئه‌مه واقیعییه‌تیکه که ه‌یدی ه‌یدی جی‌ی خو‌ی له خ‌ه‌یالی لاره‌که‌دا ده‌کاته‌وه.

به‌لام سه‌ختی و دژواری ژیانی ئیستا‌که‌یش ه‌ندی لایه‌نی پی‌که‌نیناوی و گالته‌جا‌رانه‌ی ه‌یه. له ژیر سو‌تانه³ کل‌ی‌ساییه‌کاندا، له‌شه ناسوپاسه‌کان ده‌گه‌نین. مه‌گر له کریتی‌کون، گراسیان هاواری نه‌ده‌کرد: «ئیمه‌ کورانی خراپه‌کاریین؟» مناله‌که‌ی «به‌ع‌لی بابل» یش ده‌گاته باوه‌رپکی هاوش‌یوه، باوه‌گه‌وره‌ی له ژیر سو‌تانه‌ی ریوره‌سمی پیلاری پاکیزه⁴ دا د‌مری و به‌ه‌مان شیوه‌یش ده‌نگی‌کی لیوه د‌ردی که ده‌بیته ه‌وی دروس‌ت‌بوونی پی‌که‌نینی‌کی به‌رگرینه‌کراو له‌لای نه‌وه‌که‌ی، مه‌رگ و گالته‌ قریژه‌کان ده‌بنه‌یه‌ک. له‌لایه‌کی تریشه‌وه، ماوه‌یه‌کی زوره که ئی‌سپانیا خوی به‌مه‌رگه‌وه گرتووه. مه‌رگ، تارمایی

³. سو‌تانه: په‌شمه‌ی که‌شیش، ئه‌و بالا‌پوشه‌ی که که‌شیش و ره‌به‌نه‌کان له‌به‌ری ده‌کن.

⁴. ناوی کل‌ی‌سایه‌که که گوايه‌ه‌زه‌تی مه‌ریه‌م له می‌حرا‌به‌که‌یدا ده‌رکه‌وتووه.

گۆرەپانەکانی گابازییە لە خوینی گەرمی گاکاندا. شتیکیە لە قییارامیروۆ که پیاوان دەبزوینی و دنەیان دەدا. مەرگ زالە بەسەر رپۆرەسمە ئاینییەکاندا. کورپژگە، گروپەکانی هەفتەیی موقەدەس بەو هەموو زرینگ و هورپانەیانەو، بەو هەموو مەزنی و گالتەبازارپیانەو، بەو هەموو زنجیرە ناکۆتایانەو که تۆبەکاران لە قاچەکانیانەو دەئالین و بەو خاچە زەبەلاحانەیی که تەنیا بۆ ترساندنی هەرچی و پەرچییهکانە، دینیتەو یاد.

مەرگ، گوناح، نەفرەتکردن لە ئازادی و بیزاریی لە باسوخواسی سیکیسی، پەلەیهکی نەنگییە بە نیوچەوانی ئیسپانیاو. پورە کلارای تورپە و تۆسن، مەیلی ژنانەیی خۆی لەنیو دوعا بیکۆتاکانیدا ئارام دەکاتەو و داوا لە خوشکەزاکەیی دەکا تا شەلاقکاری بکا. بابەتی سەیر ئەوێهە که لەم کۆمەلگە چەوسینەر و پۆلینکراو، نە پیاو سالارە و نە باوک. بە کەرەستە و باسی پیاوانە هانی کورپەکه دەدەن: نابیی «بزنمژە» بی، دەبی لە دالانە تاریکهکانەو تپپەری، دەبی «قایش» بەلای چەپدا ببهستی، دەبی پیشەیی سەربازی هەلبژیری، بەلام ئەو لەنیو

هەلومەرجییکی خنکینەری دایکسالارانەدا ژیان بەسەر دەبا. دایەگەورە، پورە کلارا، دایکی و خوشکی لە کارلێکردنیدا پۆلێکی گرنگ دەگێرن؛ لە کاتێکدا باوەگەورە، ئەو بوونەوەرە پیکەنیناوی و گالته‌جاپە، لەگەڵ ئەوەشدا کە پەنگە لە دڵدا دژی ئەوان بێ، کەچی شتێک نادرکینێ.

بەلام لەگەڵ ئەمانەشدا دیسان نەسیمییکی خوشەویستی هەلەدەکاتە سەر ئەم کۆمەلگە تاریکە. دایکە توندگیرە، بەلام ئەژنۆی سپییە و زمانییکی تەپ و پڕچییکی پەشی لولوی هەیه، ئینجا جوانیشە، بۆیە کورەکەیی لەپووی ئێرەیییەو دەیه‌وێ پێگر بێ لە بەردەم و حەز و مەیلە پیاوخوازانەکانیدا. نەبوونی باوک سەختە. باوکەیان وەدەرناوە، دایانشۆریوە و دایکەیش نۆلی لێ دەکا، بەلام لەگەڵ ئەوانەشدا دیسانەو وینەیه‌کی باوک لە زەینی کورەکەیدا ماوەتەو و شتی کە پۆژی لە پۆژان هی باوک بوو، تەنانەت لە نەخۆشخانەیش، بە باوەرپەو لە لای خۆی هەلی دەگری: ئەو بە پایپەکەیی «دکتۆر پلومپ» هەوێه کە کورە لاوەکە بپاریار دەدا یادەوهری، بیر و هەست و سۆزەکانی خۆی رێک بخا.

«به‌ه‌لی بابل» گێرانه‌وه‌ی حیکایه‌تی منالیکه که وه‌کو خاکه‌که‌ی، خاکی که تێیدا گه‌وره بووه، ده‌بیته هه‌زار پارچه‌وه. ئەم کتێبه که به‌ره‌لای و ناشیرینییه‌کانی میژوو نیشان دده‌ا، به‌ قسه‌ی یه‌کی له‌ ره‌خنه‌گران «توندوتیژترین چیرۆکی توندوتیژییه».

دۆمینیکۆ سیڤیرن

پیشک‌شه به باو‌کم فی‌رناندۆ ئارابال پوئیس

ئ‌م ده‌قه که‌می به‌ر له‌وه‌ی پۆلیسی ئیسپانیا، له‌ ته‌موزی

۱۹۶۷ دا ئارابال ده‌ستگیر بکا، نووسراوه‌.

پیاوی له نیو له‌لانه‌که‌ی که‌ناری میلیادا پییه‌کانمی
داده‌پۆشی و ده‌سته‌کانیم به‌سه‌ر پییه منالانه‌کانمه‌وه
دیته‌وه یاد. سی‌ساله‌ بووم و له‌به‌ر پرشنگی خۆردا، دل و
ئه‌لماس له‌ تنۆکه‌ بیئه‌ژماره‌کانی ئاوه‌وه ده‌چکانه‌وه.

زۆری لیم ده‌پرسن که‌ چه‌سه‌ی زۆرتین کاریگه‌ری
له‌سه‌رم هه‌بووه و چه‌شتیکیش زۆرتین ستایشی منی
بزواندوو؟ ئه‌وه‌هخته‌ منیش، کافکا و لویس کارۆل، واته
دیمه‌نی هه‌راسینه‌ر و کۆشکی ناکۆتا، گراسیان و
ده‌ستنیۆفسکی، واته‌ تخوبه‌کانی جیهان و خه‌ونه
له‌عنه‌تییه‌کان له‌بیر خۆم ده‌به‌مه‌وه و ده‌لیم: ئه‌وه‌که‌سه‌ی
که‌ ته‌نیا ده‌سته‌کانی ئه‌وم له‌بیر ماوه به‌سه‌ر پییه
منالانه‌کانمه‌وه: باوکم.

سالانیکی دووردریژ به‌ شوین نامه و په‌رده و
نیگاره‌کانی ئه‌ودا ئیسه‌پانیام ته‌ی ده‌کرد. باوکم نیگاری
ده‌کیشا و هه‌ر یه‌که‌ له‌ نیگاره‌کانی ئه‌و، سمکۆلانی سه‌د
هه‌زار ئه‌سپی گریاوی جیهانی خامۆشی و هاواری له‌ مندا
بیدار ده‌کرده‌وه.

له میلیا، شه‌ری ناوخوی له‌ حه‌قه‌ده‌ی ته‌مووز
هه‌لایسا و باوکم — فیرناندۆ ئارابال پروئیس — دوا‌ی دوو
کاتژمیر له‌ ماله‌که‌ی خویدا ده‌ستگیر کرا و به‌ تاوانی
«شۆرشی چه‌کداری» فه‌رمانی مه‌رگی به‌سه‌ردا درا.
هه‌ندی جار که‌ بیری لی ده‌که‌مه‌وه، نارنج و ئاسمان،
ده‌نگدانه‌وه و موسیقا، کالای پرپالای که‌تان و ئه‌رخه‌وان
ده‌پۆشن.

پاش نو مانگ، سزاکه‌ی گۆرا بو سی سال و یه‌ک
رۆژ زیندانی. به‌لام من له‌ باوکم، ته‌نیا ده‌سته‌کانی سه‌ر
پنیه‌ منالانه‌کانم دیته‌وه بیر که‌ له‌نیو له‌لانه‌که‌ی که‌ناری
میلیادا داپۆشرا بوو. هه‌ر که‌ ناویشی دینم، په‌یژه ئاسنی و
بالداره‌کان بیده‌نگی لیوانلیو ده‌که‌ن.

ئهو به‌ندیخانه‌کانی میلیا، سیوتتا، سیوداد رۆدریگو و
بورگوسی تیپه‌راند. له‌ سیوتتا هه‌ولی دا به‌ برینی
ده‌ماره‌کانی خوی بکوژی و ئه‌مپۆیش هیشتاکه‌ من هه‌ست
به‌ تکانه‌وه‌ی خوینی نمناکی وی به‌سه‌ر پشتی رووتی
خۆمدا ده‌که‌م.

له ٤ی تشرینی دووه‌می ١٩٤١دا، گوايه به ناوی «شله‌ژانی باری دهروونی»یه‌وه له به‌ندیخانه‌ی ناوه‌ندی بۆرگۆسه‌وه گوازارایه‌وه بۆ ئاسایشگه‌ی نه‌خۆشخانه‌ی هه‌مان شارۆچکه‌. په‌نجا رۆژ دواتر هه‌لآت و بۆ هه‌تاهه‌تایه ون بوو ... له سه‌فه‌ره‌کانمدا پاسه‌وانه‌کان، په‌رستار و پزیشکه‌کانیم بینی ... به‌لام سه‌باره‌ت به‌ ده‌نگ و ره‌نگی ته‌نیا یه‌ک ویتنام هه‌یه‌.

له‌و رۆژه‌دا که دیار نه‌ما، مه‌تریک به‌فر به‌سه‌ر بۆرگۆسه‌دا باری بوو و له دۆسه‌یه‌کانیدا هاتووه که ناسنامه‌ی نه‌بووه و ته‌نیا پیجامه‌یه‌کی له‌به‌ردا بووه. به‌لام من — به‌خه‌یال — ده‌ستم خسته نیو ده‌ستییه‌وه، بوومه هاوسه‌فه‌ری و له رینگه و کاکیشانه‌کان تیپه‌ریم، ئه‌و در‌دانه‌م لاوانده‌وه که بوونیان نه‌بوو و ئاوی شیرینم له کانی و کاریزه‌کان خواردوه.

باوکم «سوورپیست» بوو. له‌ سالی 1903 له کۆردوا هاته دنیاوه و تا ئه‌و رۆژه‌ی که بیسه‌روشوین بوو، ژیا‌نی به‌ ئازار و ناخۆشی — هینده‌ی که من به‌ ئازار دیتومه — تیپه‌ری. که بیر له‌وه ده‌که‌مه‌وه له‌ سیاسه‌ت و

هونهردا هاوباوه‌ری ئه‌وم شاد ده‌بم، چونکه منیش به
وینه‌ی وی، که فوکولیکی قوشقی و سل؛ مه‌له‌ی ئاوینه‌ی
سه‌ر ده‌ریا و ورینه‌ی ده‌چرم.

له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا که له‌وی نه‌بوو، که چی له‌ ماله‌که‌مدا
رق و کینیکی هه‌مه‌کی به‌رانبه‌ر وی هه‌بوو. له‌ ئه‌لبومی
وینه‌کانیشدا، وینه‌یه‌کی نه‌بوو یا له‌ وینه‌ خیزانییه‌کاندا،
ده‌رکه‌وتنی ئه‌ویان بری بوو یا لایاندا بوو. به‌لام دژوین،
بیده‌نگی، ئاگر و مقه‌ست نه‌یانتوانی ده‌نگی ئه‌و خوینه‌ی که
له‌ کیه‌کانه‌وه‌ تیه‌یه‌ریوه‌ و به‌ تیشک و خوین ده‌مشواته‌وه‌،
له‌ بن بینن.

ئه‌گه‌ر پوژۆی که‌سی هه‌والیکی ئه‌وم بو بینن، ئای
چیم لێ دێ! ئه‌گه‌ر پیم بلێ: «من هاو‌ری زیندان یا
خویندن یا قوماری ئه‌و بووم، به‌م یا به‌و جووره‌ بوو! ئه‌م
یا ئه‌و شته‌ی خو‌ش ده‌ویست.» له‌ ناوه‌ندی ئاو‌یزه‌یه‌کی
ره‌نگاو‌ره‌نگدا ده‌یبینم که پووناکی به‌سه‌ر خه‌م و
ئازاره‌کاندا ده‌پژینن.

پیم ده‌لین هه‌ندی ده‌یانه‌وی خو‌یانم له‌گه‌لدا یه‌کلا
بکه‌نه‌وه‌ که بوچی له‌ تۆبه‌نامه‌ یا نه‌فریننامه‌یه‌که‌دا حاشام له‌

باوكم نه‌کرد؛ دەسا مالویرانی بو ئه‌وانه‌ی هیشتاكه گیانی
شه‌ر و توندوتیژی به‌سه‌ر دلّه‌کانیاندا زالّه!

من له‌لای خۆمه‌وه، ده‌ستی برایه‌تی بو هه‌ر كه‌سێ
دریژ ده‌كه‌م كه به هه‌ر بیروباوه‌ریكه‌وه له دژی سته‌م و
نادا‌په‌روه‌ری ده‌ج‌ه‌نگی. به دنیاییه‌وه ئه‌ویش هه‌ر وه‌های
ده‌گوت: باوكم، ئه‌و پیاوه‌ی كه ته‌نیا ده‌سته‌كانیم له‌بیر
ماوه و پێیه‌گچه‌كانمی له‌نیو له‌لانه‌كه‌ی كه‌ناری میلیا
دا‌ده‌پۆشی.

پیاوی پێیه‌كانمی له‌نیو له‌لانه‌كه‌دا دا‌ده‌پۆشی. له
كه‌ناری میلیا بوو. ده‌سته‌كانیم له‌لای پێیه‌كانم و
له‌لانه‌كه‌ی كه‌ناره‌كه‌وه دیته‌وه بیر و له‌بیرم ماوه كه ئه‌و
پۆژه هه‌تاو بوو.

تۆ، ئه‌و به‌سته وینه‌یه‌ی كه هه‌ندی جار ته‌ماشام
ده‌کردن، له پا‌كه‌تێكدا هه‌ل‌ده‌گری. هه‌ندی‌کیان ره‌نگی
به‌روویان هه‌یه و ئه‌مه‌ش ره‌نگه به‌هۆی شی‌وازیکی كۆنی
وینه‌گرتنه‌وه بی. زۆری‌کیان ئیمزایه‌کی ناخوینایان له‌سه‌ره،

به لّام من ئیتر دهزانم که ئەم ئیمزایه هی کییه. به زۆری له بهشی خوارهوهی، میژووهکهی و ههندی جاریش پرستیهک بۆ رۆنکردنهوهی وینهکه بهرچاو دهکهوئ. من و تو ئاوا له ههموویاندا ههین: منت له باوهش گرتووه، دهستمت له دهسته، یارمهتیم دهدهی تا نان بخۆم ... به لّام نیوهی ههندی له وینهکانیان بریوه، یا کوتیکیان لی کردوونهتهوه.

بۆت گێرامهوه که خۆم دهنوسان به چینی داوینهکهتهوه و له دواتهوه دههاتم. بۆت باس کردم که رۆژی له ناوهراستی هۆدهکهدا ههلمیزام و تو بهکیشی ئهوی کرد و کهوتمه واقه واق.

ئهم شتانهت زۆر زۆر بۆ باس کردووم. من هیچ کامیانم بیر نایهتهوه. شتانیکی ترم له بیر ماوه: پیاویکی عهرب که سبهینانی به بری هیلکهوه هات و یهکهیهکه خستنیه سهتلی ئاوهکهوه، یا شهوی که له گهڵ تۆدا له پتیلیکانهی که شتییهکهوه سهرکهوتم، ههروهها دهستهکانی ئه و پیاوه و پنیهکانیشم که له نیو لمهکهدا داپۆشرا بوو.

پایپه‌که‌ی «دکتور پلومپ» م به لیوه‌وه‌یه. توتنیکی
هه‌رزانه‌ها ده‌کیشم که لی‌ره پیی ده‌لین توتنی خو‌له‌میشی.
دوینی هه‌ر که بینیم توتنه‌که‌م وشک هه‌لاتووه، چهند
پارچه توئیکی نارنجم خسته کیسه‌که‌یه‌وه؛ ئه‌مرو که
په‌نجه‌کانمی تیده‌خه‌م ده‌بینم توتنه‌که‌ شیی هیناوته‌وه.
چونکه باش پایپه‌که‌ داده‌گرم، وهختی ده‌کوژیته‌وه،
به‌رامه‌یه‌کی خو‌شی لی دی که هه‌زم لینه‌تی. دووکه‌له‌که‌ی
قوت ناده‌م، باش ده‌زانم که شاره‌زا نیم. چهند جاری به
جگه‌ره هه‌ولم دا به‌لام نه‌متوانی. پایپه‌که‌ی «دکتور پلومپ»
هی باو‌کمه. ره‌نگه پایپه‌که‌ له‌سه‌ر میزه‌که‌ی بووبی وهختی
که ویستی خو‌ی بکوژی.

له‌ قی‌ارامیرو، دایه‌ گه‌وره ده‌یوت ده‌بی قایشه‌که‌م
به‌لای چه‌پدا به‌ستم⁵؛ به‌لام چونکه ده‌مدایه لای راسته‌وه،
ده‌یوت که من کچم.

⁵. ئه‌مانه‌تیکی وه‌رگی‌ران: له‌ ده‌قه فارسییه‌که‌دا له‌ باتی قایش وشه‌ی
(شلنگ) هاتووه که له‌ تیکرای فه‌ره‌ه‌نگه‌کانی به‌رده‌ست‌مدا ته‌نیا به
مانای سو‌نده هاتووه و ئه‌مه‌ش له‌گه‌ل ده‌قه‌که‌دا یا راستر له‌گه‌ل

فهرمانی دها که له ږارهوهکهوه تیپهږم — ږارهوویکی
تاریک و دريژ — و له ژووری نیوهږوخوانهکهوه ږوومه
ژووری خوومهوه. له پشتی دهرگاکهوه ههلهکورمام. له
درزی دهرگاکهوه، گورزی له تیشکی ږووناکیی ژووری
نیوهږوخوانهکه تا لای من دهگهیشته. وهختی که دهییینی
هیشتا نهچومه بخواوم به «بزنمژه» بانگی دهکردم.

دایهگهوره دهیوت باوکی ناچاری دهکرد شهوانه به
دالانهکهدا ږوا تا فیږ بی و نهترسی. دهیوت که بو
ږووناکردنهوه مهشخهلیکی ههلهدگرت. دهیوت
سییهرهکان به دیوارهکاندا ږایاندهکرد. وهختیکیش منال
بووه، دهبوايه له بهردهم پیی باوکیدا بکهویته سه ر ئهژنو
و پوتینه پولیسییهکانی دابکهنی.

دایهگهوره به میوانهکانی دهوت که من کچیکی
تهواوم، منیش خووم له ئاودهستهکهدا بهند دهکرد. ئینجا

ئوهدا که (لهلای راست بی یا چهپ) نایهتهوه و هیچ مانایهک نادا!
بویه بهناچاری و بهداوای لیبوردهوه ئهو بویرییهم دایه بهر خووم
که بیکه مه (قایش) چونکه پیشتر پیوان قایشیان بهلای چهپدا
دهبهست و ژنانیش بهلای راستدا. وهرگنږ.

به‌وانی دهوت که قایش به‌لای راستدا ده‌به‌ستم نه‌ک وه‌کوو
هه‌موو پیاوانی تر، به‌لای چه‌پدا [...]]

له مه‌درید تۆیش ناچارت ده‌کردم بۆ ئه‌وه‌ی که
شه‌وانه بچمه ژووره‌که‌م، له راره‌وه‌که‌وه تیپه‌رم -
راره‌ویکی تاریک و دریژ. له مه‌درید، له پال ده‌رگای
هاتنه‌ژووره‌وه‌دا ده‌مامه‌وه و پشته‌وه‌یشم هه‌ر تاریکایی
بوو. بۆیه کزۆله‌م ده‌کرد.

ئێستا که‌یش قایش بۆ خۆی، هه‌ر له خۆیه‌وه، وه‌کوو
هه‌موو پیاوانی تر به‌لای چه‌پمدايه.

دوايين جار که هاتم بۆ بينینی تۆ، له ماله‌وه ته‌نیا
بووی. په‌رده‌کانت دادابوووه و تاراده‌یه‌ک ژووره‌که
تاریک بوو. به‌ کویره‌کویر دانیشتم و تۆ پیت و تم: «ئارام
بگره تا په‌نجره‌کان داخه‌م، نامه‌وی هاسییکان ده‌نگمان
ببیستن.»

خیرا توانیم تیبگه‌م که له‌سه‌ر کورسییه‌کی ده‌سکدار
دانیشتبووی. پارچه ته‌خته‌یه‌ک که به‌سه‌ر ده‌سکه‌کانه‌وه

بوو، لهباتی میزت بوو. تۆ پالت به پشتهوه دابووهوه، بهلام پارچه تهختهکه نزیکه سینته بوو.

سهعاتی قسههت بۆ کردم، دهبی لهیادت مابج. چونکه پهنجهرهکان داخرابوون دراوسیکان گوییان له قسهکانی تۆ نهبوو، پهردهکانیش چونکه دادرابوونهوه، نهیانبینی که دهگریته و جارجاره ههول دهدهی له باوهشم کهیت و ماچم بکهی.

ئهو وهخته توانیم ئهو شتانه لیکجیاکه مهوه که لهسهه پارچه تهختهی جیمیزهکهت داتنابوون. فالت دهگرتهوه. دایهگهوره دهیوت باوکی له کاتی پیریدا فالی دهگرتهوه و بۆ ئهوهش فالهکهی راست درهچئی فیلی دهکرد و گزی له خۆی دهکرد.

وهختی قسههت بۆ دهکردم بینیم پرچت خۆله میثیبیه و لهبهه خۆمهوه بیرم کردهوه که ئیتر پرچت رهنگ ناکهی. پیشتر لهسهه دهستشۆر رهنگت دهکردن و منیش یارمهتیم دهدهی تا ئهو شتانه بهینی که پیویستت پییانه ...

وهختی ئاماده‌ی رۆیشتن بووم، نه‌تویست گلۆپی
پاره‌وه‌که دابگیرسینی و کاره‌بایه‌کی زیاتر خه‌رج بیی. ئیتر
من له تاریکیدا تۆم له پال ده‌رگا‌که‌دا ماچ کرد و تو له
تاریکیدا، منت له پال ده‌رگا‌که‌دا ماچ کرد و له باوه‌شت
گرتم.

له بهر ئاوینه‌دا دانیش‌تبووی ئارایش‌ت ده‌کرد،
که‌زییه‌کانت درێژ و به شه‌پۆل داها‌تبوون به‌سه‌ر
ج‌له‌کانتدا. به‌یانیان پێپه‌تی ده‌گه‌رایت و به‌ملاو به‌ولادا
ده‌رۆیشتی. له مه‌درید پیاوان ته‌ماشای تۆیان ده‌کرد و
دیته‌وه یادم که چه‌ندین جار ناچار بووم بێمه‌ قسه‌.

پۆژی که ده‌ستمت گرتبوو و پیکه‌وه له شه‌قام
ده‌رۆیشتین ئه‌و پیاوه‌ نزیك بووه‌وه تا سه‌ری دمودوت
له‌گه‌دا دامه‌زرینی، دیته‌وه یادم پالم پێوه‌ نا و دژوینم پێ
دا. وهختی له مه‌درید بو یاری ئیمه‌ت ده‌برده‌ ده‌ره‌وه‌ی
شار و خۆیشت له بن سنۆبه‌ریکدا له‌سه‌ر ئه‌رز داده‌نیشتی،
به‌ بلوسه‌ ده‌ستچه‌که‌م لاقه‌کانتم داده‌پۆشی تا پیاوان
ته‌ماشات نه‌که‌ن.

له مالهوه به پى پى پهتى دهگه پرايت. وهختى هيلاك و ماندوو له كارى فهرمانگه دهگه پرايته وه، له بهرچاوى ئيمهدا كراسه كهت داده كهند و ئه و كاته من له هۆدهكه دهچوممه ده ره وه.

چونكه شهوانه توژىكى نوسه كهت له دهموچاوت هه لده سووى، بى ئه وهى ماچت بكه م دهخه وتم. به يانى ديسان وه پىخاوس به ماله كه دا دهگه پرايت و شته كانى خۆت كو ده كرده وه. ئىنجا دههاتيه ژووره كه م و ئه وهخته دهمتوانى ماچت بكه م چونكه دهموچاوت نوس نه بوو.

وهختى گه نجه كانى گوند چوونه ناو زه ويى گابازيه كه وه، چه ند كه سىيان هر له وي دا و له په ناى ده رگه كه دا به ئه رزدا كه وتن. پاشان گا كى وييه كانيش هاتنه ناو وه. به لام تو له قياراميرۆ نه بووى. له بان ديواره كانه وه، سواره كانمان بينى كه گا كى وييه كانيان له جار په كانه وه ده هيتا. ئه وهخته تا گو ره پانى گابازى رامان كرد و له ويى دانيش تين. دا به گه وه و پوره كلارايش هه پريان ده كرد،

چونکه نه‌یاند‌ه‌ویست نمایشی هاتنه‌ناوه‌ی گاگان بۆ
گۆره‌پانه‌که له‌ده‌ست بده‌ن. به‌لام چونکه ئه‌وکاته تو له
قیارامیرو نه‌بووی، شتیکت نه‌بینی.

هر که گاگان هاتنه گۆره‌پانه‌کانه‌وه، پیاوه‌کان
له‌سه‌ر دیواره‌کان رۆیشتن و له پشته‌ی هه‌شارگه‌کانه‌وه
خویان په‌نا دا. هه‌وت گای کیوی به‌هه‌موو لایه‌کدا
هه‌لیاند‌ه‌تیزان و که‌سیش نه‌یده‌توانی دوو که‌سی بریندار
ده‌ربه‌ینی. ئیمه له‌و سه‌ره‌وه پاسوسی دو‌بلسه‌کان⁶ و
په‌لاماری گا کیوییه‌کانمان ده‌بینی. به‌لام له‌به‌ر ئه‌وه‌ی تو
له‌شار بووی، ناچار بووم دواتر ئه‌م شتانه‌ت بۆ باس
بکه‌م.

چونکه هه‌وا زۆر گه‌رم بوو، باوه‌گه‌وره‌ چاکه‌ته‌که‌ی
داکه‌ند‌بوو و پوره‌کلارا و دایه‌گه‌وره‌ش سه‌ره‌رقۆله‌کانیان
هه‌لگرده‌بوو. وه‌ختی گاگان له‌ته‌نیشتمانه‌وه‌ ره‌ویان ده‌کرد،
تیشکی خۆر له‌پیسته‌دره‌خشانه‌که‌یانی ده‌دا. گاگان به‌ده‌م

⁶. پیسه‌مای گابازه‌کان له‌وه‌ختی گابازیدا.

ئوقبونەوہ رەویان دەکرد و خەلکیش چەپلەیان لی دەدا
و هاواریان دەکرد.

ئینجا کە لەگا کانیان هینا ناوہوہ و حەوت گا کئیویہ کە
بەدوای ئەواندا گەرانەوہ گەرەکانیان و ئەو وەختە بوو
کە دوو کەسە بریندارە کەیان هینایە دەرەوہ. وەختی
گەراییتەوہ بوو قیارامیرۆ، هەر بەو جۆرە ی کە دەستم
بەسەر برۆ رەشە کانت و لوتتدا دەهینا هەموو شتی کم بوو
گەراییتەوہ.

هەر کە دەگەیشتە کۆتاییە کە ی، ئەو شتە لە مندا
دەقەوما.

پورە کلارا کە سەرلە بەری رپۆرەسمی زکرکردنی
لە بەر بوو، هەموو شەوئی پیشنوویژی دەکرد. کە من پاش
دواییهاتی «دایکە موقە دەس»⁷، پورە کلارا دەستی بە

⁷. دوغایە کی مەسیحییانە یە

«درود بۆ ئیوه دهنییرین مهریه‌می موقه‌دهس» ده‌کرد.
به‌لام ئەو کاته هیشتاکه لیم نه‌قه‌وما‌بوو.

هەر به‌و جووره‌ی که نوێژمان ده‌کرد، ده‌بووايه نيسک
و لوبیایش خاوین بکه‌ینه‌وه. باوه‌گه‌وره سیغاری
ده‌پێچایه‌وه و له لوله‌مقه‌بایه‌ک ئاغزه‌ی دروست ده‌کرد.
باوه‌گه‌وره له هه‌مان ئەو لۆکه‌یه‌ی هه‌ل‌ده‌گرت که تۆ و
پوره کلارا به‌کارتان ده‌هینا.

پوره کلارا «درود بۆ ئیوه دهنییرین مهریه‌می
موقه‌دهس» و په‌رجووه‌کانی⁸ یه‌ک و سئ و پینجی
ده‌خویند. ئیمه «دایکه موقه‌دهس» ی ئەم په‌رجووانه‌مان
ده‌خویند. پوره کلارا «دایکه موقه‌دهس» ی په‌رجووه‌کانی
دوو و چواری ده‌خویند و ئیمه «درود بۆ ئیوه دهنییرین
مهریه‌می موقه‌دهس» ی ئەم په‌رجووانه‌مان ده‌خویند. به‌لام
ئهمه، له‌و وه‌خته‌دا نه‌بوو که ئەو شته له مندا پووی ده‌دا.

باوه‌گه‌وره سیغاره‌کانی خو‌ی به‌ ئامییریکی کانزایی،
لوله‌یی و دریژ ده‌پێچایه‌وه. بۆ ئاغزه‌که‌یشی له‌و لۆکه‌یه‌ی

⁸. بریتیه له په‌رجووه‌کانی موسا و ده‌فرمانه‌که‌ی.

هه‌لده‌گرت که ئیوه خویناویتان ده‌کرد و منیش له سه‌به‌ته‌یه‌کی دارینی ناو چیشته‌خانه‌که‌دا ده‌مدۆزییه‌وه.

پوره کلارا هه‌موو په‌رجوو‌ه‌کانی له‌به‌ر بوو و له پیشمانه‌وه ده‌خویند. به‌لام ئەمه‌ ئەو وه‌خته‌ نه‌بوو که ئەو شته‌ی تیا ده‌قه‌وما و ناچار ده‌بووم داره‌که‌م به‌ گۆشه‌ی سفره‌که بشارمه‌وه. وه‌ختیکیش که دوا‌ی ئەوه زکری لاتینی ده‌خویند دیسانه‌وه وه‌ختی نه‌بوو.

وه‌ختی که ئەم دوعایه‌ش کۆتایی ده‌هات، باوه‌گه‌وره له‌سه‌ر میزه‌که‌ی هه‌لده‌سایه‌وه و ده‌چوووه پاره‌وه‌که و به‌ده‌م پیاسه‌وه سیغاری ده‌کیشا.

که کۆتایی ده‌هات ئەو شته‌ ده‌قه‌وما. وه‌ختی پوره کلارا بۆ مرازه‌کانی خۆیی و چپه‌چپه‌کانی دایه‌گه‌وره ده‌ست‌ی به‌ دوعای «باوکێ که وای له ئاسمانه‌کاندا» ده‌کرد، من راست ده‌بوومه‌وه و به‌هه‌مان شیوه‌ی که وه‌لامی «باوکێ...»کانی هه‌موو شه‌وی له‌ شه‌وی پیشوو درێژتری پوره کلارا و دایه‌گه‌وره‌م ده‌دایه‌وه، خۆم ته‌ر ده‌کرد.

ئینجا له تۆم پرسى: «ئایا تۆیش ده‌مرى؟»

تۆیش وتت: «به‌لى»

ئینجا له تۆم پرسى: «چى ده‌که‌م؟»

تۆیش وتت ئەو وه‌ختانه من گه‌وره ده‌بم.

به تۆم وت: «چ په‌یوه‌ندییه‌کى به‌وه‌وه هه‌یه؟»

تۆیش وتت: «په‌یوه‌ندى هه‌یه.»

ئینجا پیم وتى: «با هه‌بى.»

ئیتتر تۆیش وتت هه‌موومان ده‌بى بمرىن.

ئینجا لیم پرسیت: ئایا بۆ هه‌تاهه‌تایه؟

تۆیش وتت: «به‌لى»

ئینجا پیم وتى: «ئهى چى له‌و دنیای تر ده‌که‌ی؟»

تۆیش وتت: «زۆر دره‌نگ نۆره‌ی ئەو دنیا دى.»

به‌لی.

ئینجاکه پییم وتی گولت بۆ دینم.

تۆیش وتت: «که‌ی؟»

ئینجا پییم وتی: «وهختی مردی.»

تۆیش وتت: «ئه‌ها ...»

ئینجا که پییم وتی گولت بۆ ده‌هینم و پاشان به تۆم
وت: «گولاله‌سوره» و تۆیش وتت باستره بیر له‌م شتانه
نه‌که‌ینه‌وه.

ئینجا پییم وتی: «بۆچی؟»

تۆیش وتت: «له‌به‌ر ئه‌وه‌ی ...»

ئینجا پییم وتی: «باشه.» پاشان لیم پرسیت که ئایا
دواتر له دنیا‌یه‌کی تر دایه‌کتیری ده‌بینینه‌وه؟

تۆیش وتت: «به‌لی.»

ئینجا پییم وتی: «خۆشبه‌خت ده‌بم»

به‌لی.

ئینجا پیم پرسیت که چ که‌سی ئه‌وه‌ی دروست
کردووه؟

تویش وتت: «چ شتیک؟»

ئینجا پیم وتی: «ئه‌م مه‌سه‌له‌ی مردنه»

تویش وتت: «هیچ که‌سی»

ئینجا پیم وتی: «ئه‌ولا چی؟»

تویش وتت: «کام ئه‌ولا؟»

ئینجا پیم وتی: «دنیاکه‌ی تر؟»

تویش وتت: «هیچ که‌سی»

ئینجا پیم وتی: «ئه‌ها» و پاشان به‌توم وت: «ئه‌ها»

و ئینجا پیم وتی: «وهختی مردی له‌سه‌ر دلت ته‌پل لی
ده‌دهم.»

تویش وتت: «نابی ئه‌م قسه‌یه بکه‌ی.»

ئینجا به تۆم وت: «گوناھه؟»

تویش وتت: «نه».

دیوارهکانی قیارامیرو بهرز بوون. دایهگهوره
قهدهغه ی کردبوو که بچینه سهر کۆنگره⁹ دیوارهکان یا
بچینه ناو چالهکانهوه. لهگهڵ هاورپیکانمدا دهچوممه ناوهوه
و لهو خواره ی کۆنگره براوهکانهوه تهماشای ئاسمانم
دهکرد. هه موو دهیانویست له دیواره ی پرده بزۆکهکهوه
سههرکهون و منیش به سوودوهرگرتن له بهرزی و
نزمیهکانی بهردهکان ئەم کاره م دهکرد.

وهختی له شار دهگهرايتهوه به پیشوازیتهوه دههاتین
بۆ ویستگهکه. باوهگهوره به ئۆتۆموبیلی یهکی له
دۆستهکانی دهیبردین و من له جامهکهوه درهخت و

⁹. لیواری دیواری قهلا، کۆشک و بورجهکان که له نیوان ههر دوو
بهردیکدا دانهیهکی دانهنراوه و پاسهوانان چاودیریان لیوه کردوه.

جاده‌کانم ده‌بینی که به پیچ‌ه‌وانه‌ی ره‌وتی ئیمه‌وه
ده‌جوولانه‌وه. تو له شار نان و گو‌قارت بو ده‌هینان.

تو ته‌ماشای نیگاره‌کانم ده‌کرد و وه‌ختی له ماله‌وه
بووی یارمه‌تیت ده‌دام ئه‌و نه‌خشه‌یه بکیشم که ده‌بوايه
هه‌موو پوژئی به‌یانان بو قوتابخانه‌ی ببه‌م. ئه‌مانه‌ت له‌بیر
ماوه، خو‌ت چه‌ندین جار بو‌ت باس کردووم. ده‌زانم
نیگاره‌کانم و ئه‌و گه‌لایانه‌ی که له پو‌لی پینجه‌م کو‌م
ده‌کردنه‌وه، له یه‌کی له چه‌کمه‌جه‌کانی دو‌لابه‌که‌دا
هه‌لتگرتوون.

» — من هه‌رده‌م خو‌م له پیناو‌ی ئیوه‌دا به‌خت
کردووه. ئه‌گه‌ر هه‌ندی جار نه‌متوانیی به‌و جو‌ره‌ ب‌م که
ده‌بوايه ب‌م، وا ب‌یر نه‌که‌یته‌وه که به‌ ئه‌نقه‌ست وام ویستوه،
به‌کو‌و ...»

که‌می بیده‌نگیت لی کرد و ئاهیکت هه‌لکیشا:

» — من ژنیکی به‌خته‌راوه‌ژووی نه‌خوینه‌وارم، که
ئه‌وه‌ی له‌ده‌ستم هات بو‌م کردن. وه‌کو‌و که‌نیزه‌کی

بچووکتیرین خواستی ئیوهم بهدی هیناوه، کام دایک
دهناسی که ئهم کارانهی کردبی؟»

ریزی یهکه م بریتی بوو له پاپازی دینار، کچی
سینهک، کورپی قهره، ههوتلوی دینار، شهشی کوپ و
پینجلوی دینار.

« - ناوی ته نیا یهک دایکی وهک من بهینه. »

په نجه رهکان چونکه داخرابوون، هاوسیکان
قسه کانتیان نه ده بیست. دیوی په نجه رهکان، ئهو کرکره
ههسیرییه رهنگ سه وزانه بوو که داوی هه لیده پیچان و
به رزی ده کردنه وه.

« — که ی بینوته منیش وهک ژنانی تر خه ریکی
خوشگوزهرانی بم یا شتی بو خوم بکرم یا برومه سینه ما
و شانۆ؟ خۆت باش ده زانی که چه نی هه زم لیه شهوی
یه که می شانۆگه رییه کان ببینم، به لام تو که ی دیوته
ته نانهت قرووشی خه رج بکه م و لانی که م ئه گه ر بو
جاریکیش بووی بچمه سهیری شانۆ؟ »

رِیزی دووهم بریتی بوو له کوپری کوپ، حه‌وتلوی قه‌ره، شه‌شلوی سینه‌ک، پینجی کوپ و چوارلوی قه‌ره.

« - هیچ وهختی پاره‌یه‌کم له خۆمدا خه‌رج نه‌کردوو. هیچ وهختی! ئە‌ی چه‌ند ژن هه‌ن له ته‌مه‌نی مندا که به‌خۆشی راده‌بوین، ده‌چنه ئی‌ره، ده‌چنه ئە‌وی، پاره‌کانیان له رازاندنه‌وه و بۆن و به‌رامه و خشلدا خه‌رج ده‌که‌ن؟ تو شتیکی وا له ژیان نازانی و ژیان خه‌لکانی ترت نه‌بینیوه. من هیچ‌کام له‌م کارانه‌م نه‌کردوو، نه‌ک له‌به‌ر ئە‌وه‌ی که حه‌زم لی نه‌بوو، به‌لکوو له‌به‌ر ئە‌وه‌ی ده‌مویست خۆم له‌پیناوی ئی‌وه‌دا به‌خت بکه‌م. شه‌و و رۆژ هه‌ولم دا شتیک بدۆزمه‌وه تا شادتان بکا و ئە‌وسا بیده‌م به‌ ئی‌وه. ئە‌گه‌ر هه‌ندی کات ره‌فتارم به‌پینچه‌وانه‌ی ئە‌و شته‌وه بووه که ده‌بوايه بیی، دووباره‌ی ده‌که‌مه‌وه ده‌بی ئە‌وه بخه‌یته ئە‌ستوی نه‌خوینه‌واری و که‌مه‌وشی منه‌وه. من ژنیکی بیچاره‌م، زۆر زوو بی‌وه‌ژن و ته‌نیابال که‌وتم، بی ئە‌وه‌ی که‌سی هه‌بی رینوینیم بکا، به‌ ناچاری رووبه‌رووی دژوارترین بارودۆخ بوومه‌وه و که‌ توانیویشمه‌ خۆیشم

بیه‌رینمه‌وه ئه‌وه ته‌نیا له‌به‌ر کاره‌که‌م بووه.»

له‌به‌ر ئه‌وه‌ی په‌رده‌کان دادرا‌بوونه‌وه، هاوس‌ی‌کان
نه‌یان‌توانی له‌کاتی قسه‌کردنماندا تو له‌گه‌ل مندا ببینن.

له‌گه‌ل ئه‌لیسادا ده‌چوومه قوتا‌بخانه‌ی خوش‌کانی
رۆحانی. هه‌موو رۆژی به‌یانیان نه‌خشه‌ی ئیسپانیام
له‌سه‌ر ته‌خته له‌وحی ده‌کیشا و ده‌که‌وتمه‌ ری. وه‌ختی له
قیارامیرو بووی یارمه‌تیت ده‌دام تا بیکیشم. له‌زه‌ریای
ئه‌تله‌سییه‌وه ده‌ستم پی ده‌کرد، سه‌ره‌تا سانتیمه‌تری‌کم له
که‌ناری فه‌ره‌نساوه ده‌کیشا و ئینجا ده‌ریای ناوه‌راست و
دواتر سانتیمه‌تریکی تر له‌که‌ناری فه‌ره‌نساوه کاره‌که‌م به
کو‌تا ده‌هینا. سنووره‌کانی ئیسپانیام له‌گه‌ل فه‌ره‌نسا،
ئاندو‌را و پورتوگالدا به‌نیشانه‌ی بچووک‌ی لیک‌دان
ده‌ست‌نیشان ده‌کرد. وه‌ختی ده‌هاتی بو قیارامیرو له‌پال‌مدا
داده‌نیشتی و رینوما‌ییت ده‌کردم. ده‌سته‌کانت ساف و
سپی بوون.

له رۆژی له‌دایکبوونتدا، له‌سه‌ر مقه‌با نیگارم بۆ ده‌کیشای. تۆیش له‌چه‌کمه‌جه‌ی کۆمه‌ده‌که‌دا هه‌لتده‌گرتن. دایه‌گه‌وره یارمه‌تی ده‌دام. له‌ژێر نیگارده‌که‌دا ده‌منووسی «بژی شا مه‌سیح!». ده‌سته‌کانی دایه‌گه‌وره چرچ و لۆچ و ره‌گه‌کانی ده‌ره‌په‌ریبون.

رۆژی له‌دایکبوونت ده‌هاتی بۆ قیارامیرو و ئیمه‌ دۆندرمه‌مان هه‌بوو. تۆ دۆندرمه‌ی شلیگت ده‌خوارد، ئه‌لیسا دۆندرمه‌ی چکلیتی، پوره‌ کلارا و باوه‌گه‌وره دۆندرمه‌ی به‌پسته و دایه‌گه‌وره دۆندرمه‌ یا قانیلا و منیش دۆندرمه‌ی شلیگم ده‌خوارد.

له‌ رۆژی له‌دایکبوونتدا له‌ رۆخی روبره‌که‌دا پیاسه‌مان ده‌کرد. وه‌ختیکیش دۆسته‌هاوپۆله‌کانم له‌ ته‌نیشتمانه‌وه‌ تیده‌په‌رین ده‌یانینی که‌ له‌گه‌ل تۆدام.

به‌ ته‌نیشته‌ روبره‌که‌دا ده‌رۆیشتین و من ناوی دره‌خته‌کانم لێ ده‌پرسیت و تۆیش ناوه‌کانیانته‌ پێ ده‌وتم. له‌ویوه‌ پرد و کۆشک و کۆنگره‌کان ده‌بینران. له‌ تۆم ده‌پرسی چ که‌سه‌ی پرده‌که‌ی دروست کردوه‌ و تۆیش ده‌توت «شا هنری دی تراستاماره».

لیم دهرسیت که ی ئه و کۆنگرانه یان ویران کرد که
ئیتیر بوونی نییه، تۆیش دوتوت له وهختی گه ماروڤدا. چونکه
ههتاوه که زۆر گهرم بوو، تۆ کلاوت له سههر کردبوو و
ههندی جار سییه ره که ی له ژیر چاوه کانتی دها و ههندی
جار سههر لیوه کانت و جار جار هیش ده که وته سههر سینته.
هر که ده گه راینه وه، هاوړیکانم له گه ل تۆدا
ده یانبینیم و منیش ئه و کاته ده سه ته کانتیم له نیو ده سه ته
ده گرت.

تو لیت پرسیم:

« - چی ده که ی؟ »

منیش وه لامم دایه وه:

« - دوعا ده که م. »

چرپاکان دارین بوون و هاوینان به‌هوی ساسه‌وه¹⁰
هه‌فته‌ی جاری میله ئاسنینه‌کانیانمان به لوک‌هی به کهول
ته‌پرکراو ده‌سووتاند و ئه‌و کونجانمان به گه‌چ ده‌گرت که
له دیواره‌کاندا هه‌لیان ده‌که‌ند.

له چرپاکه‌م نزیک بوویته‌وه، ئینجا چووی بخه‌وی.
من دریژه‌م به خویندنی فره‌توندتری «باوکی که ... دا» دا.

ژووره‌که‌م له قیارامیرو ده‌چووه‌وه سه‌ر ژووره‌که‌ی
ئه‌لیسا، هه‌ندی جار وه‌ختی سه‌رخه‌وشکاندنی پاش نانی
نیوه‌رو پیکه‌وه شه‌ره‌پش‌تیمان ده‌کرد. شه‌وانه ئیمه
شه‌ره‌پش‌تیمان نه‌بوو چونکه هینده «باوکی که ...» م
ده‌خویند تا خه‌وم لی ده‌که‌وت. سییه‌ر ده‌که‌وته سه‌ر
دیواره‌ره‌شه‌کان: هه‌ر جاری که چاوه‌کانم ده‌کرده‌وه،
ده‌میینین و که چاوه‌کانیشم داده‌خست، هه‌ستم به هه‌بوون
و ئاماده‌بیان ده‌کرد.

¹⁰. میروویه‌کی وردی پان و خره‌له که وه‌ک گه‌نه وه‌هایه و به
شیوه‌ی مۆرانه کون له دار و دیوار ده‌کا و خوینمژه. له فره‌ه‌نگه
کورددیه‌کاندا هه‌ریه‌که و مانایه‌کیان له‌به‌رامبه‌ر داناوه که هیچیان
مانای ته‌واوی خو‌ی نادا.

ئەو ساسانەیی که دەمانگرتن، دەمانخستنه
گولدانیکه وه که تا نیوهی ئاو بوو.

له دواتردا «باوکی که...» م ئارامتر دهخویند. به م
شیوهیه چونکه فیلم نه ده کرد و بیرم له وته کانم ده کرده وه،
دهمزانی که شهو، نامرم.

وهختی چند سال دواتر، میروکوژ داهینرا، ئیتر بۆ
ئوهی شهوانه نه مرم «باوکی که...» م نه ده خویند.

له پاکه ته مقه باییه که شدا دیسانه وه وینه یه کی ئەو
نه بوو. پاکه ته که له بنی باولیکدا بوو له ژوره بچوکه که.
ته نیا پاییه که ی «دکتۆر پلومپ»، به سته یه ک کاغز و
نامه م له ویدا بینی. چونکه تو له سه ر کار بووی، نه تبینی که
چومه ژوره بچوکه که و باوله که م به کللی گه نجینه ی
چیشته خانه که کرده وه.

پاییه که ی «دکتۆر پلومپ» درێژ بوو و توتندانیکی
گه وره ی هه بوو. لام وایه بۆ هه بوونی پاییکی وه ها گه وره،

دەبێ خۆیشی گەلی گەورە بێ. لە باولەکە و لە تەنیشت
پاکەتەکەدا جزدانئیکی بەتالیش هەبوو.

دیتەوێ بیرم ئەو پیاوێ پێتەکانمی بە خاک دادەپۆشی.
دەستەکانی لە تەنیشت پێتەکانمەوێ، هەتاو و کەناری میلیا
دیتەوێ بیرم.

وختی باولەکەم واز کرد، بۆنی ئەسپەنەک بەر لوتم
کەوت. پەتۆیەکیان دابوو بەسەر باولەکەدا. پاکەتئیکی
مقەبایی لە بنی باولەکەدا بوو کە بەستەیه‌ک نامە، کاغەز و
پایپەکەیی «دکتۆر پلومپ»ی تێدا بوو.

وختی لەسەر کار بووی، پایپەکەم هەلگرت و لەنیو
کەرەستەکانی خۆمدا شاردمەوێ. گومان دەکەم لەبەر
ئەوێ ئەندام وردیلە بووێ بۆیە ئەم پایپە گەورەیه‌ی
کریوێ، واتە پایپەکەیی «دکتۆر پلومپ» کە ئێستا بە
لیۆمەوێه.

پزیشک، ئێستەریپیتۆمیسین و پاس وەرمیفۆنی بۆ
نووسیم. وختی پەرستارەکە دی، وەرەدەسوریم و
پیجامەکەم دادەکەنم. کە دەرزیم لی دەدا، بەتوندی

نوقورچه له خۆم دهگرم. ئه و کاتهیه په رستار دهروات و ئیتر نامهت بۆ دهنوسم.

پزیشک 15 رۆژ پشووی پیدام و منیش پاشنیوه رۆ هاتمه مه درید بۆ سهردانی تو. له ژووری نیوه رۆخوانه که، که په نجه رهکانی داخراو و په رده کانیشی دادرابوونه وه، پیشوازیت لی کردم. ئیستاکهش له ژوره کهمدا بۆت دهنوسم.

له بهر ئه وهی دکتور ریگه م پی دها جگه ره بکیشم، پایپی «دکتور پلومی» دهکیشم. له په نجه ره وه ته ماشای بارینی باران دهکه م و خوره ی رژانی ئاو به سولاوکه که دا ده بیستم. چاوه رپی زهنگی نانخواردنم و خه ریکم بۆت دهنوسم.

پزیشک رایسپاردووه پشو و بدهم، بۆیه پشو و ددهم. ئه و وتوویه تی که ده توانم له خوار ده رگای ژووری نیوه رۆخوانه که وه نان بخۆم و منیش بۆ ئه وی ده رۆم. پزیشک وتوویه تی هیشتا ده بی سالیک لی ره بمینمه وه، بۆیه ده مینمه وه. پزیشک ریگه ی پیدام دوانیوه رپوان له وهختی پشوودا بنوسم و منیش بۆت دهنوسم.

تو ده‌چوویته مه‌درید بۆ سه‌ر کاره‌که‌ت و پوره
کلارا ده‌هاته ژووره‌که‌م. پیخه‌فه‌کانی له‌سه‌ر لا ده‌دام و من
پانتۆله‌که‌ی خۆم له‌به‌ر ده‌کرد.

ده‌که‌وتینه سه‌ر ئەژنۆ و نوێژی سه‌به‌ینانمان
ده‌خویند. پوره کلارا به‌رنوێژی ده‌کرد و ده‌سته‌کانمی
پیکه‌وه ده‌لکاند بۆ ئەوه‌ی ریک بن. له وهختی نوێژدا، پوره
کلارا چاوه‌کانی ده‌نوقاند و هه‌ندی جاریش ته‌ماشای
بنبانه‌که‌ی ده‌کرد. ئەنیشکی به‌ ته‌نیشتی ئەنیشکه‌وه بوو.

پوره کلارا لفکه‌ی له‌ گیانم ده‌خست. سه‌رمام بوو،

پیموت:

« - من ئیتر چوارده سالمه. »

سه‌روملی ده‌شۆردم و ئازارم ده‌هات. پوره کلارا
جلی خه‌وی له‌به‌ردابوو، هه‌ر جارێ که ده‌چه‌مییه‌وه، له
ئاوینه‌که‌وه ئەو خاچه ئاوێزانه‌ی گه‌ردنیم ده‌بینی که
ده‌که‌وته نیوانی سینه‌یه‌وه.

وهختی له مه‌درید بووین، هه‌موو به‌یانیه‌ک به‌ر له
رۆیشته‌ سه‌ر کار منت ماچ ده‌کرد و ده‌موچاوت نوس
نه‌بوو. له‌و وه‌خته‌دا پوره‌ کلارا ده‌هاته ژووره‌که‌م،
پێخه‌فه‌کانی له‌سه‌ر لا ده‌دام، له‌ چرپاکه‌م ده‌یه‌ینامه‌ ده‌ره‌وه
و من پانتۆله‌که‌ی خۆم له‌به‌ر ده‌کرد.

ئه‌وجا ده‌ست و پلم، ده‌موچاوم، مل و گوێیه‌کانمی
ده‌شۆرد. وه‌ختی لکه‌ ئیسفنجیه‌که‌ی ده‌هینا به‌ له‌شما،
هه‌ستم به‌ سه‌نگینی له‌شی به‌سه‌ر پشتی خۆمدا ده‌کرد و
هه‌ندێ جارێش ده‌منرکاند.

به‌ سوودوه‌رگرتن له‌ به‌رز و نزمی دیواره‌کان،
ده‌چووینه‌ ناو چاله‌کانه‌وه. له‌و خواره‌وه به‌دوای
مارمیلکه‌کانه‌وه بووین تا بیانسووتین. له‌ویوه‌ دیواره
به‌رزه‌که‌ی سه‌ر کۆشک و کۆنگره‌ براه‌کانمان له‌ ئاسماندا
ده‌بینی.

له‌سه‌ر دیواره‌وه‌که‌وه، باوه‌گه‌وره، دایه‌گه‌وره، پوره
کلارا، ئه‌لیسا و من ته‌ماشای هاتنی گاکوویییه‌کانمان ده‌کرد.
چونکه‌ له‌ شار بووی هاتنی گاکانت نه‌ده‌بینی، به‌لام ئیمه
بینیمان.

تو نه‌تبینی چۆن گۆره‌پانی گابازییه‌که‌یان به ته‌خته
دروست کرد، به‌لام ئیمه له هه‌یوانه‌که‌ی ماله‌وه سه‌یرمان
ده‌کرد و ئه‌و پله‌کانه‌مان ده‌بینی که له زه‌وییه‌وه تا ئاسمان
به‌رز ده‌بوونه‌وه و گه‌نجه‌کانی دێ له‌سه‌ری دانیشتبوون.

چونکه له شار بووی نه‌تبیست، دایه‌گه‌وره پێی وتم،
چونکه تو کچی، ته‌نانه‌ت وه‌ختی گه‌وره‌یش بووی بویری
ئه‌وه ناکه‌ی له پله‌کانه‌وه سه‌رکه‌وی. ئه‌وجا چونکه له شار
بووی نه‌تبینی که چۆن له ماله‌وه هه‌لاتم و له کاتی‌کدا
دایه‌گه‌وره، پوره کلارا و ئه‌لیسا هاواریان ده‌کرد، له
پله‌کانه‌وه تا کۆتایی سه‌رکه‌وتم.

کورسییه ده‌س‌کداره‌که‌ت که جاران به پارچه‌ی
گولدار پۆشرا‌بوو، ئیستاکه به سه‌وزی تو‌خدا ده‌نوین. که
چاوام به تاریکی راهاتن ئه‌وجا هه‌ستم به‌م شته کرد.

» - هه‌موو ژیانم خسته به‌ر پێی ئیوه، هه‌موو ژیانم.
باش ده‌زمانی رۆژی دادی که ئیوه له‌باتی سوپاس‌کردن،
خۆبه‌ختکارییه‌کی زیاترتان گه‌ره‌که. کیشه نییه. ئه‌گه‌ر چه‌ز

دهكه‌ی هه‌میشه ئازارم بده‌ی، ده‌ی ئازارم ده. من ته‌نیا دایکیکم و دهمه‌وی مناله‌کانم بگهن به هه‌موو ئاواته‌کانیان، ته‌نانه‌ت ئه‌گهر به نرخ‌ی شکاندن‌ی دل‌ی منیش بی.»

په‌یکه‌ره‌که‌ی مه‌سیح هیشتا له‌سه‌ر رادیۆکه‌ بوو، که هه‌ر سه‌فره‌ پانه‌که‌ی جارانی له ژێردا بوو. به‌لام تو دوو گول‌دان‌ت به گول‌ی کاغه‌زینه‌وه بو زیاد کردبوو: یه‌کیان له‌لای راستی په‌یکه‌ره‌که‌وه و ئه‌وی تریش لای چه‌پیه‌وه.

« خوا شایه‌ته له‌مه زیاتر کاریکم پی نه‌ده‌کرا. هه‌ولم دا له‌گه‌ل هه‌مووان میهره‌بان بم، به‌بی هه‌لاوی‌ری و به‌تایبه‌تی به‌رانبه‌ر ئیوه که ئومیدی ژبانی منن. هه‌میشه هه‌ولم دا ئه‌وه ئه‌نجام بده‌م که به پیویستم ده‌زانی. پینیشم وایه له‌م کاره‌دا سه‌رکه‌وتوو بووم. بانگه‌شه‌ی ئه‌وه ناکه‌م که هه‌له‌م نه‌کردوو، به‌لام چه‌ز ده‌که‌م بزانی که ئه‌گهر هه‌له‌یه‌کیشم کردبی به‌هۆی نه‌زانییه‌وه بووه و هه‌ر که هه‌ستم به هه‌له‌که‌ی خۆم ده‌کرد قه‌ره‌بووم ده‌کرده‌وه.»

ئێستا ئیدی ته‌له‌فونی دیواریت نییه. له‌باتی ئه‌وه ته‌له‌فۆنیکت به سیمیک‌ی درێژه‌وه له‌سه‌ر میز داناهه.

وهختی ته‌له‌فۆن زه‌نگ لی د‌دا، ه‌له‌ناسیته‌وه و به
دانیشته‌وه ده‌سکی ته‌له‌فۆنه‌که ه‌له‌ده‌گری.

» — له ئینجیلدا نووسراوه ته‌نانه‌ت موقه‌ده‌ست‌ترین
که‌سه‌کانیش رۆژی ه‌هوت جار گوناح ده‌که‌ن. ئە‌ی ئیتر
چۆن چاوه‌ریی ئە‌وه ده‌که‌ی منی بوونه‌وه‌ریکی
به‌ختبه‌راوه‌ژوو، بی‌گوناح بمی‌نمه‌وه. بانگه‌شه‌ی ئە‌وه ناکه‌م
له موقه‌ده‌سه‌کانم، هیچ وهختی ناتوانم هی‌نده کامل بم. من
ته‌نیا ژنیکی به‌ده‌ب‌ه‌ختم که له گوندیکی بچووی کاس‌تیادا
گه‌وره بووم. ناتوانم له موقه‌ده‌سه‌کان بم به‌لام ه‌ه‌میشه
ه‌ه‌ولم داوه خراپه نه‌که‌م.»

رادیۆکه ه‌ه‌روه‌کو خۆی له‌لای راستی تووه له‌سه‌ر
دۆلابه‌که‌ی دایه‌گه‌وره بوو. هی‌نده به‌س بوو ده‌ستت در‌یژ
بکه‌یت و پیویست نه‌بوو بۆ وه‌رگرتنی شه‌پۆلیکی تر
له‌سه‌ر کورسییه‌که‌ی خۆت ه‌له‌سیته‌وه.

کو‌تره‌کان به‌ چوارده‌وری ئی‌مه‌دا ده‌گه‌ران و تۆیش
له‌ دوا‌ی منه‌وه بووی.

له سههر ئهژنۆ دادهنیشتم و له ناو له پی دهستم پارچه
نانم ده دانی و تو ته ماشات ده کردم.

وهختی کۆتری له سههر دهستم ده نیشته وه به ئارامی
هه لده ستامه وه تا نه ترسی. کۆتره کان به چواردهوری
ئیمه دا ده گه پان و ئیمه ش ده ترساین بیانکهین به ژیرپیوه.

پۆژی ویستم کۆتریکی نه ترست نیشان بدهم تا
دهستی به سهردا بهینی. به لام بینیم چاوت له شوینیکی
تره، ئه و کاته بوو که کۆتره که له شهقهی بالی دا و فری.

کهسی یه کهم ئالای ولات دهبا. خوشکی پۆحانی له
ته نیشتییه وه ریگه ی نیشان ده دا. دایکی پۆحانی و چه ند
خوشکی تر له پشتی په نجه ره وه بوون. ئیمه ی فیرخوازان
یه ک به دوای یه کدا ریمان ده کرد و سهروودی «پاکیزه ی
پیلار وتی نایه وی فه ره نسایی بی» مان ده وت.

به به یه کدا کیشانی دوو به رد، به شداری ئاوازه که مان
ده کرد. فیرخوازه زیره که کان زه نگوله یان له خوشکان
وه رگرتبوو. خوشکه کانیش به لیبوکه دارینه شوینی

ئا‌هه‌نگه‌که ده‌که‌وتن. ئی‌مه‌هه‌موومان سر‌وودی «مه‌ریه‌می پاکیزه‌ پر‌زگار‌که‌ری ئی‌مه‌یه» مان ده‌وت. هه‌موویش‌مان به‌ د‌وای یه‌ک‌دا به‌ یه‌ک‌ ر‌یز، باز‌نه‌یی ده‌س‌و‌و‌ر‌ای‌نه‌وه‌ و‌ هه‌وشه‌که‌مان پر‌ ده‌کرد. وه‌ختی خوش‌که‌ می‌رس‌یدی‌س‌ ر‌ین‌مای‌ی ئالا‌به‌ده‌ستی ده‌کرد، ر‌یزی نا‌کو‌تای ئی‌مه‌ زی‌ات‌ر ده‌چه‌رخ‌این. ئی‌ن‌جا ده‌وه‌س‌ت‌این و‌ د‌ای‌کی ر‌و‌ح‌انی ها‌واری ده‌کرد: «بژی شامه‌سیح» و‌ ئی‌مه‌یش ده‌مان‌وت «ئامین» و‌ ئی‌تر ده‌س‌تمان به‌ لی‌دانی به‌رد و‌ زه‌نگ‌وله‌کان ده‌کرد.

با‌وه‌گه‌وره‌ له‌ ژیر س‌وتانه‌که‌ی مه‌ریه‌می پیلار‌دا گیانی سپارد.

پیت و‌تم که‌ بر‌وین بو‌ بینینی. با‌وه‌گه‌وره‌ نی‌وه‌خه‌وت‌وو نا‌وی هینام. چونکه‌ و‌تت ما‌چی که‌م، ما‌چم کرد و‌ پیم‌ و‌ت:

« - با‌وکی می‌هره‌بان.»

چونکه‌ چه‌ند ر‌وژیک بو‌و ر‌یش‌یان نه‌تاش‌یی‌وو، ز‌برییه‌که‌ی ده‌مو‌چا‌ومی ئازار دا. له‌سه‌ر نوینی س‌وتانه‌ی

مهریه می پیلار بوو، که پیشتر پوره کلوتیلده و هاوریکانی تری دایه گه وره و پوره کلارا له ژیریدا مردبوون.

ئیسـتاکهـش دیتـه وه بیرم: رۆژی سییه می مانگی تشرینی دووهم بوو.

به منت وت برۆمه دهره وه و منیش چوممه دهره وه. زانیم پوره کلارا که له ژووره که ی باوه گه وره مابوو وه، نوژی ده کرد و تو وت نوژی مردوو ده کا.

ئو شه وه له ناو نوینه که ی خومه وه دهنگی پوره کلارام ده بیست که دو عای ده کرد. لاوانده وه یه ک که پیش خه وتن، به دریزی شه و چه ندین جار بیستم و به م شیویه دهستی پ ده کرد:

«نوژی مردن، باوکه له گه ل مندا دوعا بکه (بیدهنگ بوو) نه گه ر ناتوانی قسه بکه ی گرنه نییه، له دلدا نوژی دابه سته. خوا لیت ناگری (دیسانه وه بیدهنگ بوو) نه ی خودا وه ند ئیستاکه له سه ره مه رگدا ئیش و ئازاره کانی پیش مردن به چیژه وه قه بول ده کم، له پیناوی شه وه ی که له گونا هه کانم خوش بین.»

پاشماوه‌که‌یم له‌بیر نه‌ماوه.

له شیوی ئەو ئیواره‌یه به‌دواوه هه‌میشه له ژووره‌وه
نوێژمان کرد. له کاتی شیوخواردندا باوه‌گه‌وره له‌ژیر
سوتانه‌ی مه‌ریه‌می پیلاردا ده‌نگیکی له خۆیه‌وه ده‌هیتا من
سه‌رم داخستبوو تا پینه‌که‌نم.

دایه‌گه‌وره، پوره کلارا و توو به‌نۆره به‌سه‌ر
نوینه‌که‌ی باوه‌گه‌وره‌وه کیشکتان ده‌دیرا و نوێژی مردنتان
ده‌خویند، ده‌مه‌وبه‌یان پوره کلارا بوو ساتی نوێژه‌که‌ی بری
تا من بینیته ژووره‌که‌وه.

باوه‌گه‌وره نیوه‌خه‌وتوو به‌ ناو بانگی ده‌کردم و
ماچی ده‌کردم. منیش ماچم کرد و وتم:

« - باوکی میهره‌بان. »

پوره کلارا داوای کرد له ژووره‌که‌ بچمه ده‌ره‌وه تا
پیره‌میرد ماندو نه‌بی. وه‌ختی هاتمه ده‌ره‌وه، ده‌نگی نوێژی
پوره کلارام ده‌بیست.

که رۆژی 15ی تشرینی دووهم باوهگه وره له ژیر سوتانهی مەریه می پیلاردا مرد، ئیمه ئه و شه وه له ته نیشته تهرمه که یه وه نوێژمان دابه ست. ئه و شه وه ئیتر دهنگیکه لیه نه هات.

وهختی پاییکیشانم ته واو ده بی، سووتوه که ی ده که مه سووتکدانی که وه. ده بی چه ندین جار پایپه که به سووتکدانه که دا بده م. ئه و جا ئیتر له لووتی خومی نزیک ده که مه وه و بۆ ماوه یه کی زۆر توتندانه که ی بۆن ده که م.

پاکه تیکی گهره ی شقارته م له ته نیشته سووتکدانه که وه داناوه ههروه کوو ئه و پاکه ته شقارته یه ی که تۆ له چیشته خانه هه تبه و. پاکه تی پلاستیکی توتنه که یش له ویدایه. ئه مه پایپی «دکتۆر پلومپ» ه.

پێیان وتووم کاریکه ی وا نه که م، به لام من هه فته ی جارێ پایپه که له سه ر ده ستشۆر ده شۆرم، توتندانه که ی نه، ته نیا فیلته ره که ی. نیکۆتین په له ده خاته ده ستمه وه. پێیان وتووم کاریکه ی وا نه که م.

توتندانی پایپه‌که ئیستا کیفه‌له‌ی کردووه و سووتکی
ناوه‌که‌ی وه‌ک کلسی لی هاتووه، هر بویه همووو پوژئی
توتنیکی که متر ده‌گری.

ئه‌مه پایپی «دکتور پلومپ»ه.

شه‌و له‌ناو سووتکدانه‌که‌ی ته‌نیشت پاکه‌ته شقارته‌که
و پاکه‌تی پلاستیکی توتنه‌که‌وه دایده‌نییم و سبه‌ینان که
به‌خه‌به‌ر دیم هرگیز پایپ ناکیشم. ته‌نیا پاش نانی به‌یانیه
ده‌یکه‌مه‌وه. همه‌یشه توتنیکی هرزان‌بایی باشی تی ده‌که‌م
که لی‌ره توتنی خو‌له‌می‌شی پی ده‌لین.

توتندانی پایپه‌که، که‌م که‌م کلس ده‌یگری. ئه‌م
کلسه‌یش هندی جار وه‌ها ئه‌ستووور ده‌بی که ئیتر ناتوانم
توتنی تیکه‌م. بویه هینده توتندانه‌که‌ی ده‌تاشم تا کلسه‌که‌ی
لی ده‌بیته‌وه. ئه‌وجا که پایپه‌که داده‌گیرسینم، ده‌بینم
تامه‌که‌ی گوراوه.

دایه، ئه‌م پایپه پایپی «دکتور پلومپ»ی باوکه‌مه.

هه‌مووان تاواناتاو به توندی چه‌پله‌یان لی دهدا و به ده‌نگی به‌رز هاواریان ده‌کرد. پوره کلارایش به توندی چه‌پله‌ی لی دهدا و به ده‌نگی به‌رز هاواری ده‌کرد.

باوه‌گه‌وره هه‌موو شتیکی بۆ پروون ده‌کردمه‌وه. ئەو باش لێی ده‌زانی. هه‌ر له‌به‌ر ئەمه‌ش وه‌ختی که هه‌موو به ده‌نگی به‌رز هاواریان ده‌کرد، ئەو ته‌نیا چه‌پله‌ی لی دهدا.

دایه‌گه‌وره له‌ گۆره‌پانی گابازییه‌که زیاتر پێده‌که‌نی تا ئەو کاتانه‌ی که له‌ ماله‌وه بوو، چونکه زۆر شاد بوو، هه‌ندی جار به‌توندی چه‌پله‌ی لی دهدا و هه‌ندی جاری تریش هاواری ده‌کرد.

باوه‌گه‌وره ده‌یوت گرنگترین کار به‌رگه‌گرتنه. ئەگه‌ر نه‌توانی تا کۆتایی به‌رگه‌ بگری، ئەوا هه‌موو شتی مایه‌پوچ ده‌بی. باوه‌گه‌وره باش لێی ده‌زانی و هه‌ر له‌به‌ر ئەوه‌ش وه‌ختی هه‌موو به‌توندی چه‌پله‌یان لی دهدا ئەو ته‌نیا هاواری ده‌کرد.

هه‌وا گهرم بوو، دایه‌گه‌وره و پوره کلارا سه‌رقۆلی
کراسه‌کانیان هه‌لده‌دایه‌وه و پیاوه‌کان چاکه‌ته‌کانیان
داده‌که‌ند.

هه‌ر که وهختی کوشتنی گاکه‌یش ده‌هات، خوین له
ده‌میه‌وه فیچقه‌ی ده‌کرد، ده‌بیۆراند و لاقه‌کانی ده‌له‌رزین.
پاشان ده‌مبینی گابازه‌که ده‌سته خویناوه‌له‌کانی خاوین
ده‌کاته‌وه و خه‌لکیش له هه‌موو کات زیاتر چه‌پله‌یان لی
ده‌دا و باوه‌گه‌وره‌یش سی قۆناغی پیویستی کوشتنی گای
بو پرون ده‌کردمه‌وه.

وهختی له شار گه‌رایته‌وه هه‌موو شتیکم بو باس
کردی و بو ئه‌وه‌ش که باش تینگه‌ی چهند نیگاریکم بو
کیش‌ایت که تو له پال کۆلیکسیۆنی په‌ره‌کانمدا
هه‌لیانده‌گری.

قومارکارته‌کان به‌ریکی له‌سه‌ر زه‌وی ریز کرابوون.
تو قسه‌ت له‌گه‌ل مندا ده‌کرد و ده‌سته‌یه‌ک کاغه‌زت به
ده‌سته‌وه بوو.

» — هەر کارئ که له توانامدا بوو بۆم کردن،
به تاییه تی بۆ تو و باوکت. ویزدانم ئاسودهیه و هیچ کهسی
ناتوانئ بچووکتترین رهخنه یه ک، گویت لئیه، ته نانه ت
بچووکتترین رهخنه یه ک له من بگری. باش ده زانی که
خه لکی، هه موو به بیوه ژنیکی به ختبه راوه ژووم داده نین که
به هه زار زه حمه ت مناله کانم گه وره ده که م. هه موو ئه مه
ده زانن و ئافه رینم ده که ن. کام دایک به ئه ندازه ی من خووی
به خت کردوه؟»

وهختئ بیده نگ ده بوویت، لیوه کانت هه لده قورچان.

» - لیگه ری با یه کجار بۆ هه تاهه تایه بۆت بگێرمه وه،
باش بزانه که ئه گه ر هه ر دایکی له شوینی من بووایه، تو
و ئه لیسای ناچار ده کرد کار بکه ن، تو ده بوویت به بارکیش
و ئه لیسایش شاگردی به رگدروو. به لام من کاریکی وه هام
نه کرد، پیم باش بوو خووم له پیناوتاندا به خت بکه م.»

هه ندئ جاریش ده توت که ده بووایه به تهیش تایه من
بیناکاری و ئه لیسایش کریکاری بکردایه، یان ئه وه ی که
ئه گه ر هه ر دایکی له شوینی تو بووایه ئیمه ی ده برده

هه‌تیوخانه یا له سووچیکی سه‌رشه‌قامدا به‌ره‌لای ده‌کردین
و ده‌پۆیشت.

« — من ئەم کارەم نه‌کرد، چونکه بیرم له
خۆش‌به‌ختیی ئیوه ده‌کرده‌وه. ئەگەر چه‌زم له
خۆش‌گوزهرانی بووایه، ئەوا کیش‌هیه‌ک نه‌بوو بۆم، هینده
به‌س بوو که پاره‌کانم له خۆمدا خه‌رج بکه‌م و بیش‌زانه که
توانای ئەم کارەم هه‌بوو. تۆ هیش‌تا نازانی ژیان چیه ...
تۆ ته‌نیا منالیکێ بیئه‌زمونی که هه‌رچیکی هه‌یه و نییه
به‌هۆی دایکه خۆبه‌ختکاره‌که‌یه‌وه هه‌یه‌تی.»

دۆلابه‌که لای راستی راره‌وه‌که‌وه بوو. وه‌ختی
چاوانم به‌ تاریکی راهاتن، له‌پشتی شوشه‌که‌وه هه‌مان ئەو
قاپ و په‌رداخانه‌م تیندا بینی که هه‌میشه‌ له‌ویدا بوون.
له‌سه‌ر دۆلابه‌که گولدانیک هه‌بوو، که گوله‌کانی کاغه‌زینی
پیس بوو.

« — هه‌ر به‌ ته‌نیا بیرم له ئیوه و باوکتان ده‌کرده‌وه
ژیانی خۆم خسته‌ به‌رپیی ئیوه. نه‌مه‌ده‌توانی تا ئەو وه‌خته‌ی
که هه‌موومان پیکه‌وه بووین، زیاتر خۆشم بووی.
وه‌ختیکیش شوینی بیروباوه‌ره‌که‌ی که‌وت و ئیوه‌ی کرده

قوربانى و دانیه دەستی خوا، ئەوه من بووم که به ئیوهدا
پراگەیشتم و تا ئەو شوینەى له دەستم هاتبوو، هەولم دا
باش پیتان بگەیهنم. ئەوه من بووم هەموو ئەو شتانهەم
پیدان که ئەوه وەک باوکیکی باش دەبوايه بۆ منالەکانی
دابین بگردایه.»

وهختی قسەکانتم بری، دەسته کاغەزەکانت دانا و
لیم نزیك بوویتهوه و منیش هەناسەى خۆم له سینەمدا
بەند کرد.

سوارى ئۆتۆمۆبیل دەبووین و بۆ ویستگەى
ئاسنەرپی قیaramیرۆ دەچووین. بە درێژایی پیگە بیرم لهو
شتانه دەکردهوه که دەمەوى بۆت باس بکەم. وهختی
دەروازەى حەسار و هەتاومان بەجی دەهیشت، سەرم
وهردهگیرا کۆشکی هینى دی تراستامارەم بە خۆی و
ئەو قەلەرەشانەوه دەبینی که بە سەریدا دەسوورپانەوه.

لهگەل باوهگەرە و ئەلیسادا بە ئۆتۆمۆبیل دەهاتین.
باوهگەرە ئەو سیغاره قونکەدارانەى دەکیشا که له

سه‌روه‌ختی نو‌یژدا دروستی ده‌کردن. وه‌ختی قسه‌ی له‌گه‌ل مندا ده‌کرد، وه‌کو کووره دووکه‌ل له ده‌مییه‌وه ده‌هاته ده‌روه. هه‌ندی جار بۆ ماوه‌یه‌کی زۆر دووکه‌له‌که‌ی ده‌ه‌یشته‌وه و ئینجا خه‌تیکی باریکی له لووتیه‌وه ده‌رده‌دا. ده‌می تو‌هاوشیوه‌ی ده‌می باوه‌گه‌وره نه‌بوو، گوشتن و ته‌ر بوو. تو‌جگه‌ره‌ت نه‌ده‌کیشا.

ئه‌گه‌ر له‌باتیی ده‌روازه‌ی خۆر له ده‌روازه‌ی سپه‌روهه تیپه‌رینایه، له‌سه‌ر پرده‌که‌وه تیپه‌په‌رین و دیسه‌انه‌وه هه‌سه‌ره‌کان و ئه‌و قه‌له‌ره‌شانه‌مان ده‌بینی که ده‌خولانه‌وه. ده‌ورانده‌وری قییارامیرو و ته‌نانه‌ت ده‌وری ئه‌و قه‌لایه‌ش که له کاتی گه‌مارۆدا له‌ناو چووبوو و پاشان دروستیان کردبووه‌وه، هه‌سه‌رائی بوو که ره‌نگه‌رۆشه‌نه‌که‌ی به‌رجه‌سته‌تر نیشانی ده‌دا.

وه‌ختی ئۆتۆمۆبیله‌که‌ گه‌یشته‌ ویسته‌گه‌که، چاوه‌ریم ده‌کردی. هه‌ر به‌و شیوه‌ی که چاوه‌رپوانیم ده‌کرد، به‌مه‌به‌ستی بینینی شه‌مه‌نده‌فه‌ر چاوم بۆ دوورترین شوینه‌کان ده‌گیرا. ئه‌وجا شووتی شه‌مه‌نده‌فه‌ره‌که‌م ده‌بیست و سه‌رئه‌نجام شه‌مه‌نده‌فه‌ر له دووره‌وه ده‌بینرا.

وهختی شه‌مه‌نده‌فهره‌که ده‌ه‌ستا، رام ده‌کرد و تو
به‌ر له‌هه‌مووان، منت ماچ ده‌کرد.

نازانم. دایه ئایا ئه‌و چه‌زی لی بوو له‌پشتی
میله‌کانه‌وه‌ته‌ماشای بارینی به‌فر بکا.

نازانم دایه ئایا ئه‌ویش له‌هاویناندا هه‌روه‌کوو من
چیژی وهرده‌گرت له‌ته‌ماشاکردنی ئه‌و گهردیله‌تۆزانه‌ی
که له‌نیو پرشنگی هه‌تاودا به‌ند ده‌بوون.

نازانم دایه ئایا ئه‌و وه‌کوو ئه‌لیسا چه‌زی له‌په‌نگی
سوور بوو یا وه‌کوو تو له‌په‌نگی شین؟

نازانم دایه ئایا ئه‌و چه‌زی لی بوو یاری به‌لمی
که‌ناراو بکا؟

نازانم دایه ئایا ئه‌و چه‌زی لی بوو له‌به‌نده‌ردا پیاسه
بکا؟

نازانم دایه ئایا ده‌یه‌یشته‌ له‌زست‌اندا چیپیکانی
له‌سه‌ر به‌فر جی بمین تا دواتر ته‌ماشایان بکا؟ ئایا له‌

رۆژانی هه‌تاودا له‌نیو دارخورماکانی میلیادا پیاسه‌ی ده‌کرد.

له‌ سینه‌ما، وه‌ختی هه‌واله‌کانیان نیشان دهدا و فرۆکه‌ی گرگرتووم ده‌بینی له‌ کاتی که‌وتنه‌خواره‌وه‌دا، هه‌ناسه‌م ته‌نگ ده‌بوو و له‌ناکاو هه‌ستم ده‌کرد که‌ هۆله‌که‌ تاریکه‌.

دیته‌وه‌ بیرم فرۆکه‌ی فیلمه‌ هه‌والییه‌کان کانه‌زایی بوون و فیشه‌کپژین به‌سه‌ر باله‌کانیانه‌وه‌ بوو، که‌ فرۆکه‌ی گرگرتووی تریان پی سه‌ره‌ونگون ده‌کرده‌وه‌. به‌ بینینی ئەم جه‌نگانه‌ پێیه‌کانم له‌سه‌ر کورسییه‌که‌ کۆ ده‌کرده‌وه‌ و خۆم کز ده‌کرد.

جاریک یه‌کی له‌ فرۆکه‌وانه‌کان توانی به‌ په‌ره‌شوت خۆی هه‌ل بدا و له‌ دووکه‌لکێشی کارگه‌یه‌که‌وه‌ ئالا. ئەو وینه‌ سینه‌ماییه‌ هیشتا له‌ بیرمدایه‌.

ئەو وەختانە بەر لە فیلم ھەمیشە ھەوالەکانی جەنگ
و ھەندی جاریش کەوتنە خوارەوی فرۆکەیی گرگرتوویان
پیشان دەدا.

خەلکی لە گۆرەپانە کەدا ئاپۆرەیان بەستبوو. وەختی
مامۆستا قسەیی کرد ھەموو کۆ بوون.

جەنابی ئەسقەف وتی شۆرشگێرەکان ئاگریان لە
دارستان بەرداوە. باوەگەرە دەستیی گرتبوو. گۆرەپانی
گەرە پر لە خەلک بوو. وەختی ئەسقەف قسەیی کرد
ھەموو کۆ بوون.

لە شەودا بلیسەییەکی سوور کە تا ئاسمان
دەرۆیشت، بەرچاو دەکەوت.

مامۆستا لەبەر کتیب و اتای شەفەقی جەمسەری
خویندەوہ. باوەگەرە جوتیی سۆلی لەپیدا بوو و بی
ئەوہی قسەییەک بکا گوئی دەگرت.

گۆره‌پانی گه‌وره پر بوو له‌و که‌سانه‌ی که تازه له‌ناو
نوین هاتبوونه ده‌ره‌وه. وه‌ختی قسه‌ی مامۆستا ته‌واو بوو
ئه‌وان ده‌ستیان به‌ راده‌رب‌رین کرد.

جه‌نابی ئه‌سق‌ه‌ف وتی شو‌ر‌ش‌گ‌ی‌ره‌کان ئا‌گ‌ریان له
دارستان به‌رداوه. باوه‌گه‌وره ده‌ستی به‌ره‌لا نه‌ده‌کرد.
گۆره‌پانی گه‌وره پر له خه‌لک بوو و په‌رته‌ویکی سوور
ئه‌و ناوه‌ی پووناک ده‌کرده‌وه. ژنه‌کان ده‌یانقیژاند و
ده‌گریان.

چه‌ند رۆژی دواتر سه‌ربازه پاسه‌وانه‌کانی شار
مامۆستیان برد. دایه‌گه‌وره وتی حه‌قی خۆی بوو و سزای
ئانارشیست و شو‌ر‌ش‌گ‌ی‌ره‌کان هه‌ر ئه‌مه‌یه.

به‌ پوره کلارام وت که ئازاری پێده‌گه‌یه‌نم. وتی
توندتر لێی بده‌م. ئینجا به‌ قایش لیم دا. پوره کلارا وتی:

« - دیسان توندتر.»

پیم وت ئازاری پیدهگهیهنم. وهختی دووباره لیم دا
بهدهم هاوارهوه وتی:

« - توندتر و بهزهبرتر.»

پوره کلارام دهکوتی و دهنگی ههناسهیم دهبیست.

خۆم له تۆ شاردهوه. وهختی گهپرایتهوه شتیکت به
من نهگوت و به بینینی دهپیی پیسی ژیرهوهم رهخنهیهکت
نهگرت.

دهبوايه زۆر توند له پوره کلارا بدهم. ئەو گلهبییهکی
نهدهکرد. تهنیا دهنگی ههناسهی دهبیسترا. پشتی سپی و
پیستی لهشی وهکوو دهستهکانی تۆ بوو. دهکهوته
سهرئهژنۆ و چاوانی خۆی به دهستهکانی دادهپۆشی.

ئهو وهختانه تۆ لهسههه کار بوویت و کاتی بۆ
نانخواردن دهگهپرایتهوه، شتیکت پی نهدهگوتم و که
پۆژانی شهممهیش جله چلکنهکانم پی دهدایت دیسان
هیچت نهدهگوت.

پاشان پوره کلارا بی ئه‌وهی ده‌موچاوم بشوا و
نوئیژی سبه‌ینانم له‌گه‌لدا بخوینی رای ده‌کرده
ژووره‌که‌یه‌وه.

وهختی دایه‌گه‌وره تی‌گه‌یشیت چومه‌ته
چاله‌ره‌شه‌کانه‌وه، عه‌سرانه و گه‌رانی یه‌کشه‌ممه‌ی لی
قه‌ده‌غه ده‌کردم.

وهختی له‌سه‌ر پۆلی خوشکه ئیسابیا میزم ده‌هات،
خۆم ده‌گرت و لاقه‌کانم خیراخیرا ده‌له‌رزین.

وهختی قسه‌ی خراپی وه‌ک [...]م ده‌کرد، دایه‌گه‌وره
بیبه‌ری تیژی سووری ده‌خسته ده‌ممه‌وه.

وهختیکیش پاش وانه‌ی خوشکه ئیسابیا ده‌چووین
بو چاله‌ره‌شه‌کان، پیش‌برکیمان ده‌کرد بزانی چ که‌سی
دوورتر میز هه‌لده‌دا. من نه‌مده‌برده‌وه. هاو‌ریکانم ده‌یانوت
به‌هۆی ئه‌وه‌یه که نازانم باش ده‌ری بینم و جگه له‌وه‌ش
وهختی که میزم دی و به‌ر به‌ خۆم ده‌گرم، به‌ که‌لکی هیچ
نایه‌ت.

وهختی دایه‌گه‌وره چوونه‌ده‌ره‌وه‌ی یه‌کشه‌ممانی لی
قه‌ده‌غه‌ ده‌کردم، ته‌ماشای گه‌رانی خه‌لکیم له‌ گۆره‌پانی
گه‌وره‌ ده‌کرد. وهختی له‌سه‌ر نوێژ پیده‌که‌نیم، دایه‌گه‌وره
مقاشی سوپاکه‌ی به‌ سه‌ری په‌نجه‌مدا ده‌چزاند و
په‌نجه‌یشم تلۆقی ده‌کرد.

دراوسیکان ئیمه‌یان نه‌ده‌بینی و ده‌نگمانیان
نه‌ده‌بیست. پیم وایه‌ ته‌نانه‌ت ئه‌گه‌ر په‌نجه‌ره‌کانیشمان
بکر دایه‌ته‌وه‌ و په‌رده‌کانیشمان هه‌ل‌دایه‌ته‌وه‌ دیسانه‌وه‌ نه
ده‌یانینین و نه‌گوینان له‌ ده‌نگمان ده‌بوو. وهختی گه‌یشتمه
ماله‌وه‌ گلۆپی ماله‌وه‌ داگیرسابوو.

سه‌روه‌ختی، له‌به‌ر گریان قسه‌کانت ده‌بری و پیت
ده‌وتم:

« - ده‌بی به‌ر به‌خۆم بگرم. »

ئینجا دووباره‌ ناو به‌ ناو ده‌ستت به‌ قسه‌ ده‌کرده‌وه‌.

سه‌ر‌ه‌تا له تاریکی‌دا ته‌نیا سی‌به‌ری قه‌نه‌فه‌کان و چه‌ند شتیکی ترم ده‌بینی، که دره‌وشانه‌وه‌یه‌کی که‌میان هه‌بوو وه‌کوو ته‌له‌فون و شوشه‌ی وینه‌که که به‌دیواره‌وه بوو.

ویستم پایپ بکیشم به‌لام پایپه‌که‌م ده‌رنه‌هینا و تۆیش نه‌تبینی که له گیرفانم‌دایه. له‌سه‌ر کورسییه‌ک له‌لای چه‌پته‌وه دانیش‌تبووم و گویم ده‌گرت. له‌لای راسته‌وه رادیو هه‌بوو و له‌سه‌ر رادیو‌که‌ش له‌نیوان دوو گول‌داندا په‌یکه‌ریکی مه‌سیح دانرا‌بوو.

هه‌ندی کات رسته‌که‌ت به‌ناله‌یه‌ک ته‌واو ده‌کرد و جار‌جاره‌یش رسته‌که‌ت به‌ناله‌ ده‌ست پی ده‌کرد و جاری وایش بوو له ناوه‌ندی رسته‌دا ئاهت هه‌ل‌ده‌کیشا.

چونکه هاوین بوو، مقه‌لیت له‌ژیر میزه‌که‌دا دانه‌نابوو. وه‌ختی چاوانم به‌تاریکی راهاتن، کورسییه‌کانم بینی، کورسییه‌ ده‌سک‌داره‌که‌ت و سه‌رمیزه‌که‌ت په‌نگی سه‌وزی تۆخن.

چونکه پهردهکان دادراره و په نجرهکان داخراو
بوون دراوسیکان نه ده یاتتوانی بمانینن نه دهنگمان
بیستن.

پوره کلارا هه موو به یانییهک خه بهری ده کردمه وه.
تو له سهه ر کار بووی شتیکت نه ده زانی. له مه درید
یه کشه ممه کان نه ده چووینه سهه ر کار، خوټ خه بهرت
ده کردمه وه و پیکه وه بو نویتز ده چووینه کلیسا.

من نویتزم داده بهست و که عیشای ره بانى داده هات
ئه وه من بووم سینیم له ژیر چه ناکه ت راده گرت و تویش
زمانى سوور و ته ری خوټ ده رده هینا و چاوانت
داده خست، به لام نه مده توانی به که شیش بلیم تو دایکمی،
چونکه ریگه م پی نه ده درا له کاتی نویتزی یه کشه ممه دا قسه
بکه م.

وهختی زهنگم لی ددها، ده زمانى ته ماشام ده که ی و
وهختیکیش کتیبی دو عام ده برد دیسان ده زمانى که
ته ماشام ده که ی. به لام من نه مده توانی ته ماشات بکه م،

چونکه چهند جار ره‌خنه‌ت گرتیوو که بۆچی له کاتی
ئه‌نجامدانی ریورهمدا سه‌رم وهرده‌گیڤم.

له کۆتاییدا له‌ته‌نیشته‌ گلکۆکه‌وه ده‌هاتم و له ده‌روازه
گه‌وره‌که‌وه تیده‌په‌ریم و له پالتا داده‌نیشتم ئه‌و وه‌خته
هه‌موو ده‌یانزانی که دایکمی.

پاشان ده‌چووینه ده‌روهه و له شه‌قام لیم ده‌پرسیت
ئایا باش زه‌نگم لیدا، باش کتییی دوعام هینا و باش
عیشای ره‌بانیم ساز دا؟ تۆیش ده‌توت:

« - به‌لی. »

هه‌ندی جاریش ده‌توت:

« - به‌لی، زۆر باش. »

له‌سه‌ر شه‌مه‌نده‌فه‌ره‌که هه‌ندی شتیان نووسی بوو
له‌گه‌ل یه‌که‌مین بینیدا نه‌ده‌خوینرایه‌وه. وه‌کوو هه‌موو
شته‌کانی تر ره‌نگی ره‌شیان له‌وه‌ش دابوو. به‌لام وه‌ختی

به ره و هه تاو ده وه سستاین، ده مانتوانی نووسراوه کانی
بخوینینه وه.

ئه لیسا و من خویندمانه وه.

بو سالی نوئی ئه لیسا ماله باجینه یه ک و منیش
شه مه نده فه ری کم وه رگرت. ماله که، چه ندین چیش تخانه ی
تیدابوو که شیرهی بچووک، دۆلابی پر له خوراک ی
له قوتونراوی بچووک، ته باخ و قابله مه ی بچووک ی تیدابوو.
که ناری په نجه ره کانی گولدانی پر له گولی بچووک بوو.
ئه و نووسراوانه له سه ر هه یوانه که ی نووسرابوون ئه گه ر
پرووه و هه تاو نه بوو یتایه نه ده خوینترایه وه.

شه مه نده فه ره دارینه که ی من مینا شه مه نده فه ری
پاسته قینه چی کرابوو. بابانوئیل خستبوونیه نیو
پیناوه کانمه وه.

له سه ر هه ردوو له یستۆکه که نووسیویویان: «به
یادی باباوه».

ئه لیسا و من خویندمانه وه و به دایه گه وره مان وت و
ئه ویش شه مه نده فه ره که و ماله باجینه که ی لیسه ندین.

بانگی ده‌کردم و منیش ده‌چومه ژووره‌که‌یه‌وه.
ئه‌وکاته ئیدی نه‌ده‌که‌وته سه‌رئه‌ژنۆ. په‌یکه‌ره کانزاییه‌که‌ی
عیسای له‌خاچدراو له ژووره‌که‌دا سه‌رنج‌راکیش بوو. به
قایشه‌که‌ی پشتی خۆی لیم دها و ئه‌ویش به‌وجۆره‌ی که
له‌سه‌ر سک هه‌لاژیا‌بوو ئیتر نار‌ه‌زاییه‌کی دهرنه‌ده‌ب‌ری،
چونکه فی‌ر ببووم به توندی بیوه‌ش‌ئینم. ته‌نی ده‌نگی
هه‌ناسه‌یم ده‌ژنه‌وت، جار به‌جاری ده‌یوت:

« — بۆ ئه‌و باوکه پیره بیچاره‌یه‌م، خوا لیبی خۆش

بئی!»

شانه‌کانی سپی بوون، هه‌روا پییه‌کانیشی سپی
بوون. رووخساری بردبووه ناو نوینه‌که‌یه‌وه و نه‌یده‌توانی
شتی ببینی.

ئینجا یه‌کسه‌ر خۆی ده‌خزانده ژیر لیفه‌که‌یه‌وه و
هاواری ده‌کرد تا برۆم. ده‌هاتمه دهره‌وه و له دالانه‌که‌دا
رام ده‌کرد.

چەندین پەیکەری عیساى بە دیواری ژوورەکهیدا
هەلۆاسیبوو. ئیدی بە لڤکه بەرنەدەبوو دەموچاوم. پوره
کلارا لەسەر سک لەناو نوینەکهیدا رادەکششا و چاوه‌پوانم
دەبوو.

تۆ چاک بوۆ پروون کردمەوه و منیش پیم وتی:
بەلێ دایه. تۆ منت ماچ کرد دایه.

وهختی وینەکهی خۆت پیدام و من ویستم بیخەمه
ژیر نایلۆنی کیفی پارەکه‌مه‌وه، تۆ پیشکەشت کردم دایه:

«بۆ کورپی ئازیزم، فرۆکه‌وانی ئاینده»

تۆ هەموو شتکیت زۆر چاک بوۆ پروون کردمەوه و
منیش پیم وتی:

بەلێ دایه. تۆ پیت و تم که جلی سەربازی زۆر جوانه
و کچان هەمیشە ئاشقی ئەفسەرە گەنجەکان دەبن و
خیزانه‌که‌مان شانازیم پیوه دەکن. منیش پیم وتی: بەلێ
دایه و تۆ منت ماچ کرد.

دایه تۆ به منت وت که هه‌میشه ئه‌و ئاره‌زووت
هه‌بووه و ئیستا‌کە‌ه‌ش له‌وه‌ی که له‌گه‌ل مندا بگه‌رپی
هه‌ست به سه‌ربه‌زی ده‌که‌ی. ئینجا منیش به تۆم وت:
به‌لی.

چهند رۆژی دواتر به تۆم وت: نه. ئینجا دایه تۆیش
پیت وتم که من له ماله‌که‌ت ده‌رده‌که‌ی و پیت وتم
«بزنمژه». ئینجا پیم وتی: به‌لی دایه و تۆیش منت ماچ
کرد.

تۆ له شار بوویت و شتیکت نه‌بینی و من له دواتردا
ناچار بووم هه‌موو شتیکت بۆ بگێرمه‌وه.

له ده‌روازه‌ی خۆر تیپه‌رین و له قیامیرۆ هاتینه
ده‌روه. دایه‌گه‌وره و پوره کلارا له‌چکیان به سه‌روهه بوو.
دایه‌گه‌وره خاچیکی به ملمدا هه‌لواسیبوو.

له رۆی، ده‌سته‌ی ژنانی له‌چکبه‌سه‌رمان ده‌بینی و
چه‌ندی له گۆرستان نزیکتر بووینایه‌ته‌وه، ئاپۆره زۆرتتر

دهبوو. بهلام تۆ ئەم شتانهت نهیبینی. باوهگه ورهیش چونکه
وتبووی کاری ههیه، ئەم شتانهی نهیبینی.

وهختی گهیشتینه گۆرستان، له پشتی ریزهکهوه
وهستاین. دایهگه وره و پوره کلارا له گهڵ ژنانی تردا
دهدوان بهلام نایهتهوه یادم باسی چیمان دهکرد.

وهختی نۆرهی ئیمه هات، له گهڵ دهستهیه کدا چووینه
ناو حه وشهیه کی بچووکه وه له شوینی وه ژوورکه وتنی
گۆرستانه که. ئەلیسا و من له ریزی یه کهمدا وهستاین و
پێویست نهبوو دایهگه وره و پوره کلاره له کۆلمان بکهن.

له بنی دیواره کاندا و به رانبه رمان، چه ندین لاشه به
سههری خوینینه وه که وتبوون. ژنان دهیانقیژاند و تفیان
به ره و تهرمه کان هه لدهدا. پوره کلارا به هه موو هیزیه وه
چنگی خۆلی تیگرتن. دواتر ئەلیسا ئەم کاره ی کرد و ئینجا
من.

تۆ له شار بوویت و شتیکت نهیبینی. باوهگه ورهیش
که وتبووی کاری ههیه شتیکی نهیبینی.

تو دیسانه‌وه ده‌نگت به‌رز کرده‌وه و وتت که ئه‌و مافه‌ی نه‌بوو داهاتووی خو‌ی و مناله‌کانیشی بفه‌وتینی.

« - من نه‌بووم که داهاتووی ئیوه‌م فه‌وتان، ئه‌و بوو. ئاگادارم کردبووه‌وه. خو‌ه‌ستت به‌جیاوازی نیوان من ئه‌و ده‌که‌ی؟ من هه‌میشه‌ ئاماده‌ی هه‌موو جو‌ره‌ خو‌به‌خشینی بووم له‌ پیناوی ئیوه‌دا. هه‌ستم به‌ بچووکت‌ترین ئاره‌زووه‌کانتان ده‌کرد، به‌لام ئه‌و ته‌نانه‌ت بو‌یه‌ک ساتیش بیرى له‌ ئیوه‌ نه‌کرده‌وه و له‌ پیناوی بیروباوه‌پیدا ئاینده‌ی خو‌ی و ئیوه‌شی به‌با دا. هه‌موو شتیکی له‌ناو برد: خو‌شبه‌ختی، مال، خیزان ... هه‌موو شتی! هه‌ر بو‌ئه‌مه‌شه‌ که ژيانی من هه‌ولیکی خو‌به‌خشانه‌ بووه، ئه‌وجا به‌ چ قوربانیه‌کیش، سا به‌لکوو بتوانم ئه‌و شته‌ی که ئه‌و له‌ناوی بردووه‌ سه‌رله‌نوئ دروستی بکه‌مه‌وه.»

ده‌نگت له‌ تاریکی ژووره‌که‌دا ده‌زرنگایه‌وه. من له‌لای چه‌پته‌وه له‌سه‌ر کورسی دانیشتبووم و گویم له‌ قسه‌کانت ده‌گرت.

« — ئه‌و به‌ر له‌ هه‌ر شتی ده‌بوايه‌ وه‌ک باوکی خیزانی ئه‌رکی خو‌ی به‌جی به‌ینایه‌. ئه‌رکی ئه‌و لایه‌نگری

بوو له ئارامی و نه رمپه وی. به لام نه، ئەو ناچار بوو بلکی به لاکه ی تره وه! به لایه نی ئانار شیزم و پش یوییه وه! ئاگادارم کردبووه وه، پیم وت ده ست له م بیروباوه ره گونا هزایانه هه لگرئ! چه ندین جار وتم! تو ناتوانی باش له م شتانه تیگه ی چونکه ئەو وهخته له منالیک زیاتر نه بووی.»

قوما رکاته کان له چوار ریزی ریکوپینکا دانرابوون. به سته یه ک کارتت به ده سته وه و به سته یه کی تریش به هه لاوگیپراوی له سه ر میزه که بوو.

« — ئەگه ر ئەو وهخته ئه رکی خۆی به جی بهینایه، ئیستا له سه رکه وتوه کان بوو، ئەمپۆ وه ک باوکیک ده بوو له ناو باوکانی تر دا، به لام ئەو هه موو شتیکی کرده قوربانیی بیروباوه ری خۆی. هه موو شتیکی. داها تووی خۆی و ژن و مناله کانی فه وتان. چه ندین جار پیم وت، له میلیا چه ندین جار نیشانم دا، که نابئ له گه ل ئەم ژێرده سته به ناو دژ به رانه دا، له گه ل ئەم ئانار شیس ته گه نیوانه دا، هینده میهره بان بی. چه ند جار پیم وت که نابئ ده ست بۆ کاری ئاژاوه گیپی و نه گونجاو له گه ل شانوش کۆی باوکی

خیزانینکدا ببا، چونکه گرنگترین ئه‌رکی هه‌ر باوکی
لایه‌نگیرییه له به‌رقه‌راری ئارامی. چه‌نی، خویه گیان،
چه‌نی ئه‌م شتانه‌م پی و‌ت. تو ناتوانی له‌م شتانه تی بگه‌ی
چونکه ئه‌و وه‌خته منالی زیاتر نه‌بووی.»

ئه‌و دیوی په‌نجه‌ره داخراوه‌که، ک‌ر‌ک‌ره‌یه‌کی ره‌نگ
سه‌وز بوو، که له پشتی شووشه‌که‌یه‌وه دانه‌کانی ده‌بینرا.
تو هه‌مدیسان ده‌نگت به‌رزتر کرده‌وه و وتت ئه‌و مافی
ئه‌وه‌ی نه‌بووه که داها‌تووی خو‌ی و مناله‌کانیشی
بفه‌وتینی. سه‌یرم کردی که‌چی تو ئیدی منت نه‌ده‌بینی.

وه‌ختی وه‌رزی گولاله‌سووره ته‌واو ده‌بوو، ئیدی
نه‌مه‌دتوانی بچه‌ جار‌ه‌کان و گولاله‌سووره‌ت بو بچنم و
چه‌پکه‌گولت بو دروست که‌م.

که جار‌ه‌کانی قی‌ارامیرو گولاله‌سووره‌ی لی ده‌ب‌را،
ته‌نانه‌ت چه‌ند چلیکیشم ده‌ست نه‌ده‌که‌وت تا چه‌پکه
گولیکی لی دروست که‌م. چه‌پکی گولاله‌سووره به‌چه‌ند
گه‌لایه‌کی سه‌وزه‌وه، جوانتر ده‌بی.

بهلام زستان، جارەکانی قیارامیرۆ گولاله‌سووره‌ی
لی نه‌بوو، له جارەبرنج و پاوانه سه‌وزه‌کاندا، ئیتر
گولاله‌سووره ده‌ست نه‌ده‌که‌وت.

له هاوین و به‌هاردا ده‌متوانی چه‌پکه‌گول دروست
بکه‌م. هه‌ر که گولاله‌کانم ده‌چنی ده‌بوا راکه‌م و هه‌تا
نه‌ژاکاون بیانده‌م به‌تۆ. لینه‌گه‌پام تا لاسکه درینه‌که‌یان
پیوه‌ بمینی، چونکه ئه‌وکاته دره‌نگتر سیس ده‌بوون.

له باخه‌کانی مه‌دریددا، ته‌نانه‌ت له ناوه‌پراستی
هاوینیشدا نه‌متوانی گولاله‌سووره بدۆزمه‌وه تا به‌چه‌ند
گه‌لایه‌کی سه‌وزه‌وه چه‌پکه‌گولیکی لی دروست بکه‌م بۆ تۆ.

به‌ته‌نیا نمره‌کانی بیرکاریم باش بوو.

یه‌ک. دوو. سی، سی، سی. به‌لی. یه‌ک، دوو، سی.
به‌لی.

لیم پرسیی که دوو کۆ دوو چۆن ده‌کاته چوار و
ئه‌ویش بۆی پروون کردمه‌وه. جاریکی تر پرسیم و ئه‌ویش

جاریکی تر بۆی پروون کردمه‌وه. ویستم جاریکی تر
بیرسم به‌لام بی‌ده‌نگم لی کرد.

خوشکی پۆحانی قوتابخانه پینی وتی سه‌رباری
هه‌بوونی می‌شکیکی خراپیش که چی ته‌نیا له وانهی
بیرکاریدا سه‌رکه‌وتووم.

سی، سی، سی. دوو، دوو. یه‌ک. به‌لی. یه‌ک، دوو،
سی. به‌لی.

خوشکی پۆحانی پینی وتم که دوو کۆ دوو ده‌کاته
چوار، ئەمه شتیکی ئاشکرایه و دوو کورسی له‌گه‌ل دوو
کورسی کۆ بکه‌ره‌وه ده‌کاته چوار کورسی، دوو قه‌له‌م
له‌گه‌ل دوو قه‌له‌م کۆ بکه‌ره‌وه ده‌کاته چوار قه‌له‌م و دوو
پشیله له‌گه‌ل دوو پشیله کۆ بکه‌ره‌وه ده‌کاته چوار پشیله.
پرسیم که ئایا ئەم دوو کورسییه یه‌کسانه به‌و دوو
کورسییه؟ ئەویش وتی: به‌لی، هه‌لبه‌ته به‌لی و ئینجا ویستم
پرسیاریکی تریش بکه‌م به‌لام بی‌ده‌نگیم لی کرد.

له مه‌درید، مامۆستا پینی وتی که نمره‌کانی بیرکاریم
باشه.

یەک، یەک، یەک. دوو، دوو، دوو، سی. نه. یەک، دوو، سی.
به‌لی.

خوشکی رۆحانی پێی وتم که هه‌موو کهس له‌مه تی
ده‌گا و منیش بێده‌نگیم لی کرد. خوشکه پێی وتم که ئەم
ش‌تانه هه‌رگیز پێویستیان به‌ رۆونکردنه‌وه نییه و منیش
بێده‌نگیم لی کرد. خوشکه پێی وتم که دوو کۆ دوو ده‌کاته
چوار. دوو کورسی له‌گه‌ل دوو کورسی کۆ بکه‌ره‌وه
ده‌کاته چوار کورسی، دوو پشیله له‌گه‌ل دوو پشیله کۆ
بکه‌ره‌وه ده‌کاته چوار پشیله و دوو مندال له‌گه‌ل دوو
مندال کۆ بکه‌ره‌وه ده‌کاته چوار مندال، ئەم جارهیان باسی
قه‌له‌می نه‌کرد و منیش بێده‌نگم لی کرد. پاشان وتم:

« - بۆ ئه‌وه‌ی که هه‌میشه راست ده‌ربجی، بۆیه فیئل
ناکه‌ن؟ »

ئه‌ویش وتی:

« - نه، هه‌لبه‌ته که نه. »

له مه‌درید و له قی‌ارامیرۆیش، ته‌نیا نمره‌کانی
بیرکاریم باش بوون.

یهک، دوو، سی، به‌لی.

لیره منالان گابازی ناکهن، گهمه‌ی چاوشارکئ
ده‌کهن و هاوړپیکان له وهختی پشوودا سه‌رقالی
حه‌مه‌گورگی¹¹ ده‌بن.

وهختی ژهنیار فوی ده‌کرد به شه‌پپوره کاغه‌زینه‌که‌ی
خویدا، ئیمه‌ی گابازه‌کان له کورسییه‌که‌ی خو‌مانه‌وه له
مه‌یدانی ری‌دغه‌ندایی قی‌ارامیرؤوه له‌گه‌ل ئاوازه‌که‌ی
شه‌پپورچیدا به‌ره‌و ئه‌و کورسییه به‌رئ ده‌که‌وتین که
سه‌رؤکی ده‌ولت له‌سه‌ری دانیشتبوو. سلأومان ده‌کرد و
به‌دهوری بازنه لمینه‌که‌ی مه‌یدانی گابازیدا ده‌وه‌ستاین.
سه‌رؤک کلپله‌که‌ی به‌ره‌و وه‌زیر هه‌ل د‌دا و ئه‌ویش به
ئه‌سپه‌که‌ی سوړپیکي به‌دهوری مه‌یدانه‌که‌دا لی د‌دا. ئینجا

11. گهمه‌یه‌کی منالانه‌یه، که یه‌کیک ده‌بیته گورگ و شوینی ئه‌وانی
تر ده‌که‌وئ، ئه‌گه‌ر به‌ر له دانیشتن ده‌ست له هه‌رکه‌س بدا ئه‌وا ئه‌و
که‌سه رؤلی گورگ ده‌بینی.

دهرکهی تۆریلیان¹² دهکردهوه و گاکان دههاتنه مهیدانهکهوه.

گاکه تهنیا دهیتوانی ئه و گابازانه بکوژی که لهنیو بازنه لمینهکهدا بوون و تهنیا مافی ئهوهی ههبوو که راستهوخۆ بهرهو شاله سوورهکه هیرش ببا.

دایهگهوره شالیکی سووری بو دوریبووم و باوهگهورههیش داریکی پی دابووم که مۆلتای¹³ من بوو.

لهم شوینهدا منالان گابازی ناکه، گهمهی چاوشارکی دهکه.

ناپههتترین کار چهقاندنی ئالاکان بو، چونکه له و وهختهدا گاکه بهرهو لهش ههلمهتی دههینا. له وهختی ئالاچهقاندندا چهندین جار کوژرام و به ناچاری بو چهندین جار رۆلی گا کهوته ئهستۆم. ههندیک فیلیان دهکرد و

¹². Toril شوینی پراگرتنی گا له گۆرهپانی گابازیدا.

¹³. داری که شالی گابازی پی رادهگرن.

پ‌استه‌وخۆ نه‌ده‌هاتن و له‌باتی شال پ‌ه‌لاماری له‌شی
گابازه‌که‌یان ده‌دا.

باوه‌گه‌وره‌ فیری کردبووم وه‌کوو چیکوئیلۆ خۆم
لادهم و سووړ بخۆم. ئاوا هه‌روه‌ختیکیش که وه‌کوو
چیکوئیلۆ خۆم لا ده‌دا و سووړم ده‌خوارد، گاکه ده‌یکوشتم.
به‌لام کاتی تۆ ده‌هاتیته‌ ماله‌وه و من له‌ پار‌ه‌وه‌که‌دا وه‌ک
چیکوئیلۆ خۆم لا ده‌دا و خولم ده‌خوارد، تۆ ده‌توت باشه
و هه‌ندی جاریش ده‌توت زۆر باشه.

چوارکه‌سی له‌ ده‌وری میز نانمان ده‌خوارد. تۆ
به‌رانبه‌ر من بووی و له‌ پشتته‌وه‌ وینه‌ی پوره‌ کلۆتیلده‌ و
له‌ ژیر چوارچیوه‌که‌شیه‌وه‌ دوو وینه‌ی بچووکی باوه‌گه‌وره
و دایه‌گه‌وره‌ی پیوه‌ بوو. وه‌ختی ئه‌ژنۆم به‌ر ئه‌ژنۆی پوره
کلارا ده‌که‌وت خیرا لام ده‌برد.

تۆ له‌سه‌ر کورسی ده‌سکدار داده‌نیشتی و که‌می له
دووری خوارنه‌کانه‌وه‌ پالت پیوه‌ ده‌داوه‌. لای پ‌استت
پ‌ادیۆکه‌ بوو، که به‌سه‌ر ده‌سته‌س‌ریکه‌وه‌ په‌یکه‌ریکی

عیسای له بان بوو. هەر بهو جۆرهی که له سەر کورسییه دەسکداره کهت دانیشتبووی دهتوانی میلی رادیۆکهش بادهی.

پوره کلارا لای چهپی منه وه بوو، به لام من ئه وم نه ده دی.

بۆ نانخواردن بۆ پیشه وه ده چه مایته وه و وهختی پینده که نیت، گۆناکانت چال ده بوون. رادیۆکه له سەر دۆلابه کۆنه که ی دایه گه وره بوو. له چه کمه جه ی دۆلابه که دا، له و شوینهدا که دایه گه وره میدالیا، کتیبی نزا و حه به کانی تی ده خست، تۆ قومار کارت، دهفته ریکی گه وره ی یاداشته کان و هه ندی کاغه زت دانا بوو. له خواری دۆلابه که شه وه - ئه و شوینهدی که دایه گه وره ته شته که یی تیدا داده نا - تۆ کتیبی ریبهری شارت داده نا.

نانت بۆ ده بریم و منیش ئاوم ده کرده په رداخه که ته وه. هەر وهختی پوره کلارا باسی باوه گه وره ی بکر دایه، ده یوت:

« - باوکی باش و بیچاره م، خوالی خوشبی!»

ئینجا کتوپر دەنگی‌شی دەگۆرا. من لەسەر میز قسەم
لەگەڵ پورە کلارادا نەدەکرد.

وەختی لە قیامیرو پۆشتین من هەشت ساڵە بووم
و هەموو شتیکی ئەویم بێر نایەتەو. ئەو تۆ بووی کە
زۆری شتەکانت بۆ باس کردم. ئەم شتانه‌ت چەندین
جار بۆ باس کردم. من هەندێ شتی ترم دیتەو یاد کە تۆ
بۆت باس نەکردووم.

وەختی لە قیامیرو پۆشتین من هەشت ساڵە بووم
و ئاوا هەموو شتیکم بێر دیتەو. کاتی لە قیامیرو
دەژیاین، تۆ لە شار بوویت و منیش زۆر شتم بۆ باس
دەکردی کە لێرە روویان دابوو و تۆ نەتبییبوون.

پاشان تا ئەو کاتەی هاتینە ئێرە، لە مەدرید ژیاين.
چونکە باوگەرە و دایگەرە ماوێهێک پاش هاتنی ئێمە
مردن، ئێمە تەنیا گەراییه‌و: ئەلیسا، تۆ و من. پورە
کلارایش لەگەڵ ئێمەدا دەژیا.

وهختی پانزه رۆژ مۆله تم وهرگرت، پاشنیوه پڕویه ک
سهردانم کردی. تو له ژووریکه پهنجه ره داخراو به
په دهی دادراوه وه پیشوازیت لی کردم. کاتی چووم، له بهر
دهرگاکه، له تاریکیدا، له باوهشت گرتم تا کاره بایه کی زور
به هه دهه نه پروا.

وهختی له کاته ئازاده کانمدا ده چمه بان گابه ردی
پارکه که، که می ده وه ستم و قهیری له ئاسۆ ده روانم.
پاشان که ده گه پیمه وه ژووره که م، له سه ره چرپاکه م
پاده کشیم و چاوه پری ده که م. به زوری باران ده باری -
وه کو ئه مپرو — و منیش له ژووره که مه وه خو په ی پژانی
ئاو به ناو پلوسکه که دا ده بیستم.

پیشتر ریگه م پی نه ده درا برۆمه پارک و نه مده توانی
سه رکه ومه سه ر گابه رده که و قهیری ته ماشای ئاسۆ
بکه م، ئیستاکه له کاته ئازاده کانمدا ده پۆمه پارک و تا
ده گمه گابه رده که بو خۆم پیاسه ده که م.

پیشتر ریگه‌م پی نه‌ده‌درا جگه‌ره بکیشم، به‌لام ئیستا ده‌توانم. له پایپه‌که‌ی «دکتۆر پلۆمپ» ده‌کیشم و پاش شیوکردن له پارکدا پیاسه ده‌که‌م و ئینجا ده‌چمه‌وه سه‌ر چرپاکه‌م.

رۆژی یه‌که‌م وه‌ختی په‌رستار بینی پیوه‌ره‌که‌م خستۆته ده‌مه‌وه، پیکه‌نی و وتی ده‌بی له دوامه‌وه داینیم و دووباره پیکه‌نییه‌وه.

پیشتر له‌سه‌ر چرپاکه‌م نانم ده‌خوارد، به‌لام ئیستا ده‌چمه چیشتخانه و پاش نانخواردن له پارک تا ده‌گه‌مه گابه‌رده‌که پیاسه ده‌که‌م و ده‌چمه بانی و قه‌یری ته‌ماشای ئاسۆ ده‌که‌م.

وه‌ختی ده‌گه‌ریمه‌وه ژووره‌که‌م، له‌سه‌ر چرپاکه‌م راده‌کشیم و چاوه‌رێ ده‌که‌م.

» — چۆن چاوه‌رێ ئه‌وه‌م لی ده‌که‌ی باسی باوکت بکه‌م؟ ده‌تویست به‌هۆی هه‌بوونی باوکیکی وا ناشیاوه‌وه ئه‌زیه‌ت بکیشی؟ ته‌نیا ئاره‌زووی من ئه‌وه بوو که تو هیچ

كاتى ئازار نەكيشى، ئەگەر لەبارەى ئەووە لەگەلتا قسەم نەکردوو بەهۆى ئەووە بوووە كە سەربارى هەموو كەردەووەكانىشى، زۆر خۆشم وىستوو، هەر بەو جۆرەى كە تۆيشم زۆر خۆش ئەوى. وىژدانم ئاسوودەيه. ئەركى دايكايەتى و هاوسەرىى خۆم بە تەواوى ئەنجام داو.

پیلوووەكانت ئاوساو و ژیر چاوەكانىشت هەلتۆقيبوون، زۆربەى كات كرىمت لە دەموچاوت دەسووى و منىش بى ئەوەى ماچت بكەم، دەخەوتم. وتت جگەرت ئىشى دى و پەلە دەخاتە دەموچاوتەو.

« — لەگەل ئەمەشدا دەمويست تو و خوشكت هەميشە بە ريزەو، يادى باوكى خوتان بكەنەو. بۆ ئەوەى يادەوهرىيەكى خراپتان لەگەلیدا نەبى، هەميشە كارە ناشيرينه كانيم لى دەشاردنهو. چ پيويسىتى دەكرد ئەم عەيبانەى بزائن؟ بىرى لى بكەنەو كە دەبى تا چ رادەيهك شانازى بە دايكە خۆبەخشەكە تانەو بەكن. نەمەيشت ئيوە ئازار بكيشن، هيج ئازارى!»

هيشتا سەر و زولفى خۆت ريك نەخستبوو و هەندى تالى سىپى كەوتبوو پەرچتەو. كەمى بەر لە هاتنم

و وهختی هیشتا چاوانم به تاریکی رانه‌هاتبون، پیم وابوو
پرچت خۆله‌میشییه. پیشتر که له‌سه‌ر ده‌ستشور پرچت
ره‌نگ ده‌کرد، من یارمه‌تیم ده‌دای.

« — ئایا ده‌توانم باسی بکه‌م و له‌باره‌ی عه‌یب و
عارییه‌وه هیچ نه‌لیم؟ ئایا بۆ هه‌موومان، له‌ پیناوی خۆی و
یاده‌وه‌ریه‌کانیشیدا وا باشتر نه‌بوو که هه‌ر هیچ نه‌لیم؟
ته‌نانه‌ت ئه‌مرۆکه‌یش، رینگه‌ی شتیکی وا به‌ خۆم ناده‌م.
ئه‌گه‌ر لیشم بپارێتته‌وه دیسانه‌وه هه‌ر هیچ نالیم. چۆن
ده‌توانم هینده‌ بی‌رحم بم که هه‌موو عه‌یب و هه‌له‌کانی
باوکتان پین بلیم، ته‌نانه‌ت باوکیکی چون ئه‌و که داهاتوی
خۆی و مناله‌کانیشی فه‌وتاندوو، دیسانه‌وه شایانی
ئه‌وه‌یه‌ ریزی بگری و بی‌ده‌نگی لئ بکه‌ی و له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا
که هه‌قیه‌تی، به‌لام ئه‌وه‌ش بزانه‌ که هیچ وهختی رینگه‌ی
ئه‌وه‌ت پین ناده‌م له‌لای من به‌ خراپه‌ باسی بکه‌ی.»

وهختی گه‌یشتم، چاوه‌کانت وه‌کو ته‌له‌فۆنه‌که و
چوارچێوه‌ی وینه‌ی لای دیواره‌که له‌ تاریکی‌دا
ده‌دره‌وشایه‌وه. وهختی له‌ ده‌می ده‌رگاکه‌دا خواحافیزیت
لئ کردم، که‌وتیته‌ گریان.

« - ئهوجا هيچ وهختی بیری له تو نه ده کردهوه. ئیمه چه ندين جار ده چووینه رۆخی ده ریا و ئه ویش له باتی ئه وهی وهک ههر باوکیکی تر که مناله کانی خو ش ده وئ، لای تو بمینیتته وه، ده رۆیشت تا له گه ل دو سته کانیدا بدوئ. به لام نامه وئ باسی ئه و لای تو بکه م، نامه وئ بیره وه ریه کی خراپی ئه وت هه بی. نامه وئ و هيچ وهختیکی تریش نایخو از م.»

وهختی هاوین له گه ل تو دا ده رۆیشتینه پارک، تو جلیکی سپیت ده پۆشی. وهختی به ده وری خو تا ده خو لایته وه، داوینت وه کو داوینی سه ماکاران هه لده کشا. وهختی له ژیر دره خته کاندا حیکایه تم بو ده گیرایته وه، پینده که نیت و پرشنگی خو ره تاو که له تو یی دره خته کانه وه تیده په ری، سینه ری ده خسته سه ر رو خسارت.

لیوه کانت سوور و زولفانت لوول و ره ش بو. دایکانی منالانی تر نه پرچیان ره ش و لوول و نه جلیکی سپیان هه بوو که له کاتی سووراندا هه لکشی.

من له گۆره‌پانی کاژه‌کاندا، گه‌مه‌ی دز و پۆلیسم
ده‌کرد. تۆیش به‌ جلیکی سپی و پشتوینیکی په‌شمینی
سپییه‌وه له‌سه‌ر کورسییه‌کان داده‌نیشتی و سه‌یرت
ده‌کردم. به‌لام وهختی له‌ دهستی دوژمنه‌کان رزگارم
ده‌بوو، تۆ تا راده‌یه‌ک ئاگات له‌ من نه‌ده‌ما و منیش بۆ
ماوه‌یه‌ک ته‌ماشام نه‌ده‌کردی.

وهختی ده‌گه‌راینه‌وه ماله‌وه، پیلاره‌کانت داده‌کهند و
به‌پیی په‌تی ده‌رۆیشتی به‌ هه‌موو لایه‌کدا، ئینجا له
به‌رده‌می ئیمه‌دا کراسه‌که‌ت داده‌کهند و منیش له‌ ژووره‌که
ده‌چوومه‌ ده‌ره‌وه.

له‌ وینه‌کانی میلیادا، تۆ و من هه‌ین، به‌لام ئه‌و نییه.
وهختی ویستم وینه‌یه‌کی ئه‌وم نیشان ده‌ی، وتت نیمه.

له‌ وینه‌ی یه‌که‌مین عیشای ره‌بانیدا، من به‌ جلیکی
سه‌راپاسپییه‌وه، به‌ ته‌نیشته‌ پیکه‌ری چه‌زره‌تی مه‌ریه‌مه‌وه
وه‌ستاوم. ئه‌و رۆژه‌ تۆ منت برده‌ کلێسا و وهختی عیشای

رهبانیم ئەنجام دەدا، وهکۆو ئەلیسا نانی فهتیره به
مهلاژوومه وه نه لکا، من به زمان گرتم و قوتم دا.

دواتر که چوومه سه رئاو، هه رچی سه رنجم لی دا
هیچم نه بینی.

له وینه کانی مه دریدا، ئەلیسامان له گه لدایه. له وینه ی
یه کێ له پیاسه کانماندا هه رسیک وه ستاوین. دهسته کانی تو
به سه رشانه کانی منه وه یه. ئەو رۆژه پوره کلارا به
کامیرای یه کێ له دۆسته کانی وینه ی گرتین. دیته وه بیرم
له سه ر شیوازی ئیشکردنی کامیرا که بووه ده مه قاله مان و
له وه هه شت وینه یه ی که گرتی ته نیا یه که میان جوان
ده رچوو. تو وتت:

« - وتبووم که به م جۆره نابێ. »

پوره کلارا وتی:

« — مه گه ر نه موت نابێ به م جۆره بوهستن ئەگینا
وینه که ده سه رپیته وه. » نه وینه کانی مه درید به ر مقه ست
دراون و نه وینه کانی قیارامیرو، نه وینه کانی قیارامیرو

لئیان برآوه و نه وینه‌کانی مه‌درید. تهنیا له وینه‌کانی میلیا
چه‌ند پارچه‌یه‌کیان به مقه‌ست بریوه.

داوای به‌نزییان کرد. به دواى به‌نزیندا گه‌رام.
به‌نزیمن ده‌ست نه‌که‌وت. به‌نزین به نوره‌گیری بوو. به
دواى به‌نزیندا گه‌رام، به‌نزیمن دوزییه‌وه. پیاوئ به‌نزینی
چه‌رخى ده‌فرۆشت، هه‌موو شووشه‌که‌ییم کړی. له‌گه‌ل
خۆمدا بردمه سه‌ر پۆل. له پۆل وه‌ده‌ریان نام. له پال
ده‌رگا‌که‌دا مامه‌وه. ته‌ماشای هه‌موو لایه‌کم کرد. بینیم
که‌س نایه‌ت. به‌نزینه‌که‌م رښت به‌سه‌ر سوپاکه‌دا. له
قوتابخانه‌وه رام کرده دره‌وه. له میترودا خۆم حه‌شار دا.
سه‌عاتی چاوه‌ریم کرد. گه‌رامه‌وه پۆلی سه‌ربازی.
قوتابخانه‌ ئاگری نه‌گرتبوو.

وه‌ختی ده‌چومه پۆله‌کانی قوتابخانه‌ی تاییه‌تی
ئاماده‌یی کۆنکور بو چوونه‌ناو هیزی هه‌وایی سوپای
مه‌دریده‌وه، له ریزی کۆتایی ره‌حله‌کانی پۆله‌وه
داده‌نیشتم، به‌هۆی ئه‌و تیروانینه‌ی تو که چاودیری و
توندگیری ده‌توانی که‌موکورتیی هۆگریی من به‌م

پیشه‌یه‌وه قه‌ره‌بوو بکاته‌وه، هه‌ر وه‌ختی مامۆستا‌کانم ده‌بینی فه‌رمانی جه‌ختکردنت پی‌ ده‌دان که هه‌میشه چاویان لیم بی. منیش به‌م کاره‌ی خۆم توانای هه‌لاتن له چاوی مامۆستا‌یانم په‌یدا ده‌کرد و به‌سوودهرگرتن له بۆشایی نیوانمان، خۆم به‌ته‌ماشاکردنی سه‌روسه‌کوتی هاو‌پۆله‌کانم یا ئه‌و هه‌وران‌ه‌ی ئاسمانه‌وه سه‌رقال ده‌کرد، که له‌ودیوی په‌نجه‌ره‌که‌وه ده‌مبینین، له‌کاتی‌کدا له‌ ریزه‌کانی پیشه‌وه نه‌ده‌بینرا، له‌ ئاکامدا هۆش و گو‌شم نه‌ده‌دایه‌ وان‌ه‌کان تا ئه‌و کاته‌ی مامۆستا به‌ پرس‌یاریکی چاوه‌ر‌واننه‌کراوه‌وه ئا‌گادار ده‌بوو — له‌و ره‌خنانه‌وه که ده‌یگرت یا وه‌ختی ده‌یکردمه‌وه ده‌روه‌وه له‌مه‌ تیده‌گه‌یشتم - و هه‌ر خیرایش به‌ته‌له‌فۆن تۆی له‌ گوینه‌دانی من به‌ وان‌ه‌کان ئا‌گادار ده‌کرده‌وه. وه‌ختیکیش ده‌هاتمه‌ ماله‌وه، تۆ ره‌خنه‌ت له‌ من ده‌گرت و پی‌ت ده‌وتم که به‌که‌لکی هیچ کاریک نایه‌م و خه‌ریکم باشت‌ترین ساله‌کانی گه‌نجیتی خۆم و به‌ختی گه‌یشتن به‌پیشه‌یه‌کی شه‌ریف و سه‌رنج‌راکیشی وه‌ک ئه‌فسه‌ری هیزی هه‌وایی ئیسپانیا، له‌ده‌ست ده‌دم.

منیان له پۆل کرده دهره‌وه. چوومه ژیرزه‌مینه‌که‌وه.
دهرگای تونه‌که‌م کرده‌وه. چلوچیوه‌کان له به‌رده‌مدا
بوون. دهرگا‌که‌م داخست. له قادرمه‌کانه‌وه سه‌رکه‌وتم.
کیفه‌که‌مم کرده‌وه. چه‌ند په‌ره کاغه‌زیکم دهره‌ینا. چوومه‌وه
ژیرزه‌مینه‌که‌ه. به شقارته ئاگرم له په‌ره‌کاغه‌زه‌کان به‌ر دا.
دهرگای تونه‌که‌م کرده‌وه. کاغه‌زه گرگرتووه‌کانم فریدایه
سه‌ر چلوچیوه‌کان و هه‌رام کرده دهره‌وه. خۆم له
میتروکه‌دا په‌نا دا. سه‌عاتی چاوه‌ریم کرد. گه‌رامه‌وه پۆلی
وانه‌ی سه‌ربازی. ئاگرکوژینه‌وه‌کان لای دهرگا‌که‌وه بوون.
به‌ریوبه‌ر قسه‌ی ده‌کرد. ده‌یوت:

« - ده‌توانم بلیم خه‌ساریکی لی نه‌که‌وتۆته‌وه. »

ده‌یوت:

« - له وه‌ختی خۆیدا پیمانزانی. »

ده‌یوت:

« — بزیسکه‌یه‌ک له وه‌جاخه‌که‌وه دهرپه‌ریوه و

چلوچیوه‌کان گریان گرتووه. »

پوره کلارا به دهسته سپی و دریژکوله کانی خوی،
به نیکی له سه ره وهی رانمه وه دانا و توند بهستی. ئەم
جاره که چوومه ژووره وه، پوره کلارا له سه ر سک
رانه کشابوو. پوره کلارا به جلو بهرگی ماله وه ر اوه ستابوو
و چاوهروانی ده کردم. تو هیچی وات نه ده زانی و منیش
شتیکم بو نه گیرایته وه.

قایش به دهست ته ماشای زه ویم ده کرد. به لام ئەو
رۆژه پوره کلارا له سه ر سک له بان چرپاکه ی خوی
رانه کشابوو. وهختی قسه ی له گه ل کردم و ساتیکیش که
ئوهی دانا، ته ماشام نه کرد.

پاشان به مه بهستی عیشای ره بانى چو وینه کلێسا،
کاتی رۆیشتن ئازاری ده دام و ده شه لیم. من و پوره کلاره
هه موو کاته که له سه ر ئەژنۆ بووین. سات له دوای سات
زیاتر ئازارم ده هات. وهختی گه راینه وه ماله وه پانتۆله که ی
هه لکیشام و به نده که ی کرده وه. هینده توند به ستبووی له
وهختی کردنه وهیدا به دهسته کانی، ژانه که ی زیاتر بوو و
چه ند دلۆپیک فیچقه ی کرد.

پاشان ده‌سته‌وئه‌ژنو، نزامان کرد و پوره کلاره
له‌سه‌ر سک و له بان چرپاکه راکشا و منیش لیم دا، به‌لام
تو هیچ کاتی ئەم شتانه‌ت نه‌زانی و منیش هیچ وه‌ختی بۆم
نه‌گیرایته‌وه.

له دیواره‌کانه‌وه سه‌رده‌که‌وتین و یه‌ک به‌ دوای
یه‌کدا له به‌رزایی قووله‌کانه‌وه بازمان ده‌دا.

قووله‌کانی لای کۆشک باریک بوون و ئیمه به‌ دوای
یه‌کدا خۆمان هه‌لده‌دایه سه‌ریان. ئەوانه‌ی که پشتیان به
کلێسه‌اوه بوو، پان بوون و ئیمه نه‌مانده‌توانی خۆمان
هه‌لده‌ینه بانیان.

ئینجا له‌سه‌ر دیواره‌ی پرده جوولاه‌که‌وه ده‌چووینه
ناو چاله‌پره‌شه‌کانه‌وه. له‌سه‌ر دیواره‌که‌وه ده‌مانتوانی
هاتنه‌ناوه‌ی گاگان و ئۆتۆمبیلی ئەو فه‌ره‌نسه‌ایبانه‌ی که
وه‌کوو کاروان به‌ره‌و پورتوگال هه‌لده‌هاتن، ببینین. له‌ناو
چاله‌پره‌شه‌کانه‌وه ئاسمانی ژوورسه‌رمان و ئەو

قهله پره شانەى كه به دهورى كو شكدا هه لده فرين، دور
ده كه وتنه به رچا و.

له چاله پره شه كاندا، گه مەى گابازى و پاشا و
وه زيرمان ده كرد، كه ره ستهى گه مە كه يشمان تەنى پارچه
ئيسكى بوو. كه سى كه ئيسقانه كهى به ره و سه ره هه لده دا،
ده بووه شا، كه سيكيش كه به ره و خوار هه لى ده دا، جه لاد
بوو، كه سى كه بو پشته وه هه لى ده دا، تا ئه وه ندهى كه شا
بيويستايه تيه لدانى ده خوار د.

له به ره ئه وهى دايه گه وه قه ده غهى كرد بوو له
چاله پره شه كاندا گه مە بكه م، هه ولم ده دا نه پرۆمه ئه وى.
ئه گه ره له گه ل ها وري كاندا نه پرۆيش تمايه پييان ده وتم كچ،
بويه هه ولم ده دا پرۆمه ئه وى.

ئه گه ره په نجه ره يش كرا وه بو وايه و په رده كانيش
هه لدرابانه وه، ديسان وه له ده ره وه را نه شتيكيان ده بينى
و نه شتيكيشيان ده بيست. تو زور به دهنگى به رز قسه ت
نه ده كرد، ئه و جا شه و يش بوو.

» — نکۆلیکردن چ سوودیکی بۆی هه‌بوو؟ هه‌موو میلیا ده‌یانزانی، به‌لام ئه‌و رازی نه‌بوو به‌ ویرانکردنی داهاتووی خۆی و له‌ به‌رانبه‌ر دادوه‌راندا نکۆلی له‌ هه‌موو شتی کرد. بۆ؟ ته‌نیا بۆ ئه‌وه‌ی سزاکه‌ی قورستر ببی. ئه‌گه‌ر له‌ ساتی یه‌که‌مه‌وه‌ دانی پێدا بنایه‌، ئه‌گه‌ر به‌گۆیی بکردمایه‌، باره‌که‌ به‌ جۆریکی تر ده‌که‌وته‌وه‌. به‌لام راس‌تییه‌که‌ی ئه‌و که‌سیکی لاواز و بی‌هیز بوو. وا باشتر بوو که‌ ئامۆژگارییه‌کانی ژنه‌که‌ی، که‌ هینده‌ خۆشم ده‌ویست، له‌گۆی بگرتایه‌. چونکه‌ سه‌رباری هه‌موو کاره‌کانی من له‌ قولاییی دله‌وه‌ خۆشم ده‌ویست و ته‌نانه‌ت ئه‌م‌پۆیش بیره‌وه‌رییه‌کانیم له‌ لا به‌‌پێزن. خۆ ده‌یبینی دووباره‌ شووم نه‌کرده‌وه‌. بۆ؟ پیت وانه‌بی داواکارم نه‌بوو، راس‌تییه‌که‌ی خه‌یالم لای ئه‌و و ئیوه‌ بوو. سویندم خواردبوو تا‌هه‌تایه‌ ئاشقی بم و سووریشم له‌سه‌ر سوینده‌که‌ی خۆشم. نه‌مه‌ده‌ویست باوه‌پیاره‌تان هه‌بی.»

وه‌ختی بێ‌ده‌نگ ده‌بووی چرکه‌ چرکی کاتژمێره‌ دیوارییه‌که‌ ده‌گه‌یشته‌ گۆی. عه‌سران ده‌چووینه‌ سه‌ر

کورسییهک و دهرکه بچووکه شوشه ییه که بییت ده کرده وه
و به کللیکی گه وره ی ئاسنین قورمیشت ده کرد.

« - دلنیات ده که مه وه که له خۆمه وه ئەم شتانه نالییم.
ته نیا راستیم وت. ئەو دهمه ده کرا به سوودی ئەو
بشکیته وه، به لام به هه مان شیوه ی که له و نانکویره
چاوه ریم کرد، نه ک هه ر سوپاسی نه کردم به لکوو
جنیویشی پی دام. حه یف، جا چ شتانیکم نه بیست، هه رچی
زۆرتر خۆم له پیناوی ئیوه و ماناندا به خت ده کرد، ده بووا
زیاتر ریزۆمه ند بوونایه. هه میشه شه و و رۆژم له پیناوی
خۆشبه ختی ئیوه دا بوو و ئیستاکه ش پاداشته که ی
وه رده گرم! چاره نووسی دایکیکی خۆبه ختکار هه ر ئەمه یه.
تۆ ئەم شتانه باش نازانی، ئەو ئازارانه م لئ ده شار دیته وه
که ده مکیشان. پیم باش بوو له بیده نگیدا ئازار بکیشم.
چونکه له ئینجیلدا نووسراوه: وا باشتره که دهستی چه پت
ئاگای له برینی دهستی راستت نه بی.»

وه ختی قسه ت ده کرد نه زهنگی ته له فۆن لئی دا و نه
که سی دهرگای کوتی.

« — ته‌نیا راستیم به دادوهر وت. شتی که ده‌بوايه
ههر له سه‌ره‌تاوه خوی بیوتایه تا تاوانه‌که‌ی قورستر
نه‌بی. وه‌ک هه‌میشه و چون هر ژنیک که می‌رده‌که‌ی
خویی خوش ده‌وی، بیرم کرده‌وه و باشترین کاریکم
ئه‌نجام دا که له به‌رژه‌وه‌ندی ئه‌و بوو. نکۆلیکردن له
راستی چ سوودیکی هه‌یه؟ هه‌رچۆن بووايه مه‌حکوم
ده‌بوو. له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا به‌هۆی شایه‌تی منه‌وه، وه‌ختی
دادوهران بینان له‌سه‌ر ئه‌وانم، لیخۆش‌بوونیان به‌رانبه‌ر
هه‌بوو. به‌لام ئه‌و، لاساران هه‌موو ریگه‌کانی پرزگاری به
پووی خۆیدا داخست. ئه‌گه‌ر هر له ساتی یه‌که‌مه‌وه
سه‌ری خوی شوپ کردایه و دانی به هه‌موو گونا‌هه‌کانی
خۆیدا بنایه، به سوودی خوی و ئیوه‌ش ته‌واو ده‌بوو.
به‌لام ئه‌و هه‌یچ وه‌ختی له ژياندا نه‌یده‌زانی چی ده‌کا. ئه‌گه‌ر
من نه‌بوومايه نازانی چ به‌لایه‌کی به‌سه‌ردا ده‌هات.»

چاویلکه‌ی خویندنه‌وه‌که‌ت له‌سه‌ر می‌زی ته‌نیش‌ت
ته‌له‌فۆنه‌که بوو. وایزانم بو فالگرتنه‌وه‌ی قوما‌رکارت
به‌کارت هه‌تابوو.

» — هیچ کاتی پیم نه گوتی، چونکه زۆر خوشم دهویتی و نه مدهویست به خراپه یادی باوکت بکهیتهوه. پیم باش بوو باسی ههلهکانی نه کهم. بهلام مادامهکی ئهمرو ههموو ئهم شتانه م پی وتی، ئهوهش بزانه که باوکت ههر بهوهنده وازی نههینا، قسهی پی وتم و وتی که من پهنم پیا داوه. به دریزایی ژیانم ههر شهراپیکم خواردینتهوه، ترشاوهکهی گهپایهوه دههم. وهلامی چاکهم ههمیشه به خراپه بوو. نازانی ئهم شتانه چهندهی دلی دایکیکی خو بهختکار دهشکینی.»

به منت وت له ئاوینهدا تهماشای خۆم بکهم تا دلنیا بم ریک وهستاوم. تو لهسهه کورسی دادهنیشتی و چاوهپریت دهکرد. وهختی دههاتیه ژوورهکهوه له ئاوینهدا تهماشای خۆم دهکرد. ئهوجا بهرهو رووت دههاتم و دهستم ماچ دهکردی.

تو پیته دهگوتم له کاتی دهستماچکردنتدا نابی دهنگهدهنگ بکهم. ئهوجا منیش له ژوورهکه دهچوومه دهرهوه. تو لهسهه کورسییهکهت دادهنیشتی و چاوهپریت

ده‌کردم. وهختی ده‌هاتمه ژووره‌وه، له ئاوینه‌که‌دا ته‌ماشای
خۆم ده‌کرد، به‌ره‌و لات ده‌هاتم و ده‌ستم ماچ ده‌کردی.

تۆ پی‌ت ده‌وتم ته‌نیا ده‌بی سه‌ری په‌نجه‌کانت بگرم و
ئیتیر منیش له ژووره‌که ده‌رده‌چووم. ده‌گه‌پامه‌وه و پاش
ئه‌وه‌ی خۆم له ئاوینه‌دا ته‌ماشای خۆم ده‌کرد، به‌ره‌و تۆ
که له‌سه‌ر کورسی دانیش‌تبووی ده‌هاتم و بی ئه‌وه‌ی
ده‌نگه‌ده‌نگ بکه‌م، سه‌ری په‌نجه‌کانم ده‌گرتی و ده‌ستم ماچ
ده‌کردی.

تۆ پی‌ت ده‌وتم نابی ده‌ستت به‌رز بکه‌مه‌وه، ده‌بی
به‌ره‌و ده‌ستت بچه‌می‌مه‌وه. دیسان له ژووره‌که ده‌رده‌چووم
و پاش ئه‌وه‌ی له ئاوینه‌دا ته‌ماشای خۆم ده‌کرد، زۆر زوو
ده‌گه‌پامه‌وه، ده‌وه‌ستام و بی ئه‌وه‌ی له وهختی چه‌مانه‌وه‌دا
ده‌نگه‌ده‌نگ بکه‌م، سه‌ری په‌نجه‌کانتم ده‌گرت و ده‌ستم ماچ
ده‌کردی.

ئه‌و کاته پی‌ت ده‌وتم:

« - ئه‌وه باشه. »

که چی وهختی خانمان بۆ دینی دههاتنه لات، من
دهستیانم ماچ نهدهکرد و تۆیش ئاگادارت دهکردمه وه و
منیش پیم دهوتی شهرم دهکه م.

ئهو رۆژهی وهختی پیاوه که پیهکانمی ژیر لم
دهکرد، ههتاو له کهناری میلیای هدا.

تو بۆت باس کردم که به قهیاخیکی ماسیگری
رۆیشتین و بی ئهوهی پهتیک ههبی تا دهستمانی پیوه
بگرین به پهژهیهکی داریندا سهرکهوتین.

بۆت دهنووسم و پایپهکهی «دکتۆر پلومپ»
دهکیشم. رهنگه ئهو کاتهی رای دادگای بیستوهه ئهم
پایپهی له گیرفاندا بووبی.

لهنیوان ئهو وینانهی میلیادا که ههلت گرتوون،
دانهیهک ههیه که تینیدا جلی پییروم¹⁴ له بهردایه. پیاویک
منی له دهست گرتووه، تهنیا دهستهکانی و بهشیک له

14. گالته جاری شانۆی ئیتالیایی.

ئاسه‌ری چاکه‌ته‌که‌ی به‌رچاو ده‌که‌وی، ئیدی ئه‌ولایان به
مقه‌ست بریوه.

تو، ئه‌لیسا و من، — چه‌ندین جار ئه‌مه‌ت بو
گی‌راومه‌ته‌وه — به‌قه‌یاخیکی ماسیگرییه‌وه له‌گه‌رووی
جه‌به‌لتاریقه‌وه تیپه‌رین و پاشان به‌شه‌مه‌نده‌فه‌ر هاتین بو
قیارامیرو.

پایپه‌که‌ی «دکتور پلومپ» فیلته‌ریکی ئالۆزی هه‌یه.
هه‌موو هه‌فته‌یه‌ک به‌دیقه‌ته‌وه خاوینی ده‌که‌مه‌وه، چونکه
نیکۆتین به‌فیلته‌ری ئالۆزی پایپه‌که‌ی «دکتور پلومپ» ی
باوکمه‌وه ده‌لکی.

وه‌ختی ده‌مبینی، قسه‌م له‌گه‌لدا نه‌ده‌کرد و هیچ
که‌سیش نه‌یده‌توانی په‌ی به‌مه‌ ببا. ئه‌گه‌ر بریار بوویه
له‌گه‌ل ئه‌ودا بگه‌ریمه‌وه ماله‌وه، ئه‌وا چاوه‌ریم ده‌کرد تا
له‌گه‌لیدا به‌قادرمه‌کاندا سه‌رنه‌که‌وم و ئه‌گه‌ر به‌ریکه‌وتیش
له‌بازار بمبینیايه‌ به‌لایه‌کی تردا ده‌رۆیشتم. به‌لام تو
شتیکی وات نه‌ده‌زانی.

هه‌موو شه‌وئ، وهختی له ژووری نانخواردن
ده‌رده‌چوو — بو ئاوده‌ست، چیشته‌خانه یا هه‌ر شوینیکی تر
— سوووم له‌و ده‌رفه‌ته وه‌رده‌گرت و شه‌وشادم پی
ده‌گوت. هه‌ر بۆیه پیویست نه‌بوو ماچی بکه‌م یا پیی بلیم
«تا - سبه‌ی - ئه‌گه‌ر - خوا - بیه‌وئ - شه‌وتان - شاد»

هه‌موو سبه‌ینانی، که بو ژووره‌که‌ی بانگی ده‌کردم،
ته‌نیا ئه‌و کاته ته‌ماشام ده‌کرد که پشتی تی ده‌کردم،
چونکه ده‌مزانى ئه‌و کاته نامبینی. وهختیکیش ده‌ینالاند یا
ده‌یوت - «توندر» وه‌لامیم نه‌ده‌دایه‌وه. شه‌وانه‌ش وهختی
که ئه‌و پیشنوێژی ده‌کردین، سه‌یریم نه‌ده‌کرد.

به‌لام توو شتیکی وه‌هات نه‌ده‌زانی.

«گیانی سه‌ربازی سفره»، ئه‌مه شتیکی بوو که له
ده‌فته‌ری نمره‌کانم نووسیبووین. توو به‌مه‌تریکی دارین
لیت دام. خۆم له‌ گه‌رماوه‌که به‌ند کرد. به‌ته‌نیا له
گه‌رماوه‌که گریام. له‌ ئاوینه‌دا ته‌ماشای خۆم ده‌کرد و
ده‌گریام.

دواتر پیت و تم ده‌بی هه‌ول بدهم. لیت پرسیم هه‌ول
ده‌دهم؟ پیم گوتی «به‌لی». تو وتت ده‌بی به دهرچوونم له
تاقیکردنه‌وهی چوونه‌ناوهی قوتابخانه‌ی سه‌ربازی شادت
بکه‌م تا تو بتوانی وهختی جلی ئەفسه‌ری هیزی هه‌وایی
ئیسپانیا ده‌پۆشم، له په‌نامه‌وه برۆیت و منیش وتم که
شادت ده‌که‌م. تو وتت سه‌ربازییه‌کان ئاینده‌یه‌کی باشیان
هه‌یه و منیش وتم: «به‌لی».

«قوتابی ئاگای له پۆل نییه»، «گیانی سه‌ربازی
سفره»، «گیانی سه‌ربازی سفره»، «گیانی سه‌ربازی
سفره»، «قوتابی بچووکتین هه‌ولی باش‌بوون نادا»،
«گیانی سه‌ربازی سفره». هه‌موو پانزه رۆژ جارێ
مامۆستا‌کان بیروپرای خۆیان له‌ناو ده‌فته‌ری نمره‌کاندا
ده‌نوسسی، بۆیه خۆم له گه‌رماوه‌که‌دا به‌ند ده‌کرد و هه‌ر
له‌به‌ر ئەمه‌ش پشت و ده‌سته‌کانم که له ئاوینه‌دا ده‌مینین،
شین هه‌لگه‌ر‌ابوون. دواتریش که لیت ده‌پرسیم ئایا
قوتابییه‌کی باش ده‌بم، ته‌نیا بۆ ئەوه‌ی شادت بکه‌م،
ده‌مگوت: «به‌لی».

کۆشکی قیارامیرو له تهنیشیت دەر وازیه کی گه وره وه دیه. قه له ره شه کان له ویدا هه لده نیشتن. وه ختیکیش هاوړیکانم ته ره قه یان ده ته قاند، له ناو کۆشکه وه هه لده فرین و ده پویشتن. هیچ کاتی به نه نیا نه چوومه نه و جینگه یه.

تو ده تگوت کۆشکی قیارامیرو له لایه ن شا هینری دی تراستاماره وه بو به رگری له به رانبه ر موغه کان¹⁵ دروست کراوه. ناوه وه ی چۆل و هۆل و جگه له سه کویه ک له ناوه پاست و چه ند پله کانه یه ک بو گه یشتن به هه یوانه که ی شتیکی وه های تیدا نه مابووه.

کۆشکی قیارامیرو له به رزترین ماله کانی گوند به رزتر بوو. کۆشکه که ده بووه دوو به شه وه، وه ک بلی مه کویه کی به ردینی بو شیان له سه ر مه کویه کی گه وره تر دانای.

ته نانه ت له پوژانی هه تاویشدا ناو کۆشکی قیارامیرو تاریک بوو. وه ختی له گه ل هاوړیکانمدا ده چوینه ناویه وه،

¹⁵. مه به ستی له داگیرکه ره موسلمانه کانی ئیسپانیایه.

گویبستی قاره‌قاری قه‌له‌ر‌ه‌شه‌کانی سه‌ر دیواره‌کان
ده‌بووین. هیچ کاتی به‌ته‌نیا نه‌چوومه ناویه‌وه.

بۆ ئه‌وه‌ی که ترسم بشکێ، دایه‌گه‌وره ناچاری
ده‌کردم شه‌ویکی ته‌واو به‌ته‌نیا له‌ناو کۆشک بمینمه‌وه.

له‌تاریکیدا له‌سه‌ر کورسییه‌ ده‌س‌کداره‌که‌ت
دانیش‌تیبووی و له‌گه‌ل مندا ده‌دوای. له‌سه‌ر کورسییه‌کی
لای چه‌پی تۆوه دانیش‌تیبووم و گویم له‌ قسه‌کانت ده‌گرت.
پنیه‌کانم خستبووه سه‌ر میله‌ی خواره‌وه‌ی کورسییه‌که.
هه‌ندێ جار ده‌ستی خۆت درێژ ده‌کرد تا بیهینی به
ده‌موچاومدا و منیش خۆم وه‌لا ده‌خست.

» — کاریکی خراپم کرد نامه‌ی سه‌رۆکی زیندانم
پیشان نه‌دای. نامه‌که‌م به‌دیقه‌ته‌وه تا‌قه‌ت کردووه. به‌لام
هیچ وه‌ختی نه‌مویست ئیوه هه‌ندێ شت بزانی، هه‌رچه‌ند
ئه‌گه‌ر ئه‌م شتانه‌شتان بزانیایه ئه‌وا ده‌ستخۆشییه‌کی
زیاترتان له‌دایکی بیچاره‌ی خۆتان ده‌کرد. به‌لام خۆت
ده‌زانی که دروشمی من هه‌میشه چی بووه: هیچ وه‌ختی

بیر له خۆم نهکه مه وه تا بتوانم خۆم به ئێوه ببهخشم.

ئێستایش سهیر که چ ئاکامیکی هه بووه ...»

ئاهیکت هه لکیشا. به دوایدا ئاهیکی تریشت هه لکیشا.

ئینجا بۆ ماوه یه ک بیدهنگ بووی.

« — سه روکی زیندان نووسیویه له و نامانه وه که بۆ

باوکتی دهنووسم باش تیگه یشتوو که من ژنیکی ره سەنی

ئیسپانیایی و مه سیحیم. به م جوړه دهستی به نامه که ی

ده کرد. له نیوه زیاتری په سنی منی دابوو، پیشانی دابوو

که ئاگاداره له و کیشانه ی که به هوی په روه ده ی دروستی

ئێوه وه هه مه. نامه که م هه لگرتوو و بۆ هه موو ژیانیشم

هه ر هه لی ده گرم. ئه گه ر بته وی پیشانتي ددهم.»

تۆ و من له هۆده ی نیوه پۆخوانی هاوینه بووین. ده

ژووری دیکه چۆل بوو، سێ پاره و چۆل بوو، گه رماو

چۆل بوو، چیشخانه چۆل بوو.

« — ئه گه ر لیت بویستمایه پیم ده دایت. مه گه ر شتیکت

ویستوو که نه مدابیتی؟ بۆچی بی ئه وه ی من له وی بم

نامه که ت خوینده وه؟ نازانم چۆن تیتگه یه نم که هه موو

شتیکی من، هی تویشه و هیچ رازیک له‌نیوان من و تودا نییه. بۆچی له‌نه‌بوونی من، وهک دز چوویته ئه‌مباره‌که و ئه‌و نامه‌یه‌ت خوینده‌وه؟ پیت وایه نه‌مده‌دایتی؟ ده بلێ.»

ده‌رگای دوو هه‌یوانه‌که‌ی ژووری نیوه‌رۆخوانی هاوینه که به‌سه‌ر شه‌قامه‌که‌دا ده‌کریته‌وه، به‌ته‌واوی داخرابوو. بچووکتیرین پووناکییه‌ک نه‌ده‌گه‌یشه‌ته‌ پارپه‌وی ئه‌و هۆدانه‌ی که رووه‌و ئه‌وان بوو.

« – باشه، ده‌ی ئه‌گه‌ر خویندووته‌وه، ئیتیر چ بلیم که تو نه‌زانی؟ باوه‌رت هینا که ته‌نانه‌ت که‌سانیکیش که باش نامناسن، زه‌حمه‌ت و خۆبه‌ختکردنه‌کانم له‌پیتاوی په‌روه‌رده‌ی دروستی ئیوه‌دا ده‌زانن؟ ده‌بیینی که هه‌له‌ بچووکه‌کانم به‌عه‌یب دانانین. ئه‌مانه‌ هه‌له‌ی دایکیکی ته‌نیان که هیچ که‌سیکی نییه‌ تا ئامۆژگاری بکا. ئه‌وجا ئه‌گه‌ر وه‌ک من نه‌خویننه‌واریش بی، ئه‌وا بیگومان ئه‌م هه‌لانه‌ی هه‌ر ده‌بی. هه‌له‌کانی باوکت ترسناک، مه‌به‌ستدار و هۆشیارانه‌ بوو. سه‌رۆکی زیندان هه‌له‌کانم به‌عه‌یب دانانی، ئه‌وه‌یه که ته‌نیا بیرم ده‌خاته‌وه، چونکه‌ خۆم به‌ ته‌نیایی هه‌ستم پی نه‌ده‌کردن. هه‌میشه‌ لام وابوو باشترین

ئیش دەکەم چونکە ئامانجم پاک بوو. سەرۆکی زیندان نووسی ئیتر نامە ی هاوشییۆه ی ئه و نامانە ی که نووسیبووم، نه نووسم چونکه میرده کهم پاش ئه وه ی که هه ولی خۆکوشتنی دا، تووشی خه مۆکی و نائومییدی بووه. باوکت به م گالته جاربیانه ی ئاخهره که ی به مه رامی خۆی گه یشت، سەرۆکی زیندانی فریو دا و خۆی له خه تی شیتی دا. ره نگیشه هه ر ئه و وه خته ی که داهاتووی خۆی به با دا، شیت بووبی! به لام من ده بوايه هه میشه خۆم له پیناوی هه موواندا به خت بکه م. هه ر بۆیه به قسه ی سەرۆکی زیندانی شیم کرد. ئیتر نامه م بۆ نه نووسی. درۆزن نیم، نه مده توانی نامه بنووسم و بلیم کاری باشی کردووه.»

سه گیک له هه وشه که دا وه ری، دووباره وه ری. ده بی
سه گیکی گورگسا بی.

بیرم کرده وه به م جوړه ده ست پښ بکه م: «دایکی من گوله» یا «دایکی من گوله باخه» خوشکی پوچانی وتی باشه. لیمرسی که گول باشتره یا گوله باخ؟ خوشکی پوچانی وتی گول باشتره.

بیرم کرده‌وه وه‌ها ده‌ست پی بکه‌م: «دایکی من جوانترین گولّه». خوشکی رۆحانی وتی ئیتر واز له نیوه‌دیڤری یه‌که‌م بینم و نیوه‌دیڤری دووهم دانیم. منیش که‌وتمه بیرکردنه‌وه له نیوه‌دیڤری دووهم.

بیرم کرده‌وه وه‌ها بلیم: «دایکی من جوانترین گولّه - ئیشقم بۆ وی وه‌ک گله». به‌دهنگی به‌رز خویندمه‌وه، بینیم سه‌رواکه‌ی گونجاوه. خوشکی رۆحانی پیی وتم ئه‌مه زۆر بازاییه.

«دایکی من جوانترین گولّه — ئیشقم بۆ وی وه‌کوو مولّه». «دایکی من جوانترین گولّه — له‌رپی خوادا وه‌کوو پرده». «دایکی من جوانترین گولّه - دره‌خشان له ئیسپانیا تا کابولّه». خوشکی رۆحانی ئه‌م به‌یتیه‌ی هه‌لبژارد، «دایکی من جوانترین گولّه - له‌رپی خوادا وه‌کوو پرده».

وه‌ختی گه‌یشتیته‌ فیارامیرۆ شیعره‌که‌مت له‌ هۆده‌ی نیوه‌رۆخوانه‌که‌ خوینده‌وه و پاشان له‌باوه‌شت گرتم. من شیعره‌که‌م له‌به‌ر کرد. هیشتا له‌بیرم نه‌چووه‌ته‌وه:

«دایکی من جوانترین گولّه»

له ریی خوادا وهکو پرده

پوژ له دواى پوژ زیاتر خوشم دهوی

هه‌میشه هه‌ر له بیرمدا ده‌بێ.

ئهی تۆ چی دایه، دیته‌وه بیرت؟

پایپه‌که‌ی «دکتۆر پلومپ» ده‌کیشم.

په‌نگه ئه‌ویش هه‌ر وه‌کوو من توتنی تیژی کیشایی.

په‌نگه ئه‌ویش هه‌ر وه‌کوو من دووکه‌له‌که‌ی قوت

نه‌دایی.

په‌نگه ئه‌ویش هه‌ر وه‌کوو من توێکلی نارنجی

خستییته‌ کیسه‌ توتنه‌که‌یه‌وه.

پایپه‌که‌ی «دکتۆر پلومپ» ده‌کیشم.

تۆ هیچ وه‌ختی جگه‌رته‌ نه‌ده‌کیشا. دایه‌گه‌وره‌یش

نه‌یده‌کیشا. پوره‌ کلارایش نه‌یده‌کیشا. باوه‌گه‌وره‌ یه‌ک پیاو

بوو و هه‌تا سه‌ره‌مه‌رگ سیغاری کیشا. باوه‌گه‌وره‌ به

دهستی خوی دهمه‌ونویژی شیوان سیغاره‌کانی خوی
دروست ده‌کرد. وهختی پیش‌برکی گابازی بووایه،
باوه‌گه‌وره چروتی ده‌کیشا. به‌لام باوه‌گه‌وره هیچ وهختی
پایی نه‌ده‌کیشا.

ره‌نگه ئه‌ویش وهک من زانیبیتی به دووکه‌ل ئه‌لقه
دروست بکا.

پایپه‌که‌ی «دکتور پلومپ» ده‌کیشم.

ره‌نگه ئه‌و به پیچه‌وانه‌ی منه‌وه له‌باتی چهرخ،
شقارته‌ی به‌کار هینابی.

ره‌نگه ئه‌ویش وه‌کوو من دووکه‌لی له لووتیه‌وه
ده‌رکردب.

پایپه‌که‌ی «دکتور پلومپ» ی باوکم ده‌کیشم. دایه،
من هه‌میشه پایپه‌که‌ی «دکتور پلومپ» ی باوکم ده‌کیشم.

ده‌مزانی که ئه‌گه‌ر کتیبه‌که هه‌لگرم، هه‌موو پیی
ده‌زانی. ده‌مزانی که ئه‌گه‌ر له قوتابخانه‌ی مه‌درید له‌سه‌ر

ئەو رەحلانەى كە بە دیواری راستەوہ دەلكان، دانەنیشم،
هەموو پى دەزانن.

تۆ خۆت ئەوہت بۆ دوریبووم. بە مەترى
بەرگدرووہكە ئەندازەمت گرت و سوودت لەو مۆدیلە
رینمایە وەرگرت كە بە كاغەزى رۆژنامە دروستت كردبوو
و دنیاىەك دەمبووسى پىوہ بوو.

وہختى ھەوا سارد بوو دەمتوانى لەسەر شەقام
پالتۆكەم لەبەر بكەم. بەلام وەختى ھەوا سارد نەبوو،
نەمدەتوانى. بۆیە وەختى ھەوا سارد نەبووايە، لەسەر
شەقام جانتاكەم بە خۆمەوہ دەلكان.

تۆ خۆت بە مەكىنەى درومان ئەوہت درو. یارمەتیم
دايت تا داوہكە بكەيت بە دەرزىيەكەوہ چونكە دەتوت من
باشتر ئەم كارە ئەنجام دەدەم. یارمەتیم دايت تا پارچە
قوماشەكان بەيئى.

پىم وتى نامەوى ئەوہ لەبەر كەم، بەلام تۆ وتت دەبى
بىپۆشم. ھەربۆیە لە كاتى زەنگى پشوو دا گەمەم نەدەكرد
و لەسەر رەحلە دادەنیشتم و كتيبەكەم بە خۆمەوہ دەلكاند.

هەر له‌به‌ر ئەمه ئه‌و وه‌ختانه‌ی که ده‌متوانی، له‌سه‌ر پۆل
پالتۆکه‌م دانه‌ده‌که‌ند.

له‌به‌رم کرد و له ئاوینه‌دا ته‌ماشای خۆم کرد.
پرسیت هه‌ز ده‌که‌م درێژ بی یا کورتتر. وتم هه‌ر به‌و
جۆره‌ی که هه‌یه، چاکه. پاشان پرسیت گه‌ره‌که‌مه
گیرفانه‌که‌ی له‌ناوه‌وه دانیی یا له‌ده‌ره‌وه. وتم وه‌کوو
وینه‌ی ژورنال با له‌ناوه‌وه بی.

وه‌ختی مامۆستا له‌سه‌ر ته‌خته بانگی کردم و وتی
پوو بکه‌مه هاوڕێکانم و به‌ ده‌نگی به‌رز ئه‌وه‌ی که هه‌یه
بیسه‌لمینم، یه‌کی له‌ مناله‌کان هاواری کرد:

« — ته‌ماشای گیرفانه‌که‌ی که‌ن، به‌ره‌وخواره.
پانتۆله‌که‌ی به‌هه‌لاوگیراوه‌یی له‌به‌ر کردووه!»

پوره کلارا هه‌ردوو ده‌ستمی به‌ خاوی پێچا. ئینجا
به‌ په‌ت، هه‌ر ده‌ستیکمی به‌ لایه‌کی چرپاکه‌وه به‌سته‌وه.
ده‌سته‌کانی سارد بوون. چاوانم نوقاندبوو، وه‌ختی

دەمکردنەو، چرەکەم دەبینی که به بنبانەکهو
هەلۆاسرابوو.

پورە کلارا خاوی نەپێچا له پێهەکانمەو. هەر
پێهەکی به لایهکی چرپاکهوه بهستهوه. ههستم به دهسته
ساردهکانی کرد به لام تهماشام نهکرد.

پورە کلارا به قایش لێی دام. بۆ ئەوێ که دەنگمان
نەبیستن، هاوارم نەکرد. به دهسته ساردهکانی شلکهی
رانی گرت. وتم ئیتر ئەمەیان نا. پورە کلارا وتی:
«عیسای مەسیح بۆ پزگاریی ئیمه ئازاری زۆری
کیشاوه.» کهم کهم گوشێ. ئەو وهخته ئیتر هاوارم کرد.

پورە کلارا ههروهکوو ئەو کاتانهی که به قایش لیم
دهدا، هانکه هانکی پێ کهوتبوو. دواتر ههستم کرد شتیکی
تر خهریکه روو دهدا. وهختی تهواو بوو، پورە کلارا وتی
دەبی هەر ئیستا برۆم دان به تاواندا بنیم.

له مه‌درید، نه‌مانده‌توانی وه‌کو قی‌ارامیرۆ هه‌موو
سالی به‌راز سه‌ربرپین. له مه‌درید به‌روو ده‌ست نه‌ده‌که‌وت
بۆ دابه‌سته‌کردنی به‌رازه‌کان.

له مه‌درید، وه‌ک قی‌ارامیرۆ هه‌سار نه‌بوو. له مه‌درید
قه‌له‌ره‌شی نه‌بوو تا له کۆشکا فرکان فرکان بکا.

لیره‌کانه‌یش، نه به‌راز هه‌یه، نه هه‌سار و نه کۆشک.
لیره چونکه هه‌تاو هه‌ناکا و بارانی زۆر ده‌باری،
نیشانه‌یه‌ک له به‌راز و هه‌سار و کۆشک نییه.

له مه‌درید، له جا‌ره‌کاندا، وه‌کو قی‌ارامیرۆ
گولاله‌سووره نییه. له مه‌درید، بیریان چوو ه‌گولاله‌سووره
له گولفرۆشییه‌کاندا دابنن.

له مه‌درید، چون قی‌ارامیرۆ چالی ره‌ش نییه تا پیاوان
میزی تی بکه‌ن. له مه‌درید پیاوان له ماله‌کانی خویاندا میز
ده‌که‌ن.

له مه‌درید هه‌روه‌کوو قی‌ارامیرۆ گویدریژه‌کان ئازاد
و له‌سه‌ر شه‌قامه‌کان به‌ره‌لانی. له مه‌درید ته‌نیا یه‌ک

گویدریژ هه‌بوو که مناله‌کانی به دهوری گۆرپه‌پانی
رۆژه‌ه‌لاتدا ده‌گیرا.

هه‌روه‌ها لیڤه‌کانه هه‌تا ئه‌م‌رۆ نه چالی ره‌شم بینیه،
نه گویدریژ و نه گولاله‌سووره‌یش. لیڤه هه‌ندی کات میز
ده‌که‌مه په‌رداخیکی شووشه‌یی گه‌وره که په‌رستار بۆم
دینێ و پاشان بۆ تاقیگه‌ی ده‌با.

زه‌نگه‌کانی دیری خوشکانی دیرنشین لییان دا.

« - ئه‌گه‌ر وه‌ختی بمزانیایه که ته‌نیا خۆم ماوه‌مه‌ته‌وه
و دوو منالی وه‌ک ئیوه و خۆم بکوشتایه، ئیستا چیت
ده‌کرد؟ بیگومان بیرت ده‌کرده‌وه - منیش حه‌قی ئه‌وه‌م پێ
ده‌دای که بیریکی وه‌ها بکه‌یته‌وه - که من دایکی خراپم،
چونکه وه‌ختی که مناله‌کانم له هه‌موو کاتی زیاتر
پێویستیان پێم هه‌بوو، دامنه ده‌ست خوا.»

زه‌نگه‌کانی دیری خوشکانی دیرنشین لییان دا.

» — چه‌ندین جار بیرم له خۆکوشتن کرده‌وه.
ده‌ته‌وی بزانى بۆ ئەم کارەم نەکرد؟ له‌بەر ئەوه‌ی ئەرکی
من ئەوه بوو که چاودیری ئیوه بکه‌م، ده‌بوايه پارێزگاریتان
لی بکه‌م و له په‌ناتاندا بمابامه‌وه.»

زه‌نگه‌کانی دیری خوشکانی دیرنشین لییان دا.

» — ئەم ئیشه‌ دزیوترین ترسنۆکی بوو. ئەگەر
خۆپه‌رست بوومایه و ته‌نیا بیرم له خۆم بکردایه‌ته‌وه،
خۆکوشتن باشتترین ریگه‌چاره‌م بوو.»

زه‌نگه‌کانی دیری خوشکانی دیرنشین لییان دا.
دیته‌وه یادم وه‌ختی که له ماله‌وه ته‌نیا بووم هه‌ندی کات
ده‌چوومه به‌رده‌م په‌نجه‌ره په‌رده‌داره‌کانی دیری خوشکانی
دیرنشین و خۆم پووت ده‌کرده‌وه.

» — به‌لام باوکت به‌ په‌فتاره دزیوه‌کانی خۆی تیری
نه‌خوارد و هه‌ولی خۆکوشتنی دا. ته‌نانه‌ت له دوایین
ساته‌کانیشدا بویری پووبه‌پووبوونه‌وه‌ی ژيانی په‌یدا
نه‌کردبوو. ئەگەر من نه‌بوومایه، سه‌ره‌ئه‌نجام چی به‌سه‌ر
ئەو و ئیوه‌شدا ده‌هات؟»

زەنگەکانی دێری خوشکانی دێرنشین بە ھەموو
دەنگیانەو ھە لێیان دا.

« — ھیچ شتی پاساوی ئیشەکانی ئەوی نەدەدایەو. من ئەمەت پێ دەلێم. منی کە ئەو ھەموو ھۆشم ویست ... تۆ ئەو کاتانە منال بووی و لەم شتانە تینەدەگەیشتی.»

زەنگەکانی دێری خوشکانی دێرنشین بە ھەموو
دەنگیانەو ھە لێیان دا.

« — ئەو لە زینداندا بوو، ئای چەنی ھەزم دەکرد من زیندانی بوومایە و لە پیناوی پەرور دەی منالەکاندا ھیندە تینەکووشیمایە. بارودۆخی من چەندین جار لە بارودۆخی ئەو نالەبارتر بوو، بەلام من دایک بووم و منالەکانم خوش ویست، بۆیە تیندەکووشام. کەچی ئەو دەیویست خۆی بکوژی.»

زەنگەکانی دێری خوشکانی دێرنشین بە ھەموو
دەنگیانەو ھە لێیان دا. پەنجەرەکان داخراو و پەردەکان دادرابوونەو، کەچی ھیمن دەنگی زەنگەکانی دێری خوشکانی دێرنشین دەبیستران کە بە ھەموو دەنگیانەو

لینده‌دران. هه‌یوانه‌کانی ژووری نیوه‌پۆخوانی زستانه
به‌رانبه‌ر په‌نجه‌ره په‌داره‌کانی دیر بوون. هه‌ندی کات، که
تو له‌سه‌ر ئیش بووی و منیش بو ئاماده‌بوون له‌ کینپرکی
به‌ش‌داریکردن له‌ سوپا له‌ ماله‌وه ته‌نیا ده‌مامه‌وه، له
به‌رده‌م په‌نجه‌ره‌ی خوشکانی دیرنشیندا پرووت ده‌بوومه‌وه
و میزم ده‌کرد.

هیچ کامیان، هیچ کام، نه‌ دایکه‌ پیتییۆس، نه‌ ژنی
خاده‌می کلێسا، نه‌ خاتوو کارمین، نه‌ ژنی پزیشک، نه
خوشکی پۆحانی قوتابخانه، نه‌ هاو‌پریکانی پوره‌ کلارا -
می‌رسدس، لوسیا، روسیتا و ئیسابیا — نه‌ ژنانی ده‌سته‌ی
پۆلسی مه‌نسوور، نه‌ خانم پودریگیس، نه‌ دایه‌گه‌وره، نه
دایکانی هاو‌پریکانی ئه‌لیسا — دایکی کارمینسیتا، دایکی
لۆلیتا، دایکی نئاقتیرس، دایکی پیلار - نه‌ هاوساژنه‌کانمان له
قیارامیرو، نه‌ هاوساژنه‌کانمان له‌ مه‌درید، نه‌ زپرکچه‌که‌ی
باوه‌گه‌وره، نه‌ خاتوو کۆنسۆئیلۆ، نه‌ ئاسونسیۆنی
کاره‌که‌ری رامیرو، نه‌ ماریا - کارمین قاپشوری قیارامیرو،
نه‌ ماریا — کارمین کچی شارهدار، نه‌ ماریا — کارمین

لبنیاتی، نه ماریا — کارمین نه وهی جه نابی کونت، نه بهرگدروو، نه نوقلفرووش، نه ژنه کهی ترومهن، نه خانم رپتا، نه په رستاره کانی ته ندروستی، نه خاتوو ئیسپرانسو، نه خاتوو ئاسانسویون، نه گرناگاریو — و نه هیچ ژنه ئەکته ریکی تریش — نه ژنه ی پیراشکی فروش¹⁶، نه ژنی سه روکی ئەنجومه نی کاسۆلیکه کان، نه خاتوو لوپس، نه خاتوو سانچیس، نه رۆژنامه فروش، نه پوره کلارا، نه ئەلیسا، هیچ کام، هیچ کامیان وهک تو نه بوون دایه.

هیچ کامیان وهک تو نه بوون دایه. من ته ماشام کردن دایه، به لام هیچ کامیان وهک تو نه بوون، هیچ کامیان زمانیان وهک زمانی تو ته ر و ئەژنۆکانیان وهک ئەژنۆکانی تو سپی نه بوون. هیچ کام.

هه موو سالی، نه وه د رپیدراوی گهنج ده چوونه خزمه تی هیژی هه وایی سوپای ئیسپانیا وه. پاشان چل

¹⁶. پیراشکی نانیکی رووسییه پاش هه لاتن هه ویره کهی له ناو رۆن سوور ده کریته وه و به قیمه و سووسیت یا کریم ناوئاخن ده کری.

که‌سیان ده‌بوونه فرۆکه‌وان، چل که‌سی تریشیان ده‌بوونه
به‌شیک له سوپای پشتیوانی هیزی هه‌وایی و ده
که‌سیشیان ده‌بوونه ئەفسه‌ری سوپاسالاری.

له‌گه‌ل ئەوه‌شدا که به بزمنژه بانگت کردم، پیم وتی
سوپاسالاری هه‌لده‌بژیرم.

پاش چوار سال خویندن له پۆله‌کانی سه‌ربازیدا،
نه‌وه‌د ریپیدراو ده‌گۆران به چل ئەفسه‌ری فرۆکه‌وان، چل
ئەفسه‌ری هیزی هه‌وایی و ده ئەفسه‌ری سوپاسالاری.

له‌گه‌ل ئەوه‌شدا که به بزمنژه بانگت کردم به‌لام
هیشتت سوپاسالاری هه‌لبژیرم.

پاشان وه‌ختی له تۆیان ده‌پرسی که له چی به‌شیکدا
وانه ده‌خوینم، ده‌توت ده‌خوینم تا بيمه ئەفسه‌ری هیزی
ئاسمانی سوپای ئیسپانیا، وه‌ختی پێیان ده‌وتی:

« - بۆ فرۆکه‌وانی؟ »

تۆ وه‌لامت ده‌دایه‌وه:

« — دەبیتە ئەفسەری هیزی ئاسمانی سوپای

ئیسپانیا.»

وختایەکیش لییان دەپرسیت:

« - دەفری؟ »

تۆ وەلامت دەدایەو:

« — دەبیتە ئەفسەری هیزی ئاسمانی سوپای

ئیسپانیا.»

رۆژی که دراوسیکه مان لیی پرسیت:

« - له سوپاسالاری دەبی؟ »

تۆ بیئەنگ بوویت و وت:

« - بەلی.»

چاوانی شەمشەمە کویره که ورد بوون. پوره کلارا،

له سهەر کورسییه که دانیشتبوو و کتییی دهخویندهوه.

شەمشەمە کویره که پیستیکی نه رمی به پشتەوه بوو. پوره

کلارا گوره‌وی له پی نه‌کردبوو. شه‌مشه‌مه‌کویره‌که به بالی
کراوه‌وه بی جووله مابوو. پوره کلارا پیخاوس بوو.
چاوانی نابینای شه‌مشه‌مه‌کویره‌که کراوه بوون. پییه‌کانی
پوره کلارا په‌تیی و ئەژنۆکانیشی پووت بوون.
شه‌مشه‌مه‌کویره‌که قه‌پۆزیکێ باریکی هه‌بوو. داوینه‌که‌ی
پوره کلارا ئەژنۆ و لاقه‌کانی دانه‌ده‌پۆشی.

ئاوساردکه‌ره‌وه له سوچیکی چیشته‌خانه‌که‌دا، له‌ژیر
پارچه‌ په‌پۆیه‌کی ته‌ردا بوو. په‌رده‌کان دادرابوونه‌وه و
نه‌یانده‌هیشته‌ پرشنگی خۆر دزه‌ بکاته‌ ژووره‌وه. هه‌ندێ
جار هه‌په‌ی سه‌گی بیده‌نگییه‌که‌ی ده‌شکاند.

شه‌مشه‌مه‌کویره‌که چنگ و پییه‌کی گچکه‌ی هه‌بوو.
پوره کلارا کتیبی ده‌خوینده‌وه و خۆی باوه‌شین ده‌کرد.
شه‌مشه‌مه‌کویره‌که نه‌یده‌توانی هه‌لی. پوره کلارا کراسیکێ
یه‌خه‌واز و قۆلکورتی پۆشی بوو. شه‌مشه‌مه‌کویره‌که‌م به
باله‌کانی گرتبوو. له‌ کونی کلیدانه‌که‌وه پوره‌کلارام ده‌بینی
که کتیبی ده‌خوینده‌وه و خۆی باوه‌شین ده‌کرد.

ئهو پۆژانه‌ خۆراکی گه‌رممان نه‌ده‌خوارد. به‌ زۆری
به‌ ته‌ماته، نان، شه‌راب، شه‌ربه‌ت، پارچه‌ی سو‌سیس و

ژامبۆن، خه یارشوور، روون و کهمی پرتهقال، شیویکی
ساردت بو دروست دهکردین.

دهرگای ژیرزه مینه کهم والا کرد و هیشتم
شه مشه مه کویره که له تاریکیدا بفری. وهختی جاریکی تر
له کونی کلیدانه که وه روانیم، پوره کلارا به پیی په تی و
ئه ژنوی پرووته وه هیشتا دریزه ی به کتیب خویندنه وه دها
و خووی باوهشین دهکرد.

پیم وتی: « — بهر له هه ر شتی دهبی پیزی خوا له
هه موو شتی زیاتر بگیری.»

تویش وتت: « به لی.»

ئینجا لیم پرسیت له هه موو شتی زیاتر پیزگرتنی
خوا یانی چی؟

تویش وتت: « — واته دهبی پیزی خوا له هه موو
شتی زیاتر بگیری.»

منیش وتم: «ئه‌ها.» پاشانیش وتم: «دووه‌م هیچ کاتی نابیی کفر بکه‌ی.»

تویش وتت: «به‌لی.»

ئینجا لیم پرسیت که هیچ کاتی نابیی کفر بکه‌ی یانی چی؟

تویش وتت: «واته هیچ کاتی نابیی کفر بکه‌ی.»

منیش وتم: «ئه‌ها.» پاشانیش وتم: «سییه‌م ده‌بی ره‌چاوی جه‌ژنه‌کان بکه‌ی.»

تویش وتت: «به‌لی.»

ئینجا لیم پرسیت که ده‌بی ره‌چاوی جه‌ژنه‌کان بکه‌ی یانی چی؟

تویش وتت: «واته ده‌بی ره‌چاوی جه‌ژنه‌کان بکه‌ی.»

منیش وتم «ئه‌ها.»

یه‌ک، دوو، سی. به‌لی.

ئینجا من وتم: «چوارهم دەبی ریز له باوک و دایکی
خۆت بگری.»

تۆیش وتت: «به‌لی.»

ئینجا لیم پرسیت دەبی ریز له باوک و دایکی خۆت
بگری یانی چی؟

تۆیش وتت: «واته دەبی ریز له باوک و دایکی خۆت
بگری.»

منیش وتم: «ئه‌ها.» پاشانیش وتم: «پینجه‌م نابێ
که‌س بکوژی.»

تۆیش وتت: «به‌لی.»

ئینجا لیم پرسیت نابێ که‌س بکوژی یانی چی؟

تۆیش وتت: «واته هیچ کاتی نابێ بکوژی.»

منیش وتم: «ئه‌ها.» پاشانیش وتم: «شه‌شه‌م نابێ
زینا بکه‌ی.»

تۆیش وتت: «به‌لی.»

ئینجا لیم پرسیت نابی زینا بکه‌ی یانی چی؟

تویش وتت: «واته نابی زینا بکه‌ی.»

منیش وتم: «ئه‌ها.»

چوار، پینج، شه‌ش. به‌لی.

ئینجا پیم وتی: «چون؟»

تویش پیّت وتم: «چی؟»

منیش وتم: «چون ده‌بی زینا نه‌که‌ی؟»

تویش وتت: «به زینا نه‌کردن.»

ئینجا تو پیّت وتم: «به‌وجوره‌ی که وانه‌کانی شهرع

ده‌لین.»

منیش وتم: «ئه‌ها.» پاشانیش وتم: «به‌لام چ کاتی؟»

تویش وتت: «هیچ وه‌ختی.»

من وتم: «به‌لام له کوئی؟»

تویش وتت: «له هیچ شوینی.»

ئینجا منیش وتم: «ئەها.» پاشان وتم: «ئەها»،
دیسانەوہ وتم: «بزانم ئەمەش یەکیکە لەو شتانە ی کە
گەورەکان دەیزانن و بچووکەکان نایزانن؟»

تۆیش وتت: «بەلی.»

چەند مانگ پاش باوہگەورە، دایەگەورەیش لە ژیر
سوتانە ی پیلاری پاکیزەدا مرد. وەختی زەنگی دەرگیان
لی دەدا، تۆ و پورە کلارا دەگریان. هەندێ جاریش پورە
کلارا نەرمەقیژە ی دەکرد. من بیرم لە دۆزەخ و شەهیدان
و سزای دامیەنەکان¹⁷ دەکردەوہ بەلام هەر کە خەیاڵم
لە دەست دەدا، دەکەوتە پیکەنین.

خاچیکی زیوین و تەسبیحیکی زیریتان دابووہ
دەست دایەگەورە. پورە کلارا دەگریا و گولای دەپژاند،
بەلام دایەگەورە سات دوا ی سات بۆنی ناخۆشتر دەبوو.

¹⁷ Damiens: دووان لە شەهیدەکانی دینی مەسحی لە سەدە ی
سێیەمی زایینی.

چاوم برییه پووناکیی یه‌کی له مؤمدانه‌کان تا به‌زور تنۆکه
ئه‌سرئ زایه گۆشه‌ی چاومه‌وه.

دایه‌گه‌وره سپی سپی هه‌لگه‌رابوو و گیره‌یه‌ک به‌سه‌ر
لووتییه‌وه بوو. وهختی خزمه‌تکه‌رانی کفن و گۆره‌وشار
هاتن، پوره کلارا به‌دهم هاوار و قیژه و گریانه‌وه، خاچ و
ته‌سبیحه‌که‌ی له‌سه‌ر دایه‌گه‌وره هه‌لگرت و له‌نیۆ باولیکێ
ئاسنیندا کلۆمی کردن. من بیرم له ئیبلیس، کۆیله‌کانی پۆم
و نه‌شته‌رگه‌ریی لووه‌کان ده‌کرده‌وه، به‌لام دیسانه‌وه
ناچار بووم پوخسارم له‌نیۆ ده‌سمالیکدا بشارمه‌وه تا
که‌س نه‌مبینی پیده‌که‌نم.

پاشان پیاوه‌کان تابوته‌که‌یان هه‌لگرت و به
ده‌پۆسییه‌وه، به‌جۆرئ که به‌ر کاشی و دیواره‌کان
نه‌که‌وی، له ژووره‌که بردیانه‌ ده‌ره‌وه. پوره کلارا له‌ودیوی
په‌نجه‌ره‌که‌وه له هه‌موو کاتی توندتر گریا و هاو‌پیکانیشی
پایانگرتبوو. ئه‌و وهخته بوو که خۆم له ئاوده‌سته‌که‌دا
به‌ند کرد و وه‌ها پیکه‌نیم که ئاو په‌رییه چاومه‌وه.

دەرگاکانی ژوورەکه داخرابوون، پەنجەرەکانیش
داخرابوون. ژوورەکه لاکیشەیهکی تەواو و بێدەریچە
دەینواند.

« — باوکت لە زینداندا شیت نەبوو، بەلکوو هەر لە
سەرەتاو شیت بوو. ئەگەر شیت نەبوو، ئەی چۆن توانی
ئەو گوناھانە بکا؟ خوا ئەو پۆژە نەهینی که بە خراپە
باسی میردە خۆشەویستەکه م بکه م. بە درێژایی ژیان
خۆشم ویست، چاودیڤی بووم و هەر کاریکم بۆ دەکرد
که پێی خۆش بووایە. پیت وایە ئەگەر ژنیکی تر بووایە
چی دەکرد؟ تۆ هیشتا لەو جاهیلتیری که بتوانی لەم شتانە
تێ بگهی، تۆ نازانی ژیان چییە، من نەمهیشت ئازار و
مەینەتی بکیشی. هەر ژنیکی تر بووایە دووبارە شووی
دەکردهو و باوەپیارەیهکی دەکرده بالادەستان. شتیکی که
بۆ من زۆر ئاسان بوو. ئەو کاتە ئیتر پێویستی نەدەکرد
ئازار بکیشم و کار بکه م. بەلام نەمویست کاریکی وا بکه م،
بۆ؟ یه که م له بهر ئەو هی خۆشبهختی ئیوهم لا گرنگ بوو،
دووهمیش له بهر ئەو هی که من تهنیا ده توانم یه ک پیاوم
خۆش بووی: میردەکه م.»

ژووره‌که وه‌ک لاکیشه‌یه‌کی ته‌واو بوو، که له سئیه‌ر
دروستیان کردب. ورده ورده توانیم شتانی ببینم که تئیدا
بوون.

« - من بووم که ده‌بوایه له سه‌ختی ئازار و مه‌ینه‌تی
شیت ببم. به‌لام ویستم به‌هر به‌هایه‌ک بووه هاوسه‌نگی
خۆم له‌ده‌ست نه‌دم تا ئاگاداری ئیوه بم و پاشان ئیوه و
ئه‌ویش له‌و ته‌نگوچه‌له‌مه‌یه‌ پرزگار بکه‌م. ئه‌رکی کوپ و
دایکی ئه‌وه‌تان به‌سه‌ردا ده‌سه‌پینی که ریز له‌ماندوو‌بوون
و به‌شمه‌ینه‌تی من بگرن. ئه‌گه‌ر منالیکی تر بووایه، خاکی
ژیرپیمی ماچ ده‌کرد. من چاره‌روانی شتیکی وه‌هام نییه،
هینده‌م ده‌وی قه‌دری ئه‌و کارانه بزانه‌ن که بۆم ئه‌نجام
داون.»

چوار دیواره‌که - به‌ده‌رگا و په‌نجه‌ره‌ی داخراوه‌وه -
به‌ته‌ختی ژووره‌که و بانه‌که‌یه‌وه، شه‌ش پووکاری
ئاویزه‌یی بنچوارگۆشه‌ی ته‌واویان پیک ده‌هینا. له‌ناو ئه‌م
ئاویزه‌یه‌دا تو له‌گه‌ل مندا قسه‌ت ده‌کرد و منیش گویم له
قسه‌کانت ده‌گرت، وه‌ختی بیده‌نگ ده‌بووی، چرکه‌چرکی
کاتژمیره دیواره‌یه‌که ده‌بیسترا.

» — هه‌موو له میلیا ده‌یانزانی. حه‌ز ده‌که‌ی له کێ ده‌ته‌وێ بپرسه، ئه‌گه‌ر ژیر بووایه به‌و جووره په‌فتاری نه‌ده‌کرد. له‌به‌ر ئه‌مه‌یه که به‌ تو ده‌لیم له زینداندا شیت نه‌بووه و به‌ر له‌وه هه‌ر شیت بووه. ئه‌و نامانه‌ی که بۆم نووسی، له‌و نامانه‌ بوو که هه‌ر ژنیکی تر له بارودۆخی مندا — پراوپر له‌ ئازار و مه‌ینه‌تی — بۆ پیاویکی ده‌نووسی که هۆکاری هه‌موو به‌ده‌ختییه‌کانیه‌تی. به‌لام به‌رگه‌ی ئه‌وه ناگرم که تیروانینیکی خراپت به‌رانبه‌ری هه‌بێ. تو ده‌بی ریز له بیره‌وه‌رییه‌کانی بگری و هه‌میشه خۆشت بووی، به هه‌مان شیوه‌ی من که ئیستا که ریزم بۆی هه‌یه و خۆشم ده‌وێ. له یادت نه‌چی که دیوانه‌بوونه‌که‌ی گونا‌هه‌که‌ی ده‌به‌خشی.

وه‌ختی به‌ره‌و مه‌درید، قیامیرۆمان به‌جی هیشته، له نیو شه‌مه‌نده‌فه‌ره‌که‌دا گرتم به‌ ده‌ستمه‌وه تا تیک نه‌چی. سه‌ره‌تا پیاوه‌دارینه‌ی زۆرم له ناو داده‌نا. له دواتردا که ته‌نیا چهند پیاوه‌دارینه‌یه‌کم له‌ناو داده‌نا، توانیم بی ئه‌وه‌ی به‌ر یه‌ک بکه‌ون جووله‌یان پی بکه‌م.

له فیارامیرۆ به قوتوویه‌کی مقه‌بایی دروستم کرد.
ناوه‌که‌یم به دوو مؤمی شاراوه، پرووناک ده‌کرده‌وه.

سه‌ره‌تا بو‌ه‌ر نمایشی زۆر دیکۆری په‌نگاو‌په‌نگم
داده‌نا. به‌لام له دواتردا ته‌نیا یه‌کی‌کیانم هیش‌ته‌وه و ئیتر
پیویستی نه‌ده‌کرد چاوهری بکه‌ی تا دیکۆره‌که‌ی بگۆرم.

ئه‌لیسا‌حه‌زی به‌ خویندنه‌وه‌ی ده‌قه‌کان نه‌بوو، بو‌یه
به‌ گۆرینی ده‌نگ خۆم هه‌موو رۆله‌کانم ده‌نواند.

سه‌ره‌تا خه‌لکی هه‌موو وه‌ختی ده‌هاتنه‌ ناوه‌وه و
ده‌چوونه‌ ده‌ره‌وه. به‌لام له دواتردا که‌متر پیاوه‌دارینه‌یه‌ک
ده‌هات یا ده‌چوووه‌ ده‌ره‌وه و تو‌باشتر ده‌تتوانی به‌ دوا‌ی
حیکایه‌ته‌که‌دا بچی.

له‌ مه‌درید له‌ باتی دوو مؤمه‌که، دوو گلوپم دانا.

سه‌ره‌تا پیاوه‌دارینه‌کان کاری زۆر گرنگیان ئه‌نجام
ده‌دا. به‌لام وه‌ختی دواتر کاره‌ ئاساییه‌کانیان ئه‌نجام دا تو
سه‌باره‌ت به‌ شانۆنامه‌کانم زیاتر قسه‌ت ده‌کرد.

له مه درید خستمه ژووره که مه وه. هه ندی جار
نمایشیکم بۆ تۆ پیشکەش ده کرد.

سه ره تا هه ر شانۆنامه یه کم دابه شی چه ند په رده یه ک
ده کرد. به لام له دواتردا هه موویمان له یه ک په رده دا
پیشکەش ده کرد و تۆ هه ست و هۆشت که متر په رت
ده بوو.

هه ر پیاوه دارینه یه کم خستبووه سه ر چله داریک و
ده متوانی له ده ره وه را بیجوولینم.

سه ره تا ته ختی شانۆکانم مقه بایی بوون. به لام له
مه درید دانه یه کی دارینم چی کرد و تۆیش زیاتر هه زت پی
کرد.

نه ئه لیس، نه پوره کلارا، نه باوه گه وه و نه
دایه گه وه ریش هه یچ کامیان ته ماشای شانۆکانمیان نه ده کرد.
ته نیا تۆ ده تبیین. ئیستایش که تۆ لیره نیت ته نیا خۆم
ته ماشاکه ریانم.

ته‌ماشای باران ده‌که‌م؛ وه‌ختی به‌ر په‌نجه‌ره‌که‌م ده‌که‌وی. تنۆکه پروونه‌کانی باران ده‌خزین. ئاسمانی تاریک و ته‌ماوی هاتوو‌ته‌ خواره‌وه.

پایپه‌که‌ی «دکتۆر پلومپ» ده‌کیشم، که له‌گه‌ل شته‌کانی تری له‌نیو باولیکدا و له‌ئه‌مباریکدا هه‌لگیرابوون. باران ده‌باری ده‌نگی خوڤه‌ی ئاوی ناو پلوسکه‌که‌ ده‌ی. به‌یانی زوو باران دایکرد. کاتژمیر سیی دوانیوه‌ڤویه و هیشتا باران لیژمه‌ ده‌کا.

پایپه‌که‌ی «دکتۆر پلومپ» م به‌ لیوه‌وه‌یه که له‌ بنی باولیکی بن‌ئه‌مباره‌که‌ دزیومه.

شوینم که‌وت و من خۆم له‌ گه‌رماوه‌که‌دا به‌ند کرد و گاله‌م دا. وه‌ختی له‌ ده‌رگا‌که‌ی دا، خۆم پیوه‌ نوساند و که‌ وتیشی: «وه‌ره‌ ده‌ره‌وه» مه‌قم لیوه‌ نه‌هات. چونکه‌ چووبوو‌یته‌ فه‌رمانگه‌، تو ئاگات له‌ هیچ نه‌بوو. پاشان جاریکی تر له‌ ده‌رگای دایه‌وه‌ و من له‌سه‌ر لیواری بانێۆکه‌ دانیشتم.

دیسانه وه له دەرگای دایه وه و ئهوسا رۆیشت. گویم
لی بوو که دوور کهوته وه و دەرگای ژووره کهی به توندی
بهیه کا دا. دواتر له گه ل ئه وه شدا که گویم به دەرگا که وه
نابوو، به لام هیچم نه بیست.

ئهو وهخته کلۆمه کهم لادا و له سه ر لیواری بانێۆکه
دانیشتمه وه. ئینجا له گه رما وه که هاتمه دهره وه و چوومه
ژووره که مه وه و دەرگا که یم ئاوه لا به جی هینشت.

وهختی ویستم برۆم بو ژووره کهی وتی:

« - تو مه یه. »

له بهر دەرگا کهی مامه وه. تو له فه رمانگه بووی و
شتیکت نه ده زانی. له کاتی کدا که به دوو خا ولییه وه له بهر
دەرگا که یدا بووم، پوره کلارا، به بی دهنگی له ژووره که یدا
مایه وه.

لیی پرسیم:

« - لی ره چ ده کهی؟ »

وتم:

« - هیچ »

پی و تم:

« - که‌وایه ون به! »

ئ‌تر پ‌ویشتم.

و تم «باشه»

و تم «باشه»

و تن «به‌لی»

و تی (میینه) «ه‌له‌به‌ته»

و تمان «باشه»

و تتان «به‌لی»

و تیان (میینه) «ه‌له‌به‌ته»

ئەلئین (داھاتوو - ئیلتزامی) «نا»

دەلئیم (داھاتوو - ڤاگەیاندن) «باشه»

دەلئیم (بەردەوام) «ڤهنگه»

بلی «بەلی»

بلیین «بەلی»

بلین «بەلی»

وتم «بەلی»

وتت «ئەمه بەلی»

وتی (میینه) «هەلبەتە کە بەلی»

وتمان «بەلی»

وتتان «ئمه»

وتتان (مینه) «هلبه‌ته که به‌لی»

ده‌لیم «به‌لی»

وتومه «به‌لی»

وتم «به‌لی»

ئهموت «به‌لی»

وتبووم «نه»

وتبوووبووم «نه»

ئایا وتم؟

ئایا وتت؟

ئایا وتی؟ (مینه)

ئایا وتمان؟

ئایا وتتان؟

ئایا وتیان؟ (میینه)

به لئ. وتم

وتت

وتی

وتمان

وتتان

وتیان

ته پلئ رۆمییه کان له شه ودا لئ دهدا: ران - دهره ران

- دان - دان.

پوره کلارا، به پئی پەتی خاچیکی دارینی به‌کیش
ده‌کرد و چەند زنجیری دریژی یەک مەتری لە پئیەکانی
ئالا بوو. وەختی لە بەردەممانەوه تیپەری دایەگەورە
هاواری کرد:

« - کچەکەم! »

تەپلی پۆمییه‌کان لێی دەدا.

عەرەبانەکە ی ئەمەیه مرۆف¹⁸ وەستا و بارکیشەکان
لەسەر پایەکانی دایان نا. کورپژگەیه‌کی ھۆزانبیژی گروپی
ھاوبیژان زەمەیه‌ک شەرابی دانی. لە نیوہی ریندا دوو
کورپژگە ی ھۆزانبیژی گروپی ھاوبیژان زەمەکەیان لەو
بەرمیلە پڕ کرد کە ھەیانبوو.

تەپلی پۆمییه‌کان لە زەمە کەوت. کەسێ لە بان
ھەیانیکەوہ ئاوازی «عیسای بەھیز» ی چری.

یەکی لە بارکیشەکان وتی:

¹⁸. Ecce Homo مرۆفی کە لە رپۆرەسمی ئایینی نزا و پارانەوہدا،
پۆلی مەسیح دەبینی.

« - یهک، دوو، سئی! »

عهره بانه که ی ئه مه یه مرۆف دوو باره که وته وه پئی.
کراسی شه لالی ئاره قه ی بار کیشه کان لای شان وه درابوو.
ته پئی پۆمیه کان لئی ده دا: ران — دهره ران — دان -
دان.

سئی تۆبه کار که وه ک پوره کلارا خاچیان به کیش
ده کرد، تییه پین و چهن دین زنجیر به هه مان دریزی له
پنیه کانیان به سترابوو. یه کیکیان لاقی خۆی به سه ر زه ویدا
راده کیشا.

ته پئی پۆمیه کان لئی ده دا.

ئه سه قه ف به په شمینه زیرنه خشه که ی خۆیه وه
تییه پئی. دوو پيشنوئیز دامینی په شمینه که یان بو گرتبوو. له
دوای ئه سه قه فیشه وه چهند که شیشی به خۆیان و
سوتانه کانیه وه ده هاتن.

ته پئی پۆمیه کان لئی ده دا.

ئه‌ندامه له‌چکبه‌سه‌ره‌کانی گروپی «پشتیوانان»
تیپه‌رین. له‌نیوان دوو ریزی له‌چکبه‌سه‌ره‌کاندا، ژنیکی
تۆبه‌کار له‌سه‌ر دووئه‌ژنۆ به‌جۆری که‌ته‌کی دابوو‌ه‌وه‌به
کچۆله‌یه‌کی حه‌وت ساله‌وه، ده‌هاته‌پیشه‌وه، دوعای ده‌کرد
و به‌ده‌نگی به‌رز ده‌گریا.

ته‌پلی رۆمییه‌کان لێی ده‌دا.

دوو تۆبه‌کار، که‌وه‌کوو پوره‌کلارا خاچ و زنجیریان
به‌کیش ده‌کرد، تیپه‌رین. یه‌کیکیان به‌ئەرزاه‌وت. دووباره
هه‌ستایه‌وه‌و درێژه‌ی به‌ریکردن دا.

ته‌پلی رۆمییه‌کان لێی ده‌دا.

تۆبه‌کاری، که‌خاچیکی گه‌وره‌تری کیش ده‌کرد،
تیپه‌ری. هیور و ئارام ریی ده‌کرد. دوو زنجیری ئه‌ستوری
چوار مه‌تری به‌لاقه‌کانییه‌وه‌بوو. ژنان ده‌یانقیژاند و
هه‌ندیکیان ده‌گریان. له‌به‌ر ئه‌وه‌ی ئه‌لیسایش ده‌یویست
میز بکا باوه‌گه‌وره‌بردییه‌سوچیکه‌وه‌و ئه‌لیسا به
دانیشتنه‌وه، هه‌ر به‌و جۆره‌ی که‌خۆی هه‌لکردبوو، میزی
کرد.

له شه ودا، ته پلى رۆمىيه كان لى دىدا. ران - دهره ران
- ران - دان - ران - دهن ران - دهره ران - ران - ران - ران.

به منيان وت ئه و گوله ئۆركيدهيه. بۆيه منيش
ئۆركيدهم هه لبارد. خستيانه قوتويه كى ديودياره وه و
منيش پيشكه شم كردى. پاشان پيم وتى وهختى بوومه
ئفسه رى هيزى ئاسمانى ئيسپانيا، هه مو وهفته يه ك
قوتويه كى ديوديارت پيشكه ش ده كه م كه ئۆركيدهيه كى
له ناو بى.

« - من ته نيا خوشبه ختى تۆم ده ويست. به داخه وه
وام ده زانى — باوه ريش بكه ته نيا باشى تۆم گه ره ك بوو،
خوا شايه ته - وام ده زانى پيشه ي سه ربازى بۆ تۆ باشتيرين
پيشه يه.»

دهرگا و په نجه ره كانى ژووره كه داخرايون و
په رده كانيش دادراوه، تۆ له گه لمدا ده وای به لام ته ماشات
نه ده كردم.

» — ئیستا دەبیتە ئەفسەر. مووچەیهکی باش
وهردهگری، پلهوپایهیهکی باشت دەبی و زۆر که سیش
ئیرهیت پی دەبن. کامه دایک — کامه دایکی راستهقینه -
پیشهیهکی تری پی رادهسپاردی؟ له یادت نه چی من ته نیا
پیتم راسپاردی، باش دهزانی که خۆت بریارت دا.»

له نیو هه موو گولهکاندا ئۆرکیده م هه لێژارد و وهختی
فرۆشیار پرسى کامه یان؟ وتم گرانتیرینیان. ئیتر ئه ویش
ئۆرکیدهیهکی سپی به نیتکهی سووره وه پی دام.

» — ناتوانی بزانی چه نی نارعه تم وهختی زانیم
هۆشت لای وانه کانت نییه. ئەگەر به هەر شیوهیه کیش که
له توانامدا بووه، هه ولم داوه کارى بکه م تا پیش که وى،
ته نیا له بهر خۆشه و یستیم بووه بۆ تۆ و ههروه ها ئه وهش
که و یستومه له ژياندا پیاویکی سه رکه وتوو بی.»

له ژووره که دا، تۆ له لای راستی منه وه بووی و منیش
لای چه پته وه. جارناجاری ته ماشایه کت ده کردم.

» نائومید بووم. من ژنیکی نه خویننه وارم. ئەگەر دایک
و باوکم به و جۆره گه وره یان بکرده مایه که من ئیوه گه وره

کرد، ئەو وهخته جیاواز بوو. من ئاگام له سهختی نهخۆشییهکهی تۆ نهبوو. ئەهی بریا کهمی پزیشکیم بخویندایه! بهلام به هەر حال تۆ حهقی گازهندهت نییه، هەر شتی که له توانامدا بووه بۆم کردووی. ئەوه وهختهش که نهخۆش کهوتی ئەگەر نهمتوانیبی کاریکی زیاتر و جیاوازترت بۆ بکه، ئەوه دهبی بزانی که یهکه مموچه کهمهکه مبهشی کاریکی وای نهدهکرد و دووهمیش ئەوه بوو که نهدهزانی سهختی نهخۆشییهکهت تا چهنده و له کۆتاییشدا راستییهکهی پیم وابوو بیانوو یهکت دۆزیوهتهوه تا دهرس نهخوینی.»

له قیامیرۆ گولالهسوره ههبوو. له مهدرید گولالهسوره نهبوو. له مهدرید پیمان وتم که ئۆرکیده باشتترین گوله.

« — تۆ به بریاری خۆت له من جیا بوویتهوه. دلی من شکا، بهلام ریگم دا هەر کاری که حهزت لێیه بیکهی. بچووک بووی دهمتوانی ناچارت بکه م بگه پێتتهوه. بهلام ئەوهی که ههمیشه گرنگ بووه لهلام، شادی ئەوی تر

بووه نهک شادی خۆم. هیچ بیگانه‌یه‌ک ناتوانی وه‌ک دایکت تیمارت بکا. پیت وایه دهمه‌پشت کیماسییه‌کت هه‌بی؟»

له ژووره‌که‌دا چاوت بری‌بووه قوما‌رکار‌ته‌کانت و قسه‌ت له‌گه‌ل مندا ده‌کرد.

هه‌ندی‌ک کام به‌مقه‌ست بری بوو و مناله‌که‌م خستبووه ناوه‌ندی کاکه‌وه. مناله‌که چونکه هه‌ژار بوو ته‌نیا پارچه قوما‌ش‌یکی لی ئالا بوو، به‌لام چونکه پاشا بوو، تاجیکی ته‌نه‌که‌ی به‌سه‌ره‌وه بوو.

ده‌ریاچه‌که بالی کیشابوو به‌سه‌ر سه‌رقاپی قوتوووه خره‌که‌ی نو‌قله‌کاندا. مراوییه‌کی ته‌په‌دۆرین به‌سه‌ر ئاوی ده‌ریاچه‌که‌وه بوو، که به‌هۆی قورسی سه‌ریه‌وه هه‌ر که ئاگام لی نه‌ده‌ما ده‌که‌وت، له‌بنی ئاوه‌که‌یشدا وینه‌ی سووره‌ماسییه‌ک کیشرا بوو.

مناله‌که چونکه سه‌رمای بوو و سوپای لا نه‌بوو، گویدریتیک و گایه‌ک له‌پشتیه‌وه به‌هه‌ناسه‌کانیان

گهرمیان دهکردهوه. گویدریژه که لای راست و گاکهش
لای چهپیهوه بوو.

له ئاسماندا، ئەستیرهیهکی پوله که دار هه لواسرابوو،
تا پاشا جادووگهرهکان به جیگهی مناله که بزائن و بو
ئهوهش که کیشیهیه که نهیهته ئاراه جادهیه که له خاکی
زهرد بهنیو قهرسیل و چیمه نیکی سهوزدا راکیشرا بوو.

شه و بوو، گه له ئەستیره ی کاغه زینی زیوین، به
کاغهزه شینه تیره که ی ئاسمانه وه لکابوون و بو ئهوهش
که هه موو بزائن ئه وه چیه، له تهنیشتییه وه له سه ر کوته
کاغهزی نووسرابوو:

«ئهمه ته ویله ی به یتوله حمه، ئەو شوینه ی که ئەو له
25 ی کانوونی دووه مدا تییدا هاته دنیاوه.»

شه ویک پاش نزا و پارانه وه، پوره کلارا ئاوازی
مه سیحییانه ی سالی نویی له گه ل ئیمه دا خویند و من
له سه ر ئەژنۆکانت دانیشتم.

ئەو تەختی شانۆییی مقەبایی و دواتریش دارینی
منی نەبینی.

دیتەوێ بیروم پیاویک لەنیو خاکی کەنارەکانی میلیا
پنیه‌کانمی کرد بە ژیر لێمەوێ.

نازانم ئایا وەکوو تۆ چێژی لە بینینی شانۆ
وێردەگرت، یا وەکوو ئەلیسا حەوسەلەیی نەدەما؟

دەستەکانی ئەو پیاوێم لە پال پنیه‌کانم و خاکی
کەناری میلیادا دیتەوێ بیروم.

نەیزانی کە فیر بووم بەشداری لە نوێژی جەماعەتدا
بکەم و سواری پاسکیل بووم.

دیتەوێ بیروم خۆر، دەستەکانی پیاوێکە و پنیه‌کانم و
خاکی کەناری میلیای پرووناک دەکرده‌وێ.

نازانم ئەگەر لە نوێژی جەماعەتدا ببینیمایه وەک تۆ
خۆش‌حال دەبوو، یا لە پاسکیلسواریم وەکوو دایه‌گەورە
تورە دەبوو؟

(شەیتان لە چالی رەشی دۆزەخدا، گیانی گوناھکاران
دەسوتینی)

سەرەتا ئەو پووداوە لەگەڵ کلارادا قەوما، ئینجا
چوومە کلێسا، ئینجا بۆ دانپیانان لە دواى ریزەووە وەستام،
پاشان کلێسام بە جی هیشت، ئینجا گەرامەووە، ئینجا بۆ
دانپیانان لە دواى ریزەووە وەستام، پاشان نۆرەم هات،
ئینجا پێیان وتم ئەم کارەم لە خەوندا ئەنجام داوە، ئینجا
منیان بەخشی. پاشان لە کلێسا هاتمە دەرەووە، ئینجا
گەرامەووە مالهەووە، ئینجا لە مال هاتمە دەرەووە، پاشان
گەرامەووە کلێسا، ئینجا بۆ دانپیانان لە دواى ریزەووە
وەستام، ئینجا نۆرەى من هات و پاشان وتم کە لە
خەوندا نەبوووە، پاشان بەخشرام. ئینجا لە کلێسا هاتمە
دەرەووە، ئینجا گەرامەووە مالهەووە، ئینجا بۆ دانپیانان لە
دواى ریزەووە وەستام، پاشان نۆرەم هات، پاشان پیم وت
لە خەوندا نەبوووە، ئینجا وتم کە گوناھى گەرەم کردوووە،
ئینجا وتم دەبى سەختتر تەمى بيم، پاشان لە کلێسا هاتمە
دەرەووە. ئینجا گەرامەووە مالهەووە، ئینجا لە مال هاتمە
دەرەووە، پاشان بەرەو کلێسا بەرێکەوتم، ئینجا وەستام،

ئىنجا بە رېگەى خۆمدا گەرەمەو، پاشان گەيشتمە مالەو،
پاشان چوومە سەر چرپاکەم و ئاخريهکەى ئەوئەندە
«ئەى باوکی موقەدەس»م خویند تا خەوم لى کەوت.

(شەیتان لە چالی رەشى دۆزەخدا، گیانی گوناھکاران
دەسووتینی.)

دایەگەرە بەسەرھاتەکەى دەگىراپەو و پیدەکەنى.
پورە کلارا بەسەرھاتەکەى دەگىراپەو و پیدەکەنى.
باوگەرە گوئی دەگرت و سیغاری دەکیشا. ئەلیسا
قسەکانی ئەوانی دەبیست و پیدەکەنى. منیش پیدەکەنیم.
وختی لە شار گەرەپتەو هەموو شتیکم بۆ گىراپتەو.

شابهیتەکەى ئەمە بوو:

با بژی مەریم، با بژی کلێسا! با بژی دروستکەرى،
با بژی دۆمینگۆ!¹⁹

¹⁹. قەدیسى کاسۆلیک، دامەزىنەرى یەکن لە توندوتیژترین
ئاینزاکانى کلێسایى.

دایه‌گه‌وره دهیوت بهر له سپیده بوو. پوره کلارا
دهیوت کاتژمیر چواری دهمه‌وبه‌یان بوو. باوه‌گه‌وره گوئی
ده‌گرت و سیغاری ده‌کیشا. ئەلیسا و منیش گویمان
پادیرابوو. به‌لام تو نه‌تده‌توانی، تو له شار بووی؟

پاش شابه‌یت ئەم دووبه‌یتییه ده‌هات:

ده‌خوینی له‌گویت شه‌یتان

تا تو بکات بیئیمان

ده‌لی نویتت بو چیه؟

بخه‌وه، نویتت بو چیه؟

دایه‌گه‌وره دهیوت که نزیکه‌ی سه‌عاتی له ژیر
په‌نجه‌ره‌ی ژووری مامۆستادا ئاوازیان چری.

پوره کلارا دهیوت ئەو مولحیده ته‌نانه‌ت لۆچ نه‌که‌وته
ناوچاویه‌وه. باوه‌گه‌وره سیغاری ده‌کیشا. ئەلیسا گوئی له
قسه‌کانی ده‌گرت و پئی ده‌که‌نی، منیش پئی ده‌که‌نیم.
پاش‌ترئ که گه‌پرایته‌وه قییارامیرۆ هه‌موو ش‌تیکم بو
گێرپرایته‌وه، شابه‌یته‌که ده‌یوت:

با بژی مهریه‌م، با بژی کلّیسا! با بژی دروستکهری،
با بژی دۆمینگو!

وهختی بردیان، دایه‌گه‌وره وتی ئەم ئانارشییسته هەر
شایان به‌وه‌یه. وهختی بردیان، پوره کلارا وتی ئەم
زەندیقە هەر شایان به‌وه‌یه. وهختی سەربازەکانی شار
بردیان، باوه‌گه‌وره سیغاری ده‌کیتشا.

پیاوه‌که پینیه‌کانمی ده‌کرد به‌ژیر خاکه‌وه. که‌ناری
میلیا بوو. ده‌سته‌کانی به‌سه‌ر پینیه‌کانمه‌وه و خاکی
که‌ناراوه‌که‌م ده‌هینایه‌وه بیرم. ده‌مهینایه‌وه بیرم که ئەو
پۆژه هه‌تاو بوو.

تۆ بۆت باس کردم که له میلیا ئاماده نه‌بووم که‌سێ
ماچ که‌م و پۆژی بووکه‌له جوانه‌که‌ی ئەلیسام له
په‌نجه‌ره‌وه فری دا. من هیچ یه‌ک له‌مانه‌م له‌یاد نییه. تۆ
چه‌ندین جار ئەم شتانه‌ت بۆ باس کردم.

له‌سه‌ر پاکه‌تی که له‌نیو کۆمه‌ده‌که‌دا هه‌لت گرتووه،
نووس‌یوته «وینه‌کانی میلیا». له‌ وینه‌کاندا تۆ و من و

ئەلیسا بەرچاودەکەوین. هەندی لە وینەکان پارچەیهکیان
کەمە. کەسێ بە مەقەست بریونی.

ئەو شتانەم نایەتەوہ یاد کە چەندین جار لەبارە
میلیاوە باست کردوہ.

پێہکانم کە لەنیو خاکدا چال ببوو، دەستەکانی ئەو
پیاوہی لە تەنیشت پێہکانمەوہ بوو، دیتەوہ بیرم.

تۆ گریای.

» — ویزدانم ئاسودەہ. هەمیشە وەک دایک و وەک
ھاوسەریش ئەرکی خۆم بە باشترین شیوہ ئەنجام داوہ.
ئەمرۆکە بیوہژنیکی بیچارەم کە جگە لە چاوەروانی مردن
کاریکی ترم نیہ. گەنجیتیم تەواو بووہ. من پیرم، دنیا ہی
ئێوہی گەنجانە.»

تۆ گریایت و لە قسە کەوتی.

» — تۆ بچووکی من بووی، جگەرگۆشەیی من بووی،
چەنی خۆشم ویستی. ئاخ، ئیستاکەیش چەنی خۆشم

ده‌وی! چهنی چیژ له بینینی ئەو وینانه وەرده‌گرم که
خۆت به من‌وه چه‌سپاندوو! ئەوکاتانه تهنیا منت هه‌بووم.
نه‌تده‌ویست له‌گه‌ل که‌سیکی تردا بی و که‌سی تر ماچ
که‌ی، تهنیا ده‌تویست له‌گه‌ل مندا بی. منیش له‌ پیاسه‌کردن
و گه‌ران له‌گه‌ل تو له‌ میلیا، هه‌ستم به‌ سه‌ره‌رزی ده‌کرد.»
تو گریای.

«باوکت مردوو. وایزانه به‌م جو‌ره بو هه‌موومان
باشتر بی. باریکی قورس بو. ئەمه‌ جگه‌ له‌وه‌ی که‌ سزای
گونا‌هه‌کانی خو‌ی وەرگرت، بیرت نه‌چی که‌ خوا
گونا‌هه‌کارانیش ته‌می ده‌کا و له‌ کتییی پیروژدا ده‌لی:
«به‌عه‌ل له‌ بابل به‌ سزای خو‌ی ده‌گه‌یه‌نم.» به‌لام ده‌بی
بزانی که‌ من گونا‌هه‌یکم نه‌کردوو. تهنیا بو ئیوه‌ ژیاوم،
هه‌میشه‌ باش بوومه. ده‌ بلی که‌ قسه‌کانمت قبووله.»

به‌ تۆم وت «به‌لی» و تۆیش گریای.

«داوای لیخۆشبوونم لی بکه.»

دوام لیکردی که‌ لیم خو‌ش بی و تو گریای.

«ماچم که.»

تۆم ماچ کرد و تۆ گریای.

پاشان، له تاریکیدا له رارهوهکهوه تا بهر ده رگا
چووین. له تاریکیدا دیسانهوه ماچم کردیتهوه. تۆیش له
تاریکیدا منت ماچ کرد و له باوهشت گرتم.

ئهوانه به منیان وت که ئیستا هه موو شت گوڤاره،
نه خووشییهکان ئیتر تیمار ده کریین، که ئیستا
سه فەرکردنهکان خیراتر ئه نجام ده درین. که مروڤایه تی
پیشکه وتنی به خووه بینیوه، که خوڤگوزه رانی خوڤبهختی
هیناوه. تۆیش ئه مانهت به من گوتبوو و وهختی پرسیارم
له وانیش کرد، وه لامیان دامه وه. ئه و جا ئیتر شتی کم
نه پرسی.

وتیان که ده بی نیشتمانت خوڤ بووی، که ده بی
خۆت له پیناویدا بهخت بکهی، که ده بی شانازی به
قاره مانانی نه ته وه بییه وه بکهی، که ده بی ریز له ئارامی
ولات بگری، که ده بی خائینهکان به هه موو بناسینی، که

دهبی رقت له دوژمن بی. تۆیش ئەمانه‌ت به من وتیوو.
وهختیکیش پرس‌سیارم له‌وان کرد، وه‌لامیان دامه‌وه. ئەوجا
ئیت‌ر شتیکم نه‌پرسی.

وتیان که خیزان پیروژه، که دهبی ریز له باوانی
خۆت بگری، که دهبی سوپاسیان بکه‌ین له به‌رانبه‌ر ئەو
زه‌حمه‌تانه‌ی که له پیناوماندا کیشاویانه، که دهبی به‌گوئیان
بکه‌ین، که دهبی ئە‌گه‌ر هه‌رکاریکیشیان ئە‌نجام دا دیسان
هه‌ر خۆش‌مان بوین. تۆیش ئەمانه‌ت به من وتیوو.
وهختیکیش پرس‌سیارم له‌وان کرد وه‌لامیان دامه‌وه. ئەوجا
ئیت‌ر شتیکم نه‌پرسی.

وتیان دهبی سوپاس‌که‌ری خوا بین له به‌رانبه‌ر
ئوه‌ی که ژیان‌ی پی به‌خشیوین، لئی وه‌رنه‌گرتووینه‌وه و
رێگه‌ی رزگاری له به‌رانبه‌رمان داناوه. تۆیش ئەمانه‌ت به
من وتیوو. وهختیکیش پرس‌سیارم له‌وان کرد وه‌لامیان
دامه‌وه. ئەوجا ئیت‌ر شتیکم نه‌پرسی.

پاشان وتیان دهبی ئەم کاره‌ بکه‌م و منیش شتیکم
نه‌وت و ئەو کاره‌م ئە‌نجام دا. ئەوجا وتیان دهبی برۆم بو
ئهو‌ی و منیش شتیکم نه‌پرسی و رۆیشتم بو ئە‌و‌ی.

لیم پرسیت: «بۆچی جووهکان خراپین؟»

تۆ وهلامت دامهوه: «لهبهه ئهوهی ههموو ئهمه
دهزانن.»

پاشان لیم پرسیت: «بۆچی ئانارشییستهکان
خراپین؟»

تۆ وهلامت دامهوه: «لهبهه ئهوهی ههموو ئهمه
دهزانن.»

لیم پرسیت: «بۆچی باوه جوو بوو؟»

تۆیش وهلامیکت نه دامهوه.

ئهوجا لیم پرسیت: «بۆچی باوه ئانارشییست بوو؟»

تۆیش وهلامت نه دامهوه.

به لئ.

له تووم پرسى: «جووه‌كان هه‌ر ئه‌و كه‌سانه‌ن كه
عیسای مه‌سیحیان كوشت؟»

تو پیت و تم: «به‌لى.»

پاشان لیم پرسیت: «ئانارشیسته‌كان هه‌مان ئه‌و
كه‌سانه‌ن كه بو كوشتنى خه‌لكى بۆمب داده‌نینه‌وه؟»

تو پیت و تم: «به‌لى.»

لیم پرسیت: «كه وه‌ختى گه‌وره بووم منیش ده‌بمه
جوو؟»

تو پیت و تم: «نه.»

لیم پرسیت: «كه وه‌ختى گه‌وره بووم منیش ده‌بمه
ئانارشیسته؟»

تو پیتو تم: «نه.»

پاشان وتت كه من زۆر باشم و منت ماچ كرد.

به‌لى.

